

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1990

• ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' •

ΤΕΥΧΟΣ 4

• ΔΡΧ. 300

ΑΝΑΒΟΛΙΚΑ Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕ: ΣΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Με πρόσχημα την αναστήλωση και την προστασία της απ' την μόλυνση της ατμόσφαιρας κλέβουν και εμπορεύονται τα αρχαία μνημεία του Παρθενώνα

*Μεγάλος είναι εκείνος που
δίνει μια κατεύθυνση*
Φ. ΝΙΤΣΕ

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΙΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 21 ΑΘΗΝΑ

Υπεύθυνος Σύνταξης: Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Επικοινωνήστε μαζί μας στο τηλ.: 9219418

το ΜΕΤΩΠΟ διανέμεται από το ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ

Τα γραφεία του Περιοδικού λειτουργούν κάθε Σάββατο 11.00 - 13.00

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Όταν πάψει ο δα-
νεισμός

6

Πίσω από την τε-
χνητή αντιπαλότη-
τα κρύβετε η παγε-
ρή αρμονία του συ-
στήματος

7

ΟΧΙ στο διασυρμό

8

Η Τουρκική πρόκλη-
ση και οι Ελληνικοί
Θεατρinισμοί

9

Εν βρασμό και καθ'
υπέρβαση

10

Αναβολικά:
Η σκοτεινή πλευρά
του αθλητισμού

11

Ο εφιάλτης των
ναρκωτικών:
Μια ανάλυση κάτω
από το πρίσμα της
πολιτικής

15

Ναρκωτικά:
Η κοινωνική όψη του
προβλήματος

19

Ενάντια στο σύστη-
μα της Παρακμής

23

Φεμινισμός:
Η άλλη πλευρά

25

Εώς πότε δεν θα
φορολογούνται τα
μεγάλα Αγροτικά
εισοδήματα

27

Διαφήμιση - Κατα-
ναλωτισμός - Διε-
θνισμός

29

Για τον ισοπεδωτισμό
Για την ημιμάθεια

31

Ελληνικός Στρατός
στην ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ

32

Γρίβας:
Θα κρεμάσουμε στα
τοιγκέλια τους κα-
πιταλιστές

34

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

37

Ιων Δραγούμης:
Ο Έλληνας διανοη-
τής

41

Επιλογές και κρί-
σεις

43

Σαν τραγικοί ήρωες
του Ιφεν

48

Ανακοίνωση - Κα-
ταγγελία

49

Σοπενχάουερ:
Σκέψεις και απο-
σπάσματα

50

Τραγωδία χωρίς
πρόσωπα

52

Μετωπικά

54

Κόμικς:
Η ιστορία της μου-
σικής

58

Ας έχουν υπ' όψη τους όλοι όσοι δανείζονται ιδέες ή άρθρα από το ΜΕΤΩΠΟ ότι η συγγραφική δεοντολογία, μα κυρίως η εθνικοσοσιαλιστική αγωγή επιβάλλει να αναφέρεται η πηγή.

Μικρόφυχες ενέργειες αντιγραφής είναι δείγμα δειλίας και ανανδρίας, χαρακτηριστικά γνωρίσματα της αστικής νοοτροπίας.

Η Σύνταξη

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Καθιερωθήκαμε! Πέρα από κάθε προσδοκία, πέρα από κάθε αστική λογική το **ΜΕΤΩΠΟ** αποτελεί πλέον γεγονός. Με πείσμα και αποφασιστικότητα ξεπερνάμε όλες τις δυσκολίες στο τεχνικό, οικονομικό και κυρίως στον τομέα της διακίνησης του. Φίλε αναγνώστη πρέπει να ξέρεις ότι απ' τη στιγμή που βγαίνει έτοιμο το έντυπο μας απ' τα τυπογραφεία, μέχρι να έρθει στα χέρια σου, περνά από χίλιες δύο συμπληγάδες που έντεχνα μας στήνει το αποτροπιαστικό οικονομικό καπιταλιστικό σύστημα και οι δολοφονικοί νόμοι -για κάθε αντισυμβατική φωνή- της προσφοράς και της ζήτησης. Χωρίς μεγαλόσχημες κουβέντες μάθε ότι το **ΜΕΤΩΠΟ** φτιάχνετε από ένα επιτελείο ερασιτεχνών με επαγγελματική όμως συνείδηση και μεγάλη φαντασία. Η προσπάθεια να φιμωθεί η ριζοσπαστική πνευματική δράση μας δεν είχε αίσιο τέλος για τους υποκριτές και δυπρόσωπους Δημοκράτες (sic). Ετσι, πολλά έντυπα αναγκάστηκαν να σχολιάσουν τόσο το **ΜΕΤΩΠΟ** όσο και τον πολιτικό φορέα του (οικονομικός ταχυδρόμος- εποπτεία- Ελ. Ωρα- Αυριανή- Ελ. Τύπος - ΕΝΑ). Πολλοί επίσης πολιτικοί, δημοσιογράφοι και γενικότερα πνευματικοί κύκλοι ασχολήθηκαν με το περιοδικό μας. Χαρακτηριστικά αναφέρω το παράδειγμα ενός πολυγραφοτάτου και βραβευμένου αριστερού λογοτέχνη, του Γ. Πορετσάνου, ο οποίος μεταξύ των άλλων μας είπε: «σε πολλά σημεία διαφωνώ, αλλά δεν μπορώ να μείνω ασυγκίνητος απ' τον πλούτο των μοντέρνων απόψεων σας και το τρόπο με τον οποίον αγγίζετε τα προβλήματα του λαού μας. Ομολογώ ότι πιάστηκα αδιάβαστος όσον αφορά τον Εθνικοσοσιαλισμό σας.»

Το **ΜΕΤΩΠΟ** μπήκε σε κάθε Ελληνικό σπίτι πέρα από κοινωνική προέλευση και πολιτική καταγωγή. Το **ΜΕΤΩΠΟ** καθιερώθηκε.

ΌΤΑΝ ΠΑΨΕΙ Ο ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ...

Σήμερα μέσ' απ' τα συντρίμια του κομμουνισμού εμφανίζεται το αδιφάγο τέρας της φιλελεύθερης οικονομίας, το νομισματικό ταμείο, για να ανοίξει τους κρούσους του, που θα πνίξουν στα δολάρια τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Οι ξένες επενδύσεις βέβαια θα επουλώσουν τις βαθειές πληγές του αποτυχημένου Μαρξισμού μα θα δημιουργήσουν άλλες, αφού θα παραδώσουν την εξουσία στις ξένες πολυεθνικές εταιρείες.

Κατ' αυτό τον τρόπο οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης αντί να επανέυρουν μόνοι τους το δρόμο προς την ελευθερία και την ανεξαρτησία, άρχισαν να πωλούν τις πρώτες κατακτήσεις στον άλλο επικίνδυνο ενθρό: τον καπιταλισμό.

Η τύχη των Εθνών αυτών δεν καθορίζεται, ούτε αυτή τη φορά, απ' το λαό και τους γνήσιους εκπροσώπους του, αλλά από μια μικρή ντόπια μειοψηφία που συνεργάζεται υποταγμένα με τους Δυτικούς χρηματομεσήμες.

Η καταναλωτική ευημερία που θα αποκτήσουν με την πάροδο του χρόνου οι χώρες του χάρτινου "Σιδηρού παραπετάσματος", θα έχει σαν αντάλλαγμα την πολιτική, ιδεολογική και οικονομική υποδούλωση των λαών αυτών. Μόνιμα υποχρεωμένες και αδύναμες να ξεφλήσουν τα δάνεια και τους υψηλούς τόκους θα δανείζονται για να πληρώσουν τα δανικά.

Η αποθέωση αυτής της υπερεθνικής τοκογλυφίας, όπου εκεί στηρίζεται η φιλοσοφία του συστήματος, δημιουργεί εξαρτημένες κυβερνήσεις. Ο φαύλος κύκλος της οικονομικής αβεβαιότητας θα γεννήσει κυβερνήσεις - μαριονέτες στα χέρια των καπιταλιστικών κέντρων εξουσίας.

Τ' αφεντικά σήμερα δεν είναι οι στρατηγοί, δεν είναι οι βουλευτές, αλλά ούτε και οι "μεγάλοι" κυβερνήτες, είναι οι top manager των Κολοσιαίων πολυεθνικών εταιρειών. Αυτοί θα καθορίζουν τις τύχες των λαών στην τελευταία και ίσως πιο οδυνηρή δεκαετία του αιώνα μας.

Σήμερα ο καπιταλισμός στέκεται μπρος απ' τα συντρίμια τους τοίχους της ντροπής και σαρκάζει τους εχθρούς του σαν να είναι ο νικητής. Όμως τα γέλια δεν είναι αληθινά. Η κατάρρευση του κομμουνισμού αποφασίστηκε από τους ίδιους ανθρώπους που στο παρελθόν αποφάσισαν την οικοδόμησή του. Οι σημερινές εξελίξεις δεν είναι αλλαγές αλλά μεταλλαγές του ίδιου του συστήματος, που σαν άλλος Κρόνος κατασπαράσσει τα παιδιά του, ψάχνοντας νέους τρόπους εξουσίας.

Σήμερα παίζεται ένα ακόμα χαρτί του Διεθνούς Σιωνισμού, ας προσπαθήσουμε να είναι το τελευταίο. Η πολιτική της αυτάρκειας είναι η δύναμη που θα χαρίσει στους λαούς την ελευθερία.

Όταν πάψει ο δανεισμός θα σβήσει και ο καπιταλισμός.

Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΤΗ ΑΝΤΙΠΑΛΟΤΗΤΑ ΚΡΥΒΕΤΑΙ Η ΠΑΓΕΡΗ ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η συμπαγνία του πολιτικού κόσμου σε βάρος του λαού, δεν είναι ασφαλώς καινοφανής. Τα δύο τελευταία όμως χρόνια, όπου η εθνική κρίση προσέλαβε τις γνωστές τεράστιες διαστάσεις εμφανίστηκε με το πιο αποκαλυπτικό τρόπο για να γκρεμιστούν έτσι κι αυτά ακόμα τα προσχήματα.

Επανελλημένα στο παρελθόν τονίσαμε ότι στο χώρο των πολιτικών θέσεων κι ακόμα περισσότερο στο χώρο εφαρμογής των πολιτικών αποφάσεων καμιά απολύτως διαφορά δεν υπάρχει στους κατ' επίφασιν μονομάχους. Η διαπίστωση αυτή προκύπτει αβίαστα από την παρατήρηση του συνολικού τους έργου. Η δεινή οικονομική θέση της χώρας η ασυνεπής, ανακόλουθη, ανεργία, ανεργία, εξωτερική πολιτική, η ανυπαρξία Εθνικού φρονήματος στο λαό και την νεολαία, η αυξημένη εγκληματικότητα, ο λεηλατημένος και ε-

ξωγχομένος δημόσιος τομέας, ο ευνουχισμένος στρατός, η παιδεία που στερείται κατευθύνσεων και Ελληνικής υπόστασης άλλα και τόσα άλλα κοινώς αποδεκτά χαρακτηριστικά. Τίποτα δεν είναι ξένο, όλα έχουν την ίδια προέλευση που δεν είναι άλλη από την εξουσιαστική κάστα όλων των αποχρώσεων που συγκρότησαν την διαβόητη οικονομική κυβέρνηση. Το κατόντημα της χώρας όχι μόνο δε τους φρονιμάτησε ούτε τους αποθάρυνε αλλά αντίθετα θα έλεγε κανείς ότι τους ώθησε στη νέα τους προσπάθεια.

Ετσι παρατηρείται το φαινόμενο να επιχειρούν να διορθώσουν αυτά που κατέστρεψαν ή πιο σωστά διαπιστώνοντας ότι προθέσεις και ήθος παραμένουν αναλόιστα, να καταστρέφουν κι ότι απέμεινε.

Σ αυτό το επικίνδυνο σημείο που βρίσκεται η Ελλάδα σήμερα, κάθε Έλληνας ανεξάρτητα από

τη πολιτική του συμπεριφορά που σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον είναι προϊόν εξαναγκασμών, ασπάζεται ένα ερώτημα που προβάλλει αμείληκτο: Πότε επιτέλους οι πολιτικοί, αυτοί που διαχειρίζονται τις τύχες του έθνους θα αισθανθούν υπεύθυνοι και υπόλογοι για τα έργα τους;

Δυστυχώς όμως εξίσου αμείλικτη είναι η απάντηση: Ποτέ, γιατί όπως φαίνεται το ίδιο το πολίτευμα, οι θεσμοί του, η λειτουργία του και το ήθος που διαμορφώνει με τρόπο που φαίνεται να αποδέχονται ακόμα και οι θιασώτες του, κατοχυρώνει την ανευθυνότητα και την αναπαράγει.

Πράγματι το τελευταίο καιρό πολιτικοί αναλυτές με δεδομένη δημοκρατική τοποθέτηση, παραδέχονται τον εμπαιγμό του λαού, την ανικανότητα και την αναισχυντία του πολιτικού μας κόσμου.

E.K.

ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

- ΜΗΝ ΨΗΦΙΖΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΗΣΤΕΣ ΤΟΥ ΜΟΧΘΟΥ ΣΟΥ
- ΜΑΖΙΚΗ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΩΡΑ!!

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΔΙΑΣΥΡΜΟ

Σε αβυσσαλέο αδιέξοδο οδηγείται αναντίρρητα η πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας. Καθημερινά και σε κάθε επίπεδο, η κρίση προβάλλει με το πλέον αποτρόπαιο πρόσωπό της για να επιβεβαιωθεί τελικά το ότι η παρακμή των σημερινών καιρών αποτελεί επερχόμενο προϊόν των επιζήμιων επιλογών του φαύλου πολιτικού κατεστημένου.

Ανίκανη η κοινοβουλευτική συντεχνία να αφουγκρασθεί και να νιώσει το λαϊκό αίσθημα και την εθνική οργή προς αυτούς που οδήγησαν τον πολύπαθο αυτό τόπο στο σημερινό αξιοθρήνητο κατάντημα, επιφύλαξαν την προκλητική ατιμωρησία στους καταχραστές του δημοσίου χρήματος και παραβλέποντας κάθε ηθικό ενδοιασμό κάλεσαν, δια στόματος Ζολώτα, τον δύσμοιρο ελληνικό λαό να υποστεί το απαιτούμενο τίμημα για την οικονομική δήθεν ανόρθωση του τόπου.

Είναι εμφανές ότι οι μεγαλοαστοί δολοπλόκοι εκμεταλλεύονται στο έπακρο την νάρκωση του λαού και την γενική απάθεια και αδιαφορία. Αλλιώς δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί το γεγονός ότι τα βάρη και τις θυσίες για την φαινομενική έξοδο της χώρας από το αδιέξοδο επωμίζεται ο απλός πολίτης και οι πραγματικοί υπαίτιοι της συμφοράς, τα πολιτικάντικα τρωκτικά, δηλώνουν αναρμόδιοι για την τραγική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο Ελληνισμός.

Πρωταρχικά λοιπόν το πολιτικό κατεστημένο μεθόδευσε μία επίπλαστη διαδικασία κάθαρσης, προκειμένου να αποσειεί από πάνω του της κατηγορία ότι βασικοί εκπρόσωποι του ενέχοντα στα πολύκροτα πολιτικοκοινωνικά σκάνδαλα. Είχε μάλιστα μεγάλη ανάγκη το σύστημα από αυτή την παρωδία που είχε προορισθεί να αποδείξει την εντιμότητα του πολιτικού κόσμου περισώζοντας έτσι την ήδη καταβαραθρωμένη τιμή του.

Οι κοινωνικές δυνάμεις της χώρας έχοντας χάσει κάθε αισθητήριο αδυνατούν να συλλάβουν τις σπασμωδικές κινήσεις του συστήματος και επικροτούν την τραγοκωμωδία της κάθαρσης, η οποία όντως επτά μήνες μετά την εξαγγελία της αναδύκνείται σε πρώτου βαθμού πολιτική απάτη.

Εχοντας εξασφαλίσει οι πολιτικές φατρίες των εξουσιαστών την διάσωση και νομιμοποίηση των διεφθαρμένων ομοϊδεατών τους, επιδιόδονται πλέον στην πιά απροσποίητη κορύφωση του λαϊκού εμπαιγμού εξαγγέλοντας την συγκρότηση της διαβόητης οικουμενικής κυβέρνησης.

Οι λόγοι που υπαγορεύουν, την σύμπραξη των κομμάτων του κατεστημένου κάτω από αυτό το σχήμα είναι πασιφανείς.

Οι ασύδοτοι εκμεταλλευτές του λαϊκού μόχθου διέβλεπαν στο οικουμενικό σχήμα την επιτυχία της ευρύτερης δυνατής συναίνεσης, προκειμένου να εξαπολύσουν έναν χείμαρρο αντιλαϊκών μέτρων και εξαγγελιών. Το πρόσχημα για την οικονομική επιβάρυνση είναι γνωστό. Η οικονομική... ανόρθωση. Πίσ' από τις υποκριτικές αυτές όμως διακηρύξεις κρύβεται η ενδόμυχη επιθυμία των λαοπλάνων να γεμίσουν τα δημόσια ταμεία για να τα αδειάσουν και πάλι οι εκάστοτε ληστάρπαγες- εξουσιαστές για να αποδειχθεί ότι ανήγαγαν την διασπάθισι του κρατικού χρήματος και την σήψη των θεσμών σε κανόνα δημόσιας ζωής.

Τελικά η κάθαρση θάφτηκε μέσα στη πλέον αισχρή συνομομασία της σιγήρας που επέβαλλε το σύστημα, σήμερα δε αυτοί που δημιούργησαν το ελληνικό πολιτικό και κοινωνικό πρόβλημα δεν δίστασαν να ενωθούν σε μια ανίερη συμμαχία, στον οικουμενικό δηλαδή θίασο, για να καταστήσουν την αφαίμαξη του λαού πιά αποτελεσματική.

Στην όλη κατάσταση βέβαια ο λαός δεν είναι ολοκληρωτικά ανάιτιος. Κατέχει και αυτός το δικό του ποσοστό ευθύνης και είναι μάλιστα ιδιαίτερα σοβαρό, σε σημείο να διεκδικεί τον τίτλο του συνεργού και του ηθικού αυτουργού στις αυθαιρεσίες του πολιτικού κόσμου. Δεν νοείται συνειδητός πολίτης, που να δέχεται την υποβάθμιση της νοημοσύνης του σε αυτόν τον βαθμό, να παρακολουθεί σαν απαθής θεατής την λεηλασία της χώρας, χωρίς να αντιδρά, να δέχεται αδιαμαρτύρητα την κατάπτωση χωρίς να είναι σε θέση να αντιτάξει μία ισχυρή φωνή διαμαρτυρίας. Δεν είναι δυνατόν να επικυρώνει μέσω των δόλιων εκλογικών διαδικασιών τους χρεοκοπημένους εκπροσώπους της διαφθοράς και κατόπιν να ζητά ευθύνες για το κατάντημα του τόπου όταν έχει αποθεώσει εκ των προτέρων εγνωσμένους δημαγωγούς.

Μπροστά στο σημερινό πολιτικοκοινωνικό ολίστημα, ας μην αναμένεται η ευαισθητοποίηση του πολιτικού κόσμου. Αυτός τυφλωμένος από το δέλεαρ της εξουσίας και βουτηγμένος μέχρι την κορυφή στον βούρκο της διαφθοράς δεν διαθέτει ούτε την δύναμη μα ούτε και την θέληση να συναισθανθεί τις ευθύνες του.

Το χρέος για την ανόρθωση της χώρας ανήκει σε αυτούς που πονούν αυτήν την χώρα, ανήκει στον λαό. Δεν υπάρχουν περιθώρια περαιτέρω εγκαρτέρησης.

ΗΡΘΕ ΠΛΕΟΝ Η ΩΡΑ να γίνει ο πατριωτικός - αγωνιστικός κόσμος κριτής των πολιτικών αποφάσεων αναλαμβάνοντας δραστικά την πρωτοπορία του αγώνα και αντιστεκόμενος σθεναρά στον θίασο των λαοπλάνων να βροντοφωνάξει με αποφασιστικότητα την εναντίωσή του στο διασυρμό.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΘΕΑΤΡΙΝΙΣΜΟΙ

Αποφασισμένη να προχωρήσει ακάθεκτα στην ισχυροποίηση των ενόπλων δυνάμεών της φαίνεται η Τουρκία παρά τις υποκριτικές εκκλήσεις που τελευταία απευθύνονται σε διπλωματικό επίπεδο για σταδιακό αφοπλισμό. Στα πλαίσια αυτών της των επιλογών εντάσσεται η προσπάθεια εκσυγχρονισμού των ήδη υπάρχοντων ιλών M-113 με το πρόγραμμα Συστημάτων πολλαπλών εκτοξευτών των ρουκετών σε συσχετισμό με τον εκσυγχρονισμό των αρμάτων M 48A5 με νέο σύστημα ελέγχου πυρός. Στο μεταξύ η Τουρκική κυβέρνηση προτίθεται να θέσει σε εφαρμογή σχέδιο που θα μετατρέψει σε μηχανοκίνητο το πεζικό της. Αυτό προκύπτει από τις ήδη γνωστές πληροφορίες, σύμφωνα με τις οποίες τον περασμένο Ιούνιο η τουρκική κυβέρνηση κατέληξε σε συμφωνία με την αμερικανική εταιρεία FMC για την προμήθεια τεθωρακισμένων οχημάτων για την μεταφορά του πεζικού.

Εξ άλλου σε εξέλιξη βρίσκεται και το θέμα της είσοδου της Τουρκίας στην ΕΟΚ. Το σύνολο των δυτικοευρωπαϊκών χωρών που σύσσωμο επιθυμεί την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, αίτημα το οποίο προσκρούει στην ελληνική άρνηση, εκβιάζει το Κράτος μας δια του στόματος του προέδρου της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης της Δυτικο-ευρωπαϊκής Ενώσεως Σάρλ Γκέρενς. Ο Γκέρενς σε συνέντευξη τύπου που πρόσφατα παραχώρησε στις Βρυξέλλες τόνισε ότι η Ελλάδα θα γίνει δεκτή στη ΔΕΕ μόνο εφ' όσον αποδεχθεί την είσοδο της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα.

Στο θέμα αυτό πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπ όψη δεδομένα που προκύπτουν από καιριές πολιτικές μεταβολές όπως είναι οι εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και ειδικότερα το ενδεχόμενο επανενώσεως του γερμα-

νικού έθνους τα οποία ενδέχεται να μειώσουν το ενδιαφέρον που επιδυνκνεί η κυβέρνηση της Βόννης για την Τουρκία. Ενώ ακόμη θεωρείται πολύ πιθανόν να υπάρξει μείωση της στρατηγικής σημασίας του τουρκικού κράτους, κάτι το οποίο διαβλέπουν και οι ίδιοι οι Τούρκοι πολιτικοστρωτιωτικοί παράγοντες όπως αναφέρει η εφημερίδα «Μιλιέτ» στις 12/11/89.

Πέραν όμως αυτών, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσίασε το πρόσφατο συνέδριο του **ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ**, στα πλαίσια του οποίου ο αρχηγός του Κ. Τουρκές δεν λησμόνησε να εγείρει προκλητικότητα θέμα διακδικήσεων των εδαφών της Κύπρου και της Δυτικής Θράκης. Ο παραπάνω Τούρκος εθνικιστής επέκρινε μάλιστα την κυβέρνηση της Αγκυρας με τον ισχυρισμό ότι ακολουθεί στα θέματα εξωτερικής πολιτικής μία αστάθεια που εξασθενίζει την αξιοπιστία της έναντι των Τούρκων του εξωτερικού.

Παράλληλα η επικινδυνότητα των τουρκικών προκλήσεων διαφαίνεται και από άρθρο του αρχηγού του Τουρκικού ΓΕΣ στρατηγού Νιτζίπ Τουρκουμπάι το οποίο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό, της Ομοσπονδίας Αμερικανο-Τουρκικών εκδόσεων. Μεταξύ των άλλων αναφέρονται επιγραμματικά τα εξής αποκαλυπτικά των βλέ-

ψεων και των προθέσεων της Τουρκίας στον τομέα των εξοπλισμών για το μέλλον: «Οι πρωτοβουλίες του αφοπλισμού έχουν δημιουργήσει νέα αμυντικά δόγματα. Ελεγχος των εξοπλισμών θα γίνεται μέσω των ειδικών επιθεωρήσεων, αλλά η Τουρκία πρέπει να είναι η μόνη χώρα που θα εξαιρεθεί από αυτά τα νέα δόγματα».

Την στιγμή που ο Ελληνισμός ζει υπνωμένος στην δύνη του κοσμοπολιτισμού, η τουρκική διπλωματία δίνει τη μάχη της ακατάπαυστα για την προς όφελός της ανατροπή της αναλογίας 7/10 όσον αφορά την παρεχόμενη αμερικανική βοήθεια προς Ελλάδα και Τουρκία.

Αξίζει να δοθεί έμφαση στα λόγια του διευθυντή του κέντρου Στρατηγικών Μελετών των ΗΠΑ Τζέιμς Μπλέικερ: «Η διαδικασία δημιουργίας έθνους, η εξαφάνιση περιφερειακών ανομοιοτήτων, η διατήρηση εθνικής ταυτότητας και η προώθηση του εθνικισμού, είναι μερικοί από τους λόγους διατήρησης, από μέρος της Τουρκίας, μεγάλου στρατού».

Χθές, σήμερα, αύριο, πάντα ο προαιώνιος εχθρός καιροφυλακτεί να μπήξει στην κατάλληλη συγκυρία το θανατηφόρο μαχαίρι στον Ελληνισμό.

Γ.Χ.

Και να!!

Και να!!

Την ώρα τούτη αρχίζει
και πολεμά να ξαπλωθεί σαν νύχτα
που την έχει ξαπολυτή μια κόλαση
και πρωτοξεμυτίζει στα Αρμενικά Ακροσύνορα
του Πέρση κληρονόμος
ύστερ' απ' τον Σαρακηνό
Νάτον κατάρα ο Τούρκος

Κωστής Παλαμάς
(Η φλογέρα του βασιλιά - λόγος Θ')

ΕΝ ΒΡΑΣΜΩ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΥΠΕΡΒΑΣΗ

Γράφω υπό έναν απροκάλυπτο βρασμό ψυχής, καθ υπέρβαση των ορίων της δημοσιογραφικής... εμβελείας, προτιθέμενος να δολοφονήσω τους... δολοφόνους. Αλλωστε, και το δίδαγμα κάποιας πρόσφατης δικαστικής απόφα(ν)σης με ενθαρρύνει στο

υπό εκτέλεση εγχείρημά μου, μιας και δικαίωσε τον δολοφόνο... Ασφαλώς και αναγνωρίζω το μεγάλο μου έγκλημα, να μην ανήκω, δηλαδή, στις ηρωϊκές (...) τάξεις της ΕΛ.ΑΣ. οι οποίες προορίζονται για την εξασφάλιση της σταθερής πελατείας των Γραφείων Τελε-

τών, αλλά ποιος αμφισβητεί ότι, υπό τις παρούσες συνθήκες του κοινωνικού παιγνιδιού, δεν ρουμπώνει εκείνος που διαθέτει το καλύτερο διαμέτρημα; Στο κάτω-κάτω γιατί να ενεδρεύουν μόνον οι ένοπλοι Μελίστες κι όχι κι άοπλοι δημοσιογράφοι; Το ίδιο το Κράτος (με Κ κεφαλαίο όπως... Σαρτζετάκης) μας θυμίζει ότι ποτέ δεν είναι αργά για μια δολοφονία, έστω και χωρίς σφαίρες, έτσι... βερμπαλιστικά, όπως ακριβώς κι η πρόσφατη δικαστική α-

πόφα(ν)ση!

Και εν γνώσει της αληθείας των ισχυρισμών μου, εγώ κρίνω δικαστικές αποφάσεις, κυρίως δε, αποφά(ν)σεις, χωρίς να αναγνωρίζω σε κανέναν το δικαίωμα να αποπροσωποειείται πίσω απ την δωσιλογική κουκούλλα της

δολοφονήσω ή, μάλλον, ποιον να πρωτοδολοφονήσω. Μπορεί να μην ξέρω τι ψάχνω αλλά ξέρω, πάντως, πως να το βρω... Και καταλήγω τελικά να μην σημάδεψω με την πέννα μου κάποιον απέναντί μου αλλά να την στρέψω προς τα μένα, βρίσκοντας

προς αυτή τη διεύθυνση τον Εχθρό: στον εαυτουλισμό μου, στον ωχαδερφισμό μου σε μια άγνοια που πασχίζω να καλλιεργώ παρά τον καταιγισμό των εξελικτικών υπελίξεων που συμβαίνουν δίπλα μου. Και λέω βλάκα, τοιούτοι εμπρέπον σοι Αρχιερείς!

Υστερα, γεμάτος τύ-

ψεις, περιμένω τις επόμενες εκλογές για να αναδείξω τους προαγωγούς που θα μου τα... πάρουν, όντας βέβαιος ότι πολύ πριν απ αυτές θα έρθουν οι νέες απεργίες των δημοτικών υπαλλήλων καθαριότητας που θα καθάρουν ρεαλιστικά τον θυρεό του συστήματός μας πίσω από νέες οροσειρές σκουπιδιών και... άλλων αποβλήτων.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ

ανευθυνότητας και της ασυδοσίας που εξασφαλίζει ο hand made ανθρωποκατασκευάστος «Νόμος». Πάνω απ' τα χειρόφτιαχτα κιτάπια των Ηρακλέων της Εξουσίας στέκεται ο υπέρτατος Νόμος της Αρετής που φαίνεται, ότι το Κράτος εξ επαγγέλματος αρνείται με συνέπεια την βλάστηση ανθέων του κακού όπως, π.χ. ο Μελίστας.

Επανερχόμενος, όμως, στο προτιθέμενο εγχείρημά μου, ζητώ στόχο. Δεν γνωρίζω ποιον να

ΑΝΑΒΟΛΙΚΑ

Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Η έννοια αθλητισμός στη σημερινή εποχή του αθλητικού μάρκετινγκ και του μαρασμού του {ωραίου και του μεγάλου} δηλαδή της ιδέας του αθλητισμού της άμιλλας με ίσα μέσα, έχει συνδεθεί άρρηκτα με τη χρήση απαγορευμένων ουσιών (ντόπινγκ). Η χρήση φαρμακευτικών ουσιών με σκοπό τη βελτίωση της αθλητικής απόδοσης έχει πάρει επιδημικό χαρακτήρα στην εποχή μας.

Κυρίως δύο κατηγορίες ουσιών που υπάγονται στα απαγορευμένα για τους αθλητές σκευάσματα χρησιμοποιούνται για τη βελτίωση των επιδόσεων. Τα συμπαθητικομιμητικά και τα στεροειδή αναβολικά.

Τα πρώτα αποκαλούνται έτσι γιατί μιμούνται τη δράση του συμπαθητικού νευρικού συστήματος, προκαλούν αγγειοσυστολή, ταχυκαρδία, αύξηση της αρτηριακής πίεσης, υπεργλυκαιμία ιδιαίτερα δε προκαλούν συγκινησιακή ενεργοποίηση, ψυχική ευφορία, μειώνουν το αίσθημα της κόπωσης, συχνά δημιουργούν επιθετικές τάσεις και οδηγούν στην υπέρβαση των φυσιολογικών ικανοτήτων. Τέλος συχνά μετά τη μεγάλη επίδοση που ανέρθει κι αυτή παρουσιάζονται σημεία ψυχοσωματικής κόπωσης και έκδηλα συναισθήματα άγχους.

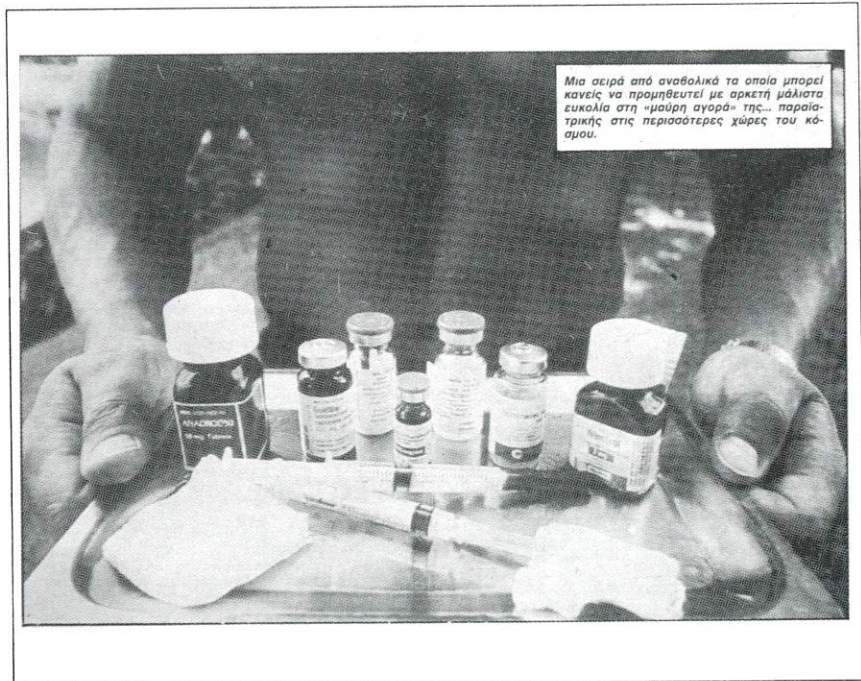
Τέτοια σκευάσματα είναι οι αμφεταμίνες (Benzetrine, amfetamine, sulfate, norofin, ritalin) ιδιαίτερα «δημοφιλής» στην Ποδηλασία, στους δρόμους, αλλά ακό-

μα και στα Ιπποδρόμια καθώς και η κοκαΐνη, που ιδιαίτερη πέραςση έχει στο μποξ, στο μπάσκετ και στο αμερικάνικο foot ball.

Από το ντόπινγκ, έχουν σημειωθεί ακόμα και θάνατοι. Από τα συμπαθητικομιμητικά η χρήση αμφεταμίνης οδήγησε έναν ποδηλάτη στο θάνατο. Έτσι και η κοκαΐνη, οδήγησε μερικούς παί-

το ντόπινγκ κοντρόλ ότι είχε κάνει χρήση κοκαΐνης. Ήταν η δεύτερη φορά που βρέθηκε ντοπαρισμένος.

Τα στεροειδή είναι ορμόνες που παράγονται στους όρχεις και τα επινεφρίδια, είναι ορμόνες που έχουν αυξημένη αναβολική και ανδρογόνα δράση, είναι παράγωγα της τεστοστερόνης - ανδρικής ορμόνης - που συμβάλ-

κτες του αμερικάνικου foot ball. Με απόφαση της Πυγμαχικής Ένωσης της Καλιφόρνιας, αποκλείστηκε ισόβια από κάθε αθλητική εκδήλωση ο Πρωτοπυγμαχος Τόνι Ταμπος. Το Νοέμβριο του 1989 νίκησε τον Ορλίν Νόρις στον τελικό αλλά αποδείχθηκε μετά

λει στη μυϊκή ανάπτυξη και στην ανάπτυξη των χαρακτηριστικών του άνδρα. Χρησιμοποιούνται σε αθλήματα που η απόδοση εξαρτάται από τη μυϊκή μάζα και δύναμη. Σκευάσματα στεροειδών που έχουν αυξημένη αναβολική και μειωμένη ανδρογόνα, στο ε-

μπόριο κυκλοφορούν όπως (winstrol, metanabol, Dianabol, stroba, Deca Durabolín κ.α.). Ενέσιμα ή σε χάπια καθώς και τεστοτερόνη όπως (omnadren, testosteronederot κ.α.). Τα πλέον συνηθισμένα στεροειδή είναι η Στανοζονόμη (winstrol, stroba) και η γνωστή μας πλέον - μετά το ντοπάρισμα της ακοντίστριας και Πρωταθλήτριας Ευρώπης Άννας Βερούλη - ναδρολόνη (Deca Durabolín, Nerobol).

Απόηθικής πλευράς η χρήση αυτών των ουσιών είναι ασυμβίβαστη με τη θεμιτή άμιλλα, εκμαίλζει το αθλητικό ιδεώδες και αλλοτριώνει το πνεύμα του αγώνα όπως μας είχαν διδάξει οι αρχαίοι πρόγονοί μας και πατέρες του αθλητισμού σε όλη τη γη.

Πέρα από την ηθική πλευρά του θέματος θα κάνουμε μια διερεύνηση στο ζήτημα χωρίς προκατάληψη και με αντικειμενικότητα εξετάζοντας ορισμένες πτυχές αυτής της υποθέσεως. Πρώτα πρέπει να δούμε πως το γνώρισαν οι ελληνες φίλαθλοι, δηλαδή πότε άκουσαν για τα πρώτα θέματα ντόπινγκ στη χώρα μας κι όχι το πότε ακριβώς άρχισαν να καταναλώνονται από Ελληνες αθλητές οι ουσίες, διότι με ακρίβεια είναι αδύνατο να μπορέσουμε να προσδιορίσουμε.

Πάντως το 1979 ο πρωταθλητής της άρσης βαρών Χρ. Ιακώβου κατάγγειλε ότι από την ανοχή της ομοσπονδίας άρσης βαρών γίνεται χρήση αναβολικών. Εφερε το ζήτημα στα πρωτοσέλιδα του πολιτικού και αθλητικού τύπου και αρκετοί αθλητές της άρσης βαρών τον μιμήθηκαν και προέβησαν σε καταγγελίες όπως ο Μπαλάσκας, ο Ηλιού, ο Ματζικός, ο Τσαμαρδίνος κ.α. Το θέμα αυτό μονοπώλησε το ενδιαφέρον της φίλαθλης κοινής γνώμης καθώς και της αθλητικής ηγεσίας και του τύπου επί ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Τελικά, η αθλητική ηγεσία, το μόνο άνθρωπο που τιμώρησε ως εξιλαστήριο θύμα ήταν ο προπονητής Βαγ. Συμεωνίδης, τον ο-

ποίον είχε φέρει ο Χρ. Ιακώβου από την Κωνσταντινούπολη τον είχε συστήσει σαν σπουδαίο προπονητή και τελικά του έριξε τα περισσότερα βάρη, καταγγέλοντάς τον ότι χορηγούσε αναβολικά. Συμβολικά δε τιμωρήθηκαν 2 παράγοντες της Ε.Ο.Α.Β. με 1 χρόνο ενώ ο Συμεωνίδης με ισόβιο αποκλεισμό. Το ζήτημα καλύφθηκε από την τότε πολιτική ηγεσία και την Γ.Γ.Α. αφού αποδείχθηκε, ότι οι καταγγελίες, οι δίκες και ο εξευτελισμός του αθλήματος αυτού ήταν μια πολιτική σύγκρουση των δύο μεγαλύτερων αστικών κομμάτων σε επίπεδο αθλητικό. Πάντως το ζήτημα αυτό σιωπηρά και έντεχνα με την πάροδο του χρόνου το εξαφάνισαν από την επικαιρότητα αλλά όχι και απ' τη σκέψη των φιλάθλων που πίστευαν ότι γίνεται χρήση.

Το έτος 1980 βρέθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία του Ελληνικού Αθλητισμού, αθλητής με θετικό δείγμα ούρων, δεν πιστεύω ότι είναι ο πρώτος χρήσης, αλλά είναι το πρώτο θύμα, αφού μέχρι το 1979 δεν γνωρίζουμε αν γινόταν έλεγχος ντόπινγκ κοντρόλ συστηματικά. Ο αθλητής αυτός ήταν ο αρσιβαρίστας Αρπακουλάκης Ιάκωβος του Κύδωνα Χανίων και έδωσε θετικό δείγμα στο πανελλήνιο πρωτάθλημα του 1980.

Μετά τον πρώτο αθλητή ακολούθησαν άλλοι τρεις (3) που και αυτοί ήταν αρσιβαρίστες (Μπονάνος, Δραγάκης, Τριανταφυλλίδης) έδωσαν θετικό δείγμα στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα του 1981.

Από το 1981 μέχρι το 1983 δεν ακούστηκε τίποτα για το ντόπινγκ εκτός ορισμένων διακηρύξεων της πολιτείας ενάντια σ' αυτό. Κι έρχεται το 1984 που ήταν η χρονιά που διαφημίστηκαν για τα καλά οι φαρμακευτικές ουσίες που χρησιμοποιούνται στον αθλητισμό.

Αυτή τη χρονιά ήταν δυστυχώς η πρώτη φορά που έδωσαν Ελληνες αθλητές και αθλήτρια στο εξωτερικό θετικά δείγματα ούρων. Αυτοί ήταν οι: Τσαβαχί-

δης και Σιδηρόπουλος στο Πανερωπαϊκό Πρωτάθλημα Άρσης Βαρών στη Βιτόρια της Ισπανίας. Η ακοντίστρια και Πρωταθλήτρια Ευρώπης Άννα Βερούλη που πιάστηκε ντοπαρισμένη στους Ολυμπιακούς του Los Angeles, καθώς και ο αρσιβαρίστας Σ. Γραμματικόπουλος. Σε ένα δε ντόπινγκ κοντρόλ που έγινε για όλους τους αθλητές που θα πήγαιναν στο Los Angeles έδωσαν θετικό δείγμα ο Κλ. Ιερισιώτης (σφυροβόλος) και ο Δ. Ζαρζαβατσίδης (αρσιβαρίστας).

Δηλώσεις των ανωτέρω αθλητών και άρθρα πάνω στο θέμα απασχολούσαν τον τύπο και οι συζητήσεις στο φίλαθλο και αθλητικό κόσμο πάντα το ανέφεραν σαν πρώτο θέμα και πλέον ενδιαφέρον.

Θα αναφερθούμε σε μερικά σημεία των τότε δηλώσεων, απλώς γράφοντας περιληπτικά και σχολιάζοντας διάφορα σημεία, με πρώτο τη δήλωση του Τσαβαχίδη που είχε δηλώσει στον τύπο (στο Φίλαθλο): «Όλοι οι αθλητές της άρσης βαρών που θα συμμετάσχουν στην Ολυμπιάδα τα παίρνουν». Δηλαδή το 1984 συμμετείχαν στην Ολυμπιάδα οι αρσιβαρίστες Κατσαϊδώνης, Λεσπουρίδης, Ηλιάδης, Σταυρίδης, Γέροντας, Παναγιωτάκης, Τσιντσάρης και Γραμματικόπουλος. Από τους ανωτέρω είχε εξαιρέσει τον Κατσαϊδώνη λέγοντας ότι είναι ο μόνος που δεν χρησιμοποιεί απαγορευμένες ουσίες. Δικαιώθηκε κατά κάποιον τρόπο που στο Los Angeles βρέθηκε ο Γραμματικόπουλος ντοπαρισμένος. Αλλά όταν ένας αθλητής μιλάει στον αθλητικό ελληνικό τύπο, πρέπει να μιλάει σοβαρά και όχι να κατηγορεί αόριστα τους συναθλητές του για κάτι που ο ίδιος έκανε. Πρέπει τεκμηριωμένα να καταγγείλει τους αθλητικοπατέρες των ομοσπονδιών και Γραμματειών του αθλητισμού μας για τον Φαρισαϊσμό τους πάνω σ' αυτό το θέμα. Ο δε Σιδηρόπουλος κλαίγοντας μπροστά σε δημοσιογράφους δήλωνε στον τύπο ότι για όλα υπαίτιος ήταν ο Πολωνός

προπονητής της τότε εθνικής ομάδας Roguski.

Θα αναφερθώ και στις δηλώσεις με τη λιγότερη σοβαρότητα που τις έκανε η πρωταθλήτρια Ευρώπης στον ακοντισμό Α. Βερούλη και από τότε της αφαιρέθηκε το κύρος της. «Εγώ δεν πήρα, ψέμματα λένε οι γιατροί, με βγάζουν ντοπαρισμένη γιατί είμαι θύμα διαφόρων διεθνών κυκλωμάτων» κι άλλες τέτοιες δηλώσεις που με κάνουν να φαντάζομαι ένα παιδάκι να προσπαθεί να υποκριθεί και να δικαιολογηθεί για κάτι που έκανε στο δάσκαλο. Δεν αναφέρθηκα στις δηλώσεις αυτές τόσο για το ποιόν τους, όσο για την αθλήτρια που τα ανέφερε γιατί ήταν Πρωταθλήτρια Ευρώπης το 1982 και τελικά της έμεινε το σημάδι της ντοπαρισμένης, που θα την συνοδεύει για πάντα.

Από τότε μέχρι το τέλος του 1989 συνέχεια μαθαίνουμε για αθλητές που ήταν ένοχοι για χρήση απαγορευμένων ουσιών, από το διεθνή και Ελληνικό χώρο όπως του αρισβαρίστα Παναγιωτάκη το 1986 που έντεχνα η Ε.Ο.Α.Β. προσπάθησε να τον καλύψει. Αλλά το σκάνδαλο του ντοπαρίσματος του ποδοσφαιριστή ISIS του ΟΦΗ, ξεσκέπασε και το ντοπαρίσμα

του Γ. Παναγιωτάκη. Από κει και μετά πολλά ακούσαμε, αλλά δεν μας φαινόταν τίποτα πια παράξενο. Από την Εφηβική Εθνική Ομάδα Ποδηλασίας που τους χορηγούσε ο προπονητής τους, της Κατερίνας Κόφα (πρωταθλήτρια σε δρόμους ταχύτητας), του σφυροβόλου Γεντέκου κ.ά. Η δε

Μέχρι επισόδεια στη Λάρισα γιατί ποδοσφαιριστής της πίστηνε διατοπεί και οι κάτοικοι έκαναν διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες για να μην τιμωρηθεί η ομάδα τους. Αυτό θα είχε σαν συνέπεια να χάσει το πρωτάθλημα που τότε κέρδισε (1988). Και στο τέλος της δεκαετίας του 80 και ο Κινέζος Λου. Αυτή η είδηση σόκαρε όλη την πατρίδα του Μάο, γιατί επρόκειτο για τον καλύτερο δρομέα αυτής της χώρας του ενός δισ. κατοίκων.

Το θέμα του ντόπινγκ θα το εξετάσουμε σε διάφορες πτυχές του. Σαν πρώτη θάθελα να αναπτυχθούν οι λόγοι και οι αιτίες που οδηγούν στη χρήση αυτών των ουσιών.

Οι παράγοντες που μπορούν να οδηγήσουν έναν αθλητή σε χρήση διαφόρων ουσιών που θα του βελτιώσουν γρήγορα τις επιδόσεις είναι αρκετοί. Σαν πρώτο ας δούμε την περίπτωση της αίσθησης «πρώτος». Κακά τα ψέμματα αθλητισμός χω-

ρίς την αίσθηση του πρώτου δεν μπορεί να υπάρξει, άθληση και αθλητισμός όμως όχι.

Εφ' όσον η «Πρωτιά» είναι συναίσθημα πως θα το ικανοποιήσει ο άνθρωπος και συγκεκριμένα εδώ ο αθλητής; Το συναίσθη-

Φατιμά Ουαϊτμπέργκερ. Παγκόσμια πρωταθλήτρια. Ανδρας ή γυναίκα;

Ολυμπιάδα του 1988 στη Σεούλ, μας αποκάλυψε το ντοπαρίσμα του Ben Jonson ολυμπιονίκης και παγκόσμιου ρεκορντμαν στα 100 μ. και το μυστικό φάρμακο της Βουλγαρίας στην Αρση Βαρών και πολλά άλλα περιστατικά.

μα αυτό λέω πως ο άνθρωπος για να το ικανοποιήσει, χρησιμοποιεί ή ακόμα, θυσιάζει ο,τιδήποτε.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στον αθλητή. Είναι εύκολο να συμβεί ακούγοντας από συναθλητές νέους ή παλιούς σχόλια για αυτά τα σκευάσματα.

Οι αρνητικές και οι θετικές κρίσεις πάνω στο ζήτημα λειτουργούν σαν διαφήμιση ή σαν γνωριμία με τα αναβολικά έστω και ακουστική, που μετά θα οδηγήσει τον έναν στα ταμεία των φαρμακείων, τον άλλον να φάχνει να εμπλουτίσει τις γνώσεις του για το θέμα, κι άλλον πάλι να φροντίζει να τα προμηθευτεί από το άμεσο αθλητικό περιβάλλον του.

Συχνά έχει παρατηρηθεί, οι προηγμένοι αθλητικά ανατολικού να πουλούν ή να ανταλλάσσουν με τους προηγμένους οικονομικά δυτικούς αθλητές που στις χώρες τους συχνά τα φαρμακεία δεν τα χορηγούν και τα πουλούν πολύ ακριβώτερα. Αυτή είναι η παραοικονομία που υπάρχει μεταξύ των αθλητών στα διάφορα διεθνή πρωταθλήματα και μήτινγκ όπου αθλητές διαφόρων χωρών σμίγουν.

Το 1985 η καναδική αστυνομία συνέλαβε τον Σοβιετικό παγκόσμι ο πρωταθλητή και κάτοχο του παγκοσμίου ρεκόρ στα βαρέα βάρη στην άρση βαρών Ανατόλι Πισαρένκο μαζί με τον συμπατριώτη του Αλεξάντερ Κούρλοβιτς, να πηγαίνουν στους αγώνες και συγχρόνως να έχουν μαζί τους σκευάσματα αξίας 30.000 δολλαρίων. Ο Δυτικογερμανός πρώτος Ολυμπιονίκης Ρατσίνσκι, οδηγήθηκε στη φυλακή για εμπόριο αναβολικών. Πλέον λέπουμε ότι όσο καλύτερος αθλητής γίνεσαι, τόσο πιο εύκολα και με ποικιλία επιλογής μπορείς να προμηθευτείς τα σκευάσματα αυτά.

Πρώτος λοιπόν λόγος που ωθεί στη χρήση είναι η φιλοδοξία, η δίψα για διακρίση, για νίκη και δόξα, πράγματα χωρίς κορεσμό που απαιτούν πολλές φορές δόσεις που κι αυτές είναι ακόρεστες συχνά από τον οργανισμό.

Και τώρα μπαίνουν στη μέση οι Φαρισαίοι του αθλητισμού οι αθλητικοπατέρες αλεξιπτωτιστές που έχουν προσγειωθεί σε διάφορες ομοσπονδίες.

Το προσωπείο της μάσκας που φοράνε, δείχνει τον τιμωρό για τον χρήστη αθλητή, αλλά από μέσα τους γελάνε για τις επιχορηγήσεις και την προβολή που τους δίνει κάποιος αθλητής θύμα, που με τον τρόπο τους, με όρια, με κατηγορίες πληρωμής, με κατηγορίες επιδόσεων κ.λπ. τον εκμεταλεύονται.

Μιλάμε πάντα για αθλητές υψηλών επιδόσεων. Για τους αθλητές που χρησιμοποιούν τέτοια σκευάσματα και δεν έχουν γίνει ούτε καν πρωταθλητές ή αθλητές κάποιων σχετικά καλών επιδόσεων δεν αναφέρομαι καθόλου. Αυτοί μου προκαλούν γέλιο και λύπηση μαζί. Όπως π.χ. οι Body Builders που πολλές φορές καταντούν πρισμένοι απ τα ανατολικά να φυλάνε πόρτες των DISCO, λες και ο αθλητισμός το αναφέρει αυτό ως επίδοση. Αυτοί δεν μπορούν να ανήκουν στην αθλητική οικογένεια και για αυτό δεν θα ασχοληθώ μαζί τους, κι ας καταναλώνουν τόσα αναβολικά όσα όλοι μαζί οι αθλητές των ολυμπιακών αθλημάτων. Αυτοί δεν είναι καν αθλητές!

Τώρα πόσα τεχνάσματα οι τσαρλατάνοι αθλητικοπατέρες σκαρώνουν και ο διαβολικός νους του -αλλοτριωμένου απ το σάπιο σύστημα που τους κατευθύνει- κατεβάζει. Το εξετάζουμε αμέσως παρακάτω.

Οι κύριοι αυτοί βλέπουν τις ανθρώπινες μηχανές λογικό προϊόν του αθλητικού καρκίνου των αναβολικών και του μάρκετινγκ αλλά περιορίζονται στο να τιμωρούν με 1-2 χρόνια ή ισόβια. Είναι σαν να λένε: «Κλέψε κι άμα δεν σε πιάσουν, εγώ θα σε χειροκροτήσω πρώτος. Αλλά άμα σε πιάσουν εγώ θα σε τιμωρήσω πάλι πρώτος για να δουν ότι ουδεμία ανάμειξη έχω μ' αυτά αλλά μόνο ο αθλητής φταίει και εγώ είμαι τιμωρός».

Έτσι λοιπόν οι υποκριτές αυ-

τοί δεν βλέπουν ότι το καθεστώς αυτό της αθλητικής βαρβαρότητας είναι ανθρωποκτόνο και κανιβαλικό αφού έχει βασίσει την μεγιστοποίηση της αθλητικής επίδοσης στην προπαγάνδα, στο χρήμα και στη δημόσια προβολή. Η ευαισθησία τους λοιπόν φαντάζει ψεύτικη, υποκριτική και ιδιοτελής, γιατί κι αυτοί οι μασκαράδες συμμετέχουν στο μεγάλο φαγοπότι, όντας σημαντικά γρανάζια του συστήματος και ροκανίζουν κάτι από τα κέρδη που τους αποφέρει κάποιος πρωταθλητής, που αν δεν δώσει θετικό δείγμα, σιωπούν -γνωρίζοντας ότι πριν 20 το πολύ ημέρες το αρνητικό δείγμα ούρων θα ήταν σίγουρα θετικό- και αμέσως γελαστοί τρέχουν δίπλα στο «παιδί τους».

Σε αντίθετη περίπτωση θα το είχαν κάνει παράδειγμα προς αποφυγή, ξεφτιλίζοντάς το στον τύπο και στους αθλητικούς δικαστές.

Η μεγάλη βελτίωση που δίνουν τα αναβολικά σε συγκριτικά μικρά χρονικά διαστήματα - π.χ. μέσα σε 2 μήνες - δίνουν μια αύξηση 7% - 12% επί της επίδοσεως που έρχεται και πιο ξεκούραστα και πιο γρήγορα, παρασύρει ολλούς αθλητές στα γρανάζια αυτής της βρωμερής αντιαθλητικής μηχανής.

Και στο χωρο του αθλητισμού λοιπόν, το σύστημα μοιράζει απλόχερα τη σαπίλα του, φροντίζοντας πάντα να τηρούνται οι κανόνες που εξασφαλίζουν τη μακροβιότητά του. Και πως να μην είναι μακρόβιο, όταν καταφέρει να κατασκευάζει ανθρώπους δούλους, ανθρώπους εξαρτημένους χωρίς προσωπικότητα, χωρίς μεγάλα ιδανικά. Μόνο πρόσκαιρες επιτυχίες, σύντομες μικρές απολαύσεις, ηδονική εθελούφλωση της στιγμής.

Η επιδίωξη του συστήματος. Είναι να βάλει στο χέρι τους πάντες. Να διαλύσει και τον παραμικρό θύλακα αντίστασης.

Θέλει μια γεννιά σκλάβων. Με γεννιά ευνουχισμένων δούλων να το υπηρετούν.

Γ. ΙΦΙΤΟΣ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Μια ανάλυση κάτω από το πρίσμα της Πολιτικής

Ένα από τα κρίσιμότερα προβλήματα που επιτάχυναν την σήψη της ελληνικής κοινωνίας είναι η μάζιγα των ναρκωτικών. Πρόκειται για ένα φαινόμενο, από τα αντιπροσωπευτικότερα ίσως, της οξυτάτης κοινωνικής παθογένειας η οποία έχει ενσκύψει τελευταία στον τόπο μας νεκρώνοντας τα ζωτικά κύτταρα του λαού μας χωρίς καμιά αντίσταση, απολύτως χωρίς το παραμικρό εμπόδιο γιατί έτσι απλά θέλησε η συντεχνία των πολιτικοοικονομικά ισχυρών.

Ολοένα και πιο άγνωστες τραγικές πτυχές του φαινομένου της εξάπλωσης των ναρκωτικών ουσιών βλέπουν το φως της δημοσιότητας, με πρωταγωνιστές συνήθως αλλοδαπούς διακινητές ή εγχώριους άεργους. Μπαρ, καφετέριες και ντισκοτέκ, από τα βασικότερα κέντρα εμπόρας του θανάτου.

Παραδομένο το λαϊκό σύνολο και ειδικότερα το πιο ευαίσθητο τμήμα του, η νεολαία, στην νόσο της ευδαιμονικής αποχαύνωσης και στην αναζήτηση ευκαιριακών απολαύσεων ή επίπλαστων στηριγμάτων για να καλύψει το χαώδες κενό που δημιουργήσε η απεμπόληση των γνήσιων αξιών και των αληθινών ιδανικών, αφέθηκε να παρασυρθεί από τον πιο θανάσιμο εφιάλτη, τα ναρκωτικά του συστήματος, οδηγούμενο έτσι συνειδητά στον καθ ολοκληρία πνευματικό, σωματικό, ψυχικό μαρασμό και εκφυλισμό.

Είναι γεγονός άλλωστε ότι το φαινόμενο της χρήσης και της εμπορίας των ναρκωτικών ουσιών πριν από λίγες δεκαετίες, για τα ελληνικά πάντα δεδομένα, ήταν φανερά περιορισμέ-

νο και εντοπιζόταν στα στρώματα του περιθωριακού υποκόσμου, τόσο κατά τα προπολεμικά χρόνια όσο και κατά την μεταπολεμική περίοδο. Ο εφιάλτης του θανάτου που λέγεται ναρκωτικά θα δούμε ότι προσλαμβάνει ανησυχητικές διαστάσεις μόνο μετά το 1970, γεγονός ασφαλώς όχι τυχαίο αλλά βρισκόμενο σε άμεση

ψία παραχώρησε στον ανώριμο όχλο το άφρον δημοκρατικό καθεστώς. Αφού πλέον η τοξικομανία παύει να θεωρείται στίγμα κάποιων περιθωριακών στοιχείων και γίνεται επιδημία που εγκλωβίζει στα θανατηφόρα πλοκάμια της άτομα όλων των ηλικιών και όλων των επαγγελματικών κατηγοριών.

Ο θάνατος θα έρθει στον καιρό του. Δεν θα φοβηθεί ο εξαιρετικός να παίξει τα πλούτη του, να αποκαεί. Ας έρθουν όσοι θέλουν να τον σκοτώσουν! Μα ο Χάρος ας έρθει σε ώρα πλούτου, σε ώρα μουσικής και όχι σε ώρα φτώχιας και κακομοιριάς. Ένα μονάχα θάνατο καταλαβαίνω όμορφο: το θάνατο του πολεμιστή πάνω στη μάχη.

Ι. Δραγούμης

συνάφεια με τις περαιτέρω πολιτικές επιλογές της Ελληνικής κοινωνίας καθώς και με το γενικότερο κλίμα της επικυριαρχίας του σάπιου υλισμού σε όλες τις εκφράσεις του. Η ραγδαία εξάπλωση των ναρκωτικών στη χώρα μας αποτελεί τη σαφέστερη επαλήθευση του κανόνα που θεωρεί της διάδοση των συμπτωμάτων της κοινωνικής παθογένειας σαν επερχόμενη συνέπεια της ασυδοσίας και της άναρχης μηδενιστικής ελευθερίας που με τόση εγκληματική απερισκε-

Κάτω από αυτή την πραγματικότητα τα ναρκωτικά του συστήματος, και τα ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ γιατί την διακίνησή τους την ευνοεί και την υποθάπτει το ίδιο το σύστημα, μεταβάλλονται σε όπιο του κατεστημένου χάρη στο οποίο η εβραϊομασονία με τους κοινοβουλευτικούς υπηρέτες της κρατά στην παθητική αδράνεια ένα μεγάλο μέρος του λαού, για να το απομυζά διοχετεύοντάς του τα μηνύματα της αρεσκείας της.

Διαβρώνοντας συνειδήσεις, καθιστώντας νέα μέλη της κοινωνίας ψυχικά και σωματικά ράκη, οι αιμοσταγείς έμποροι των λαών εβραίοι επιτυγχάνουν τον εκφυλισμό και κατ' επέκταση την παθητική αδρανοποίηση της Λευκής Κοινωνίας μέχρι τον οριστικό της αφανισμό. Έτσι τα ναρκωτικά ανάγονται στο πιο αποτελεσματικό όπλο του συστήματος για την επικυριαρχία του επί των μαζών.

Η πολύπλευρη εξόντωση της προσωπικότητας του τοξικομανή από την χρήση ναρκωτικών δεν αποτελεί συνέπεια της άρνησής του να συμβιβαστεί με τις συμβατικότητες και τις επιλογές του σαθρού κατεστημένου, αλλά είναι επερχόμενο προϊόν της εθελούφλωσής του, της αδυναμίας του να αντιμετωπίσει σθεναρά τις αντιξοότητες που παρουσιάζονται μέσα στο συνεχές αντιπάλεμα της ζωής. Η θέα του νεκρού τοξικομανή, αυτού του παθολογικά άρρωστου εθελόδουλου ατόμου, με την καρφωμένη σύρριγγα στο μπράτσο είναι αναμφισβήτητη ένδειξη σαφούς αυτοπροδοσίας και αυτοεγκατάληψης, είναι μηδενιστική επιλογή.

Κάτω απ' αυτή τη θεώρηση καθίσταται κατανοητό ότι πρόκειται για ένα φαινόμενο στη φύση του κοινωνικό, αλλά στον βαθμό που συσχετίζεται με τις επιλογές των πολιτικοοικονομικά ισχυρών αποκτά διάσταση πολιτική και επιζητεί ΛΥΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ας δούμε όμως πως το σάπιο πολιτικό κατεστημένο αντιμετώπιζε ι τη μάστιγα.

Η διεφθαρμένη Πολιτεία καταφεύγοντας σε μια έξαρση επιδεικτικού «ανθρωπισμού» προσανατολίζεται προς την κατεύθυνση της θεσμοθέτησης ανούσιων νόμων για την πρόληψη του φαινομένου. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ακατάπαυστα ευχολόγια που διαιωνίζουν αντί να θεραπεύουν την κατάσταση, δεδομένου ότι οι ποινές που επιβάλλονται στους εμπόρους του θανάτου είναι, κατά τον ηπιότερο χαρακτηρισμό, αστείες και παρέχουν την δυνατότητα στους δολοφόνους αυτούς της ελληνικής κοινωνίας ύστερα από έναν ολιγόμηνο ή και καθόλου εγκλεισμό να συνεχίζουν ανενόχλητοι το εγληματικό τους έργο. Κύρια ασπίδα λοιπόν προστασίας των ανθρωπόμορφων αυτών τεράτων που διακινούν τα ναρκωτικά

και πλουτίζουν από τον θάνατον των θυμάτων τους αποτελεί η ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ που τους επιφυλλάσει το σύστημα. Φυσικά το πολιτικό κατεστημένο δεν καλύπτει τυχαία τους εμπόρους του θανάτου. Το κάνει για τον απλό λόγο ότι χρηματοδοτείται από αυτούς. Οι κομματικές φιέστες και οι πολυέξοδες προεκλογικές συγκεντρώσεις απ' αυτά τα βρώμικα και αιματοβαμμένα λεφτά προέρχονται, ας γίνει συνειδηση όλων. Πολιτικό κατεστημένο και έμποροι ναρκωτικών βρίσκονται λοιπόν σε μια αγαστή συνεργασία, διαβρώνοντας και αποδιοργανώνοντας τα σώματα ασφαλείας ώστε να εξαλειφθεί κάθε εναντιωτική δύναμη που αντιστέκεται στο όλεθρο του θανάτου.

Επιπρόσθετα, για να επανέλθουμε στα μέτρα «πρόληψης» που έχει υιοθετήσει το σύστημα κατά των ναρκωτικών, ένα από τα μεγαλύτερα καυχήματα του είναι η δημιουργία των κέντρων αποτοξίνωσης. Ούτε και αυτά όμως συμβάλλουν στην επίλυση του προβλήματος, δεν οφελούν σε τίποτε. Είναι έργα βιτρίνας που αποσκοπούν στην συγκάλυψη της δημοκρατικής αδιαφορίας και στην απόσχιση των κατηγοριών από τους υπαίτιους της τραγωδίας, αφού επιχειρούν να εξαλείψουν την μάστιγα όχι εν τη γενέσει της αλλά εκ των υστέρων. Στον θεσμό αυτό εξαντλείται και η φιλανθρωπία του πολιτικού κόσμου, ο οποίος όχι άδικα φέρει στην υπόθεση της διάδοσης των ναρκωτικών, πέρα από τις άμεσες ενοχές του, την ευθύνη του ηθικού αυτουργού.

Όταν η Πολιτεία δεν χαλυβώνει την προσωπικότητα των νέων ανθρώπων με αξίες και ιδανικά, τους αφήνει να παρασυρθούν σε δρόμους κατηγορικούς. Όταν αναγορεύει σε υπέρτατα ιδανικά ζωής τον χρηματισμό, τον άκρατο ωφελιμισμό και την διαφθορά, το καρκίνωμα που διαβρώνει ολόένα και πιό απειλητικά τα κοινωνικά θεμέλια δεν μπορεί να σταματήσει.

ΕΛΛΗΝΑ ΠΑΤΡΙΩΤΗ,

η μάστιγα των ναρκωτικών δεν είναι μία υπόθεση που απασχολεί στενά τα θύματά τους και τον οικογενειακό περίγυρο των παθόντων, αλλά αφορά τον καθένα από εμάς. Οι αδίστακτοι έμποροι του θανάτου ενεδρεύουν στο σχολείο, στον δρόμο,

στην πλατεία, βρίσκονται παντού.

Ανά πάσα στιγμή, τα εγκληματικά αυτά στοιχεία ελλοχεύουν και αναζητούν την κατάλληλη ευκαιρία για να επιδοθούν στο προσοδοφόρο εμπόριό τους, έχοντας αναγάγει το μακιαβελλικό δόγμα «ο θάνατός σου - η ζωή μου» σε απαρέγκλιτη αρχή. Οι εγληματίες χρηματάνθρωποι που στο όνομά του υπερπλουτισμού καταπάτησαν κάθε έννοια ηθικού ενδοιασμού πουλώντας σε αδύναμες φυσιογνωμίες και σε ψυχικά διαταραγμένες προσωπικότητες τον θάνατο, έχουν χάσει ήδη κάθε δικαίωμα να βρίσκονται στη ζωή.

Πρέπει να γίνει πλέον συνειδηση του καθενός ότι κάθε ναρκομανής που αφήνει την τελευταία του πνοή στη μάταιη επιδίωξη αναζήτησης ενός ανύπαρκτου παράδεισου και που προστίθεται έτσι στην εκατόμβη των θυμάτων, δεν δημιουργεί απλά ένα δυσαναπλήρωτο κενό στην οικογένεια που ανήκε. Ο θάνατός του αποτελεί ταυτόχρονα και μια πισώπλατη μαχαίρα για το ίδιο το Έθνος. Η άβυσσος της τοξικομανίας νεκρώνει την ανθρώπινη συνειδηση.

Μοναδικός δίαυλος σωτηρίας η εθνικιστική κοσμοαντίληψη και βιοθεωρία. Σαν φορέας της κοινωνικής εξυγίανσης και της πολιτικής ηθικοποίησης, καταδικάζει δριμύτατα τα σάπια μαρξιστικοφιλελεύθερο σύστημα που μεθοδεύει την αποχαυνωση των εθνικολαϊκών δυνάμεων με την γάγρανα των ναρκωτικών. Εκφραση του εθνικισμού αποτελεί η εναρμόνιση με τους κανόνες της φυσικής νομοτέλειας και όχι η σήψη και η διαστροφή.

Δυστυχώς η χώρα μας, λόγω της γεωγραφικής της θέσης, αποτελεί το πέρασμα για την διακίνηση των θανατηφόρων ναρκωτικών ουσιών από την Ασιατική Ηπειρο σε ολόκληρη την Ευρώπη. Εκμεταλλευόμενοι την ανυπαρξία ουσιαστικών τελωνειακών ελέγχων οι έγχρωμοι ασιάτες και ιδιαίτερα οι αδίστακτοι Τουρκομογγόλοι βρίσκουν την ευκαιρία να κατακλύζουν τον Ευρωπαϊκό χώρο με τα θανατηφόρα ναρκωτικά. Το πολιτικό κατεστημένο αρνούμενο προκλητικά να προβεί στην εντατικοποίηση των ελέγχων και στην εκδίωξη όλων των ύποπτων ξένων όπως άλλωστε όφειλε να είχε πράξει, σπεύδει να ωραιο-

**• ΟΙ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ**

**• ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΕ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ
ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΣΟΥ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ
ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ**

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

ποιήσει την κατάσταση προχωρώντας σε μια φαιδρή διάκριση «ελαφρών» και «σκληρών» ναρκωτικών απομακρύνοντας κάθε προσπάθεια καταστολής του φαινομένου από τις ρίζες του καρκινώματος. Εξ άλλου η σύλληψη κάποιου μικροδιακινητή ναρκωτικών δεν λύνει το πρόβλημα, γιατί αποτελεί και μόνο την κορυφή του παγόβουνου, οι βάσεις του οποίου βρίσκονται μέσα στους κύκλους των παραγόντων της πολιτικής και οικονομικής ζωής.

Η πολιτική γραμμή που θα πρέπει να ακολουθήσει το μελλοντικό ΕΘΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ στον τομέα της λήψης αποφάσεων για την πάταξη της απειλής των ναρκωτικών δεν πρέπει να εξαντλείται σε ευχολόγια και σε πομπώδεις διακηρύξεις. Αντίθετα πρέπει να μπει και να εισχωρήσει το μαχαίρι «μέχρι το κόκκαλο», αντιμετωπίζοντας δραστικά έτσι τον κίνδυνο.

Για να επιτευχθεί όμως ο παραπάνω στόχος, πρέπει να αλλάξει αναφανδόν και η υποκριτική δημοκρατική αντίληψη που επηρεάζει άμεσα την νομοθεσία. Είναι αναγκαίο, για να υπάρξει άμεσο αποτέλεσμα, να χαραχθεί ένα νέο νομοθετικό πλαίσιο που θα καταστήσει τον ΠΕΛΕΚΥ του ΝΟΜΟΥ ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ ΤΙΜΩΡΟ της ΑΔΙΚΙΑΣ και της ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ. Επιβάλλοντας την ΠΟΙΝΗ του ΘΑΝΑΤΟΥ στους αποκτηνωμένους εμπόρους

**ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΛΑ
ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ
ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ**

ΤΕΧΕΡΑΝΗ 11: Απαγχονίστηκαν χθές στο Ιράν 23 άτομα που είχαν καταδικαστεί για εμπόριο ναρκωτικών, στους οποίους περιλαμβάνονταν τέσσερις Αφγανοί και τρεις γυναίκες. Οπως μετέδωσε το Ιρανικό πρακτορείο ειδήσεων ΙΡΝΑ, είναι οι πρώτες εκτελέσεις που γίνονται το 1990 για τέτοιο αδίκημα.

Πέριση απαγχονίστηκαν στην Τεχεράνη περισσότερα από 900 άτομα που είχαν καταδικαστεί για τον ίδιο λόγο.

Οι εκτελέσεις έγιναν στη πόλη Καραζ του Βορείου Ιράν και οι δέκα από τους εκτελεσθέντες φέρονται ότι ανήκαν σε δίκτυο διακίνησης ναρκωτικών στο Ιράν και την Τουρκία. Οι Αφγανοί βρέθηκαν ένοχοι για εισαγωγή ναρκωτικών στο Ιράν, μετέδωσε το ειδησεογραφικό πρακτορείο.

**ΕΤΣΙ ΜΟΝΟ
ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΙ
ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΟΙ ΔΙΟΧΕΤΕΥΤΕΣ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!**

των ναρκωτικών, θεσπίζοντας μέτρα ξηνηλασίας για τους αλλοδαπούς μεταφορείς του θανάτου, κλείνοντας τα διαφθορεία της νεολαίας και ξεκινώντας μία ουσιαστική εκστρατεία επάνω στο θέμα αυτό σε συσχετισμό με την επιτήρηση των αγροτικών περιοχών είναι βέβαιο ότι η μάστιγα του εφιάλτη των ναρκωτικών θα εξαλειφθεί.

Ομως δεν θα έχουμε δικαιοσύνη τον τιτάριο αυτό αγώνα μας εάν δεν χτυπήσουμε στην ρίζα του τον κύριο υπαίτιο αυτής της νοσηρής κατάστασης, δεν θα έχουμε πετύχει τίποτε εάν δεν θανατώσουμε την Λερναία εκείνη Υδρα που σαν πολυπλόκαμο τέρας αναπαράγει και πολλαπλασιάζει τις νόσους της κοινωνικής παθογένειας. Και ο εφιάλτης αυτός δεν είναι άλλος από το ίδιο το σύστημα της παρακμής.

Εμπρός λοιπόν, ας είναι η σύγκρουση με τους εμπόρους των ναρκωτικών η πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στις σκοτεινές δυνάμεις της κοινωνικής σήψης και της πολιτικής παρακμής, ας είναι το πρώτο ευοίωνο μήνυμα που θα χαλυβδώσει τους αγωνιστές του αδιάλλακτου ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, για την γενικευμένη σύγκρουση με το σύστημα της παρακμής.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΛΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

- Η αρχαιοκαπηλία σκοτώνει το παρελθόν
- Η τοξικομανία σκοτώνει το παρόν
- Και οι δύο μαζί σκοτώνουν το μέλλον της πατρίδας

Γι' αυτό:

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟ ΔΙΩΓΜΟ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

η Κοινωνική όψη του προβλήματος

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Από πολύ νωρίς ο άνθρωπος μ' ένα απόλυτα ενστικτώδη τρόπο, γνώριζε τις παραπάνω θεραπευτικές ιδιότητες ορισμένων φυτών, όπως της ινδικής κάνναβης, της παπαρούνας κ.λπ. που τα θεωρούσε ιερά. Και τα θεωρούσε ιερά επειδή τότε όλες οι νόσοι αποδίδονταν στους θεούς, και μάλιστα στην εκδικητική τους διάθεση. Έτσι η ανακάλυψη φαρμάκων- φυτών που απομακρύνουν την νόσο αποδόθηκε στους θεούς.

Γι' αυτό και ο θεραπευτής ήταν ο πύο κοντινός προς τους θεούς, μιά και χρειαζότανε θέματα θεικά, όπως το φάρμακο και η νόσος, ήταν ταυτόχρονα δε και ιερέας. Τα ιερά λοιπόν φυτά, τα θεραπευτικά και τα ευφορικά, χρησιμοποιούνταν μόνο σε συνδυασμό με θρησκευτική τελετή, πράγμα που εξυπηρετούσε επιπλέον και δύο ουσιώδης σκοπούς:

1 Την κάλυψη ορισμένων αναγκών των πιστών στον τομέα της πείνας, της σεξουαλικότητας και του άλγους.

2. Την δημιουργία του αισθήματος της θείας παρουσίας. Έτσι δικαιολογείται και η χρήση του οπίου στη διάρκεια επιδημιών και η πιθανή συσχέτιση του συμβόλου της Δήμητρας (κωδιά μήκονος μετά δέσμης σταχύων) που ερμηνεύεται ως θεότις παραγωγής σίτου και φαρμάκου υπναγωγού α) επειδή φερόταν και ως «θεός ιατήρ» ή β) σε ένδειξη καταπραύνσεως του πόνου της για την απώλεια της Περσεφόνης.

Εξάλου σε πολλές θρησκευτικές λατρείες και προπαντός {μυστικ ές} χρησιμοποιούσαν διάφορες τοξικές ουσίες. Στους Δελφούς φαίνεται πως γινόταν χρήση φαρμακευτικών φυτών και ιδιαίτερα της οικογένειας των σολανιδών και ίσως και κωδιών μήκονος, αφού βρέθηκαν ομοιώματα τους σε μαντεία.

Ο Ιπποκράτης λέει ότι η υπερβολική δόση μανδαγορά σε μελαγχολικούς μπορεί να προκαλέσει μανιακή

διέγερση.

Αναφορές για το χασίς βρίσκονται στη βοτανική του αυτοκράτορα Σαν-Νούγκ στη Αρχαία Κίνα το 2.700 π.Χ. Είναι πιθανό ότι το «νηπενθές» φάρμακο του Όμηρου (νη-στερητικό+πένθος) αν δεν ήταν παπαρούνα ήταν το χασίς. Αναφορές έχουμε και στον Ηρόδοτο, που λέει ότι το φυτό το χρησιμοποίησαν οι Σκύθες μετά την ταφή των νεκρών για να καθαρθούν. Μάλλον το φυτό αυτό ήρθε από τις περιοχές της Κασπίας θάλασσας και της Ανατολικής Περσίας και γρήγορα διαδόθηκε παντού.

Οι Ασσύριοι χρησιμοποιούσαν σαν θυμίαμα ουσία από ένα φυτό που το ονόμαζαν καναμπού, που θα πρέπει να ανήκει στην ίδια ρίζα με την λέξη κάνναβις. Κάνναβις λεγόταν και από τους Αρχαίους Έλληνες και από τους Ρωμαίους. Στην Σανσκριτική λεγόταν μπάγκα.

Χασίς το είπαν πρώτοι οι Αραβες και η λέξη σημαίνει χόρτο. Με αυτή τη λέξη μια μυστική μουσουλμάνικη οργάνωση Χασισίν ή Χασασίν - που ανάμεσα στα άλλα- έκανε δολοφονίες μετά από υπόδειξη του αρχηγού, που τους έδινε το χασίς για να τους προκαλεί έκσταση.

Μετά τη διάλυση της οργανώσεως από τους εισβολείς Μογγόλους το 1258 το χασίς συνέχισε την πορεία του μέσα στο Ισλάμ, άλλοτε σαν χόρτο του φτωχού (χασίς ελ φουκαρά) άλλοτε σαν «ιερός θεσμός». Από το Ισλάμ μεταπήδησε στην Αφρική όπου πολλές φυλές το λάτρευαν σαν θεότητα με το όνομα Ριάμπα. Ήταν οργανωμένοι με ιδιαίτερο κοινωνικό τρόπο (Μπαλούμπα, Νταμάρα, Οπτεντό-τοι, Κάφροι) κάτω δε από την επίδραση του χασίς οργάνωναν «γιορτές» που ήταν πραγματικά όργια.

Στην Αμερική φυτρώνει ένα είδος κάνναβις, που το λένε μαριχουάνα. Η λέξη είναι σπανιόλικη και γίνεται από τη σύντημιση των ονομάτων Μαρία και Ιωάννα.

Στον Μεσαίωνα, η Ινδική Κάννα-βις, και η Datura, το όπιο και ομανδρα-

γώρας, χρησιμοποιούνταν από τους Εβραίους στις καβαλιστικές συγκεντρώσεις και τα «Σάββατα», με σκοπό την επικοινωνία με τον Σατανά.

Με την απελευθέρωση του ατόμου απ τη μαγεία και τον ανιμισμό παρέμεινε η γνώση της δραστηριότητας των «μαγικών» αυτών φαρμάκων. Η δράση της ιατρικής, της χημείας, και προπαντός του πειράματος βοήθησε στο να απομονωθούν οι δραστηριτικές ουσίες από τα φυτά, να γίνουν μεταβολές και να δημιουργηθούν νέες ουσίες στα εργαστήρια.

Αφού χρησιμοποιήσαν και εκμεταλλεύθηκαν οι διάφορες θρησκείες τις «μαγικές» αυτές ουσίες, επειδή προκαλούν το υπέρτατο αίσθημα «άγγιγμα θεού» ή οι διάφοροι αρχηγοί φυλών για την ενίσχυση της επιθετικότητας των πολεμιστών τους και την περιφρόνηση του θανάτου που προκαλεί, κατέληξε στα χέρια των οργανωμένων παράνομων πολυεθνικών εταιρειών -που κρύβονται συνήθως πίσω από αθώες πνακίδες- με σκοπό την κερδοσκοπία.

Έτσι αν κάποιος είναι συναισθηματικά μειονεκτικός ή παρουσιάζει μία κάποια δυσπροσαρμοστία, ένα απλό σπρώξιμο μία υπόσχεση συμμετοχής, σε «αδελφική» ομάδα, αρκεί πολλές φορές για να τον κάνει να διαβεί το κατώφλι και να περάσει σ ένα άλλο «τρόπο ζωής»: να πνιγεί στους «λευκούς ποταμούς» των ναρκωτικών.

ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΤΟΞΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Για την ταξινόμηση των φαρμάκων που δρουν στο κεντρικό νευρικό σύστημα έχουν γίνει πολλές προσπάθειες και έχουν αναφερθεί πολλές διαφωνίες. Θα αναφέρουμε την ταξινόμηση που είναι αποδεκτή από τους περισσότερους σήμερα και που αφορά όσα από τα φάρμακα μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για την επίδρασή τους στο κεντρικό νευρικό σύστημα (τοξικομανιογόνα

φάρμακα).

I. ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

- Τα φυσικά (όπιο - μορφίνη - κωδεΐνη - θηβαΐνη)

- Τα ημισυνθετικά (ηρωΐνη -υδρομορφόνη -οξυκοδόνη-ετορφίνη κ.λπ.)

- Τα συνθετικά (μεπεριδΐνη - μεθαδόνη κ.λπ.)

- Στην κατηγορία των ναρκωτικών ανήκει και η ΚΟΚΑΪΝΗ χωρίς στην πραγματικότητα να υπάγεται.

II. ΜΗ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

- Ινδική κάνναβις- κατασταλτικά-(βαρβιτουρικά- γλουτεθιμΐνη)- αμφεταμίνες.

III. ΠΑΡΑΪΣΘΗΣΙΟΓΟΝΑ ή ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΟΓΟΝΑ

- Μεσκαλίνη - LSN 25 - ψιλοκιβΐνη-DON (S.T.P) κ.λπ.

IV. ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

V, ΚΑΠΝΟΣ (Tabacco)

ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΥΘΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΣΙΣ

Η άγνοια για το τι πραγματικά είναι το χασίς είναι μεγάλη. Υπάρχει μια μυθοποίηση του γεγονότος που μας εμποδίζει να δούμε το θέμα καθαρά. Υπάρχει κάποια «κουλτούρα» γύρω από το χασίς που πρέπει να καταπολεμηθεί.

Μύθος 1ος: «Το χασίς είναι ακίνδυνο σε σύγκριση με το αλκοόλ». Ασφαλώς αυτό είναι λάθος. Το χασίς μπορεί να προκαλέσει άγχος, πανικό, ψευδαισθήσεις και διαστρεβλωμένη αντίληψη της πραγματικότητας, για όσους κάνουν συνεχή χρήση. Το χασίς παραμένει για πολύ περισσότερο χρόνο στο κορμί απ το αλκοόλ, για το λόγο πως χημικά ανήκει στις λιπαρές ουσίες και δεν είναι διαλυμένο στο νερό όπως το αλκοόλ. Η πίο σοβαρή επίδραση είναι στους έφηβους, που έχει σαν αποτέλεσμα να μην ενηλικιώνονται ψυχικά.

Μύθος 2ος: «Το χασίς δεν δημιουργεί πονοκέφαλο όπως το αλκοόλ». Η αλήθεια είναι πως το χασίς δεν δίνει τον ίδιο τύπο από συμπτώματα σαν το αλκοόλ. Αυτό έχει σχέση με το γεγονός πως το χασίς διαλύεται στο κορμί με αργό ρυθμό, που κρατάει ακόμα και μήνα απ τη στιγμή της χρήσης. Αυτό έχει σαν συνέπεια ο χρήστης να έχει μειωμένη ικανότητα συγκέντρωσης να χειροτερεύει η μνήμη του και άλλα.

Μύθος 3ος: «Η αρνητική επίδραση του χασίς δεν είναι επιστημονικά αποδειγμένη». Αυτό είναι λάθος στην προκειμένη περίπτωση, αυτό ισχύει μόνο στους ευκαιριακούς χρήστες. Αντίθετα για τους συστηματικούς καπνιστές η αρνητική επίδραση είναι επιστημονικά αποδειγμένη.

Μύθος 4ος. «Το χασίς δεν δημιουργεί εξάρτηση». Είναι μια άποψη γνωστή σ όλους. Είναι γεγονός πως

το χασίς δε δημιουργεί εξάρτηση όπως οι άλλες μορφές τοξικών ουσιών π.χ. μορφίνη, ηρωΐνη. Δηλαδή δεν έχουμε εδώ εμφάνιση του συνδρόμου της στέρησης. Στην πραγματικότητα όμως έχει αποδειχθεί πως ένας χρόνιος και συστηματικός καπνιστής, είναι το ίδιο δύσκολο να κόψει το χασίς όπως ένας αλκοολικός το ποτό.

Μύθος 5ος: «Το χασίς είναι ελαφρό ναρκωτικό». Ασφαλώς ένας χρήστης διαφέρει ουσιαστικά από έναν χρήστη ηρωΐνης ή έναν αλκοολικό. Δηλαδή μπορεί να τα βγάλει πέρα και να είναι συνεπής με την δουλειά του και τις κοινωνικές υποχρεώσεις του. Όμως επαναλαμβάνουμε δεν είναι και τόσο αθώο όταν μάλιστα παίρνεται από νέα παιδιά. Έχει αποδειχθεί πως σχεδόν πάντα ένας νέος περνάει στην ηρωΐνη αφού πρώτα έλθει σε επαφή με το χασίς. Πράγμα που οι μηχανισμοί του εμπόριου ναρκωτικών το γνωρίζουν πολύ καλά και χρησιμοποιούν το χασίς σαν δόλωμα.

Μύθος 6ος: «Το χασίς διευρύνει τη συνείδηση του ανθρώπου». Το χασίς ενεργοποιεί το κέντρο εμπειριών του εγκεφάλου. Επειδή το δηλητήριο που υπάρχει στο χασίς (τετραϋδροκανναβινόλη) επηρεάζει βαθμιαία τον εγκέφαλο και καταλήγει κανένας σ ένα κόμο ψευδαισθησιακό. Έτσι αυτοί που κάνουν χρήση σιγά-σιγά παθητικοποιούνται και ζουν στο δικό τους κόσμο τον κόσμο του χασίς. Αυτό το φαινόμενο το ονομάζουν... διεύρυνση της συνείδησης.

Μύθος 7ος: «Το χασίς δημιουργεί καλύτερες σεξουαλικές εμπειρίες». Αυτό είναι οπωσδήποτε μια σκόπιμη προπαγάνδα. Στην αρχή μπορεί πράγματι το χασίς να δώσει κάποιες «δυνατές» σεξουαλικές εμπειρίες ιδιαίτερα σε άτομα άτολμα απέναντι στο άλλο φύλλο. Και αυτό λόγω της μέθης που υποχωρούν τα διάφορα πλέγματα που μπορεί το άτομο να έχει. Μετά όμως όλα αλλάζουν. Ο χρήστης παθητικοποιείται αισθάνεται ανασφαλής και θέλει τη συνδρομή τρυ χασίς για να τα «βγάλει πέρα».

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΧΡΗΣΗ

Η αναζήτηση των αιτιών δεν είναι μία απλή υπόθεση. Και αυτό γιατί οι παράγοντες δεν είναι ένας ή δύο αλλά πολλοί και αλληλοσυνδιστάζομενοι. Συχνά κάνουμε το λάθος να ζητάμε τα αίτια σ ένα μόνο παράγοντα. Κι αυτό γιατί, επιφανειακά, ορισμένες καταστάσεις μοιάζουν να συνοδεύουν τις πίο πολλές φορές το ίδιο φαινόμενο. Με μια πίο προσε-

κτική ματιά όμως θα δούμε ότι το ίδιο ερέθισμα σε δέκα διαφορετικούς ανθρώπους, μπορεί να προκαλέσει δέκα διαφορετικές αντιδράσεις.

Από μία «διαλυμένη οικογένεια» μπορεί να βγει ένας τοξικομανής, ένας μεγάλος επιστήμων, ένας δολοφόνος, ένας ασκητής, ένας ψυχοπαθής, ένας μεγάλος καλλιτέχνης, ένας ομοφιλόφιλος. Και αυτό γιατί καμιά «διαλυμένη οικογένεια» δεν είναι ίδια με μια άλλη και κανένα παιδί «δέκτης» του ερεθίσματος «διαλυμένη οικογένεια» δεν είναι ίδιο με κάποιο άλλο. Η προσωπικότητα των γονιών, η σχέση τους πριν και μετά την διάλυση, οι σχέσεις τους με το παιδί, ή ηλικία του παιδιού, οι μέχρι τότε εμπειρίες είναι μερικοί μόνο παράγοντες που κάνουν την μία περίπτωση διαφορετική απ την άλλη.

Αντίθετα πάλι, μπορεί δέκα διαφορετικά ερεθίσματα να κάνουν δέκα ανθρώπους ν αντιδράσουν με τον ίδιο τρόπο. Αν εξετάσουμε δέκα οικογένειες τοξικομανών, μπορεί να βρούμε μία υπερπροστατευτική οικογένεια ή μία εντελώς αδιάφορη. Μία υπερεπιτρεπτική ή μία καταπιεστική. Μία θρησκόληπτη ή μία «χαλαρών ηθών» μία πλούσια ή μια φτωχή. Το ερώτημα επομένως του Will Durant «ποία είναι η αιτία;» παραμένει ακόμα αναπάντητο.

Δεν πρέπει μάλιστα να ξεχνάμε ότι οι ικανοποιήσεις που μπορεί να νιώσει κανείς από τα ναρκωτικά είναι πολλές. Έτσι οι συνδιασμοί των παραγόντων γίνονται ακόμα πίο πολύπλοκοι. Τελειώνοντας και πριν αναλύσουμε τους παράγοντες που θεωρούμε σαν πίο υπεύθυνους για την στροφή προς τα ναρκωτικά πρέπει να έχουμε πάντα υπ όψιν, για την σωστότερη εκτίμηση του θέματος την ιεράρχηση των ανθρωπίνων αναγκών, που κατά τον Α. Μάσλοου έχουν ως εξής:

ε. ανάγκη για αυτοπραγμάτωση-αυτοπεποίθηση

δ. ανάγκη εκτιμήσεως

γ. ανάγκη για αγάπη και του να ανήκεις κάπου

β. ανάγκη για ασφάλεια

α. βιολογικές ανάγκες

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

1.Η συγκέντρωση του πληθυσμού στα μεγάλα αστικά κέντρα έχει τις εξής συνέπειες:

- Την υποχρεωτική εργασία και των δύο γονέων μέχρι το απόγευμα τουλάχιστον μακριά από το σπίτι. Σαν συνέπεια έρχεται η βραχυχρόνια επαφή των δύο κουρασμένων και εκνευρισμένων γονέων, που και τα

προβλήματα τους και τα προβλήματα των παιδιών θα προσπαθήσουν να επιλύσουν στο λίγο χρόνο που μένει, μαζί μ' όλο το «νοικοκυριό» για την μητέρα.

- Η ανάθεση της ανατροφής των παιδιών ιδιαίτερα κατά την προσχολική ηλικία σε βρεφικούς σταθμούς, στην «γιαγιά», σε «μπέμπη σίτερ» ή στο «κορίτσι από το χωριό». Σε πρόσωπα δηλαδή ακατάλληλα γιατί κι αν έχουν την αγάπη για τα παιδιά και τις γνώσεις που απαιτούνται (πράγμα σπάνιο) δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τον συναισθηματικό δεσμό παιδιού-γονέως. Αν δε σ' όλα αυτά προστεθεί και η κατά κανόνα άρση των πρωίνων απαγορεύσεων από την «απογευματινή» μητέρα, εύκολα βλέπουμε πόσο νωρίς μπαίνουν οι βάσεις της νευρωτικής υποδομής και του διλληματισμού στη συμπεριφορά των παιδιών.

Η σύντομη καθημερινή επαφή παιδιών γονέων εμφανίζει τους γονείς τυποποιημένους προς τα παιδιά τους κι αυτό εμποδίζει την πλήρη βίωση της έννοιας και την σταθεροποίηση της σχέσεως από μέρους των παιδιών. Έτσι ενώ σε μια μικρή επαρχιακή πόλη το παιδί γνωρίζει το γονέα στο σπίτι, αλλά και στο γενικότερο κοινωνικό περιβάλλον ώστε να «δένεται» πιά ουσιαστικά μ' αυτόν, στη μεγάλη πόλη ο γονέας πέρα από το «προσωπείο» του στο σπίτι είναι «άγνωστος» στο παιδί. Το ίδιο συμβαίνει και στη σχέση γονέως-παιδιού. Για το παιδί της μεγαλούπολης οι γονείς δεν έχουν σχεδόν καμία πληροφόρηση για το πως αυτό κινείται και πως δραστηριοποιείται στα διάφορα περιβάλλοντα και πως αξιολογείται εκεί. Έτσι και το παιδί για τον γονέα ιδιαίτερα στη νεανική ηλικία είναι ένας «άγνωστος».

2. Η άγνοια ή το χειρότερο, η ημιμάθεια των γονέων σε ουσιαστικά θέματα γύρω από την ψυχολογία του παιδιού, τις δυσκολίες στις διάφορες ηλικίες, τα προβλήματα του χαρακτήρα και τους τρόπους αντιμετώπισης. Και ενώ πολλοί μελετούν με λεπτομέρειες τα στοιχεία του αυτοκινήτου που θα διαλέξουν να αγοράσουν, στηρίζονται στο «ενστικτο» ή τις απόψεις τους για την ανάπτυξη των παιδιών τους, στοιχεία που σήμερα με τις τωρινές συνθήκες ζωής δεν είναι αρκετά.

3. Το μειωμένο ενδιαφέρον της πολιτείας για την οικογενειακή δομή:
- Ανεξέλεγκτοι γάμοι μεταξύ φερόνων βαριών σωματικών παθήσεων. Η ατομική ελευθερία αποτελεί βέβαια υπέρτατο αγαθό, εφ' όσον όμως το άτομο αποτελεί μέλος κοινωνικής ομάδας ορισμένες «ελευθερίες» θα πρέπει να υποχωρούν προς όφελος

της ομάδας. Έτσι θα πρέπει όλοι οι φορείς κληρονομούμενων ψυχικών ή σωματικών παθήσεων και νόσων να κατατοπίζονται για την σοβαρή ανωμαλία που θα προκαλούσαν στην ομάδα με την γέννηση νέων φορέων της νόσου.

- Εσφαλμένη τοποθέτηση των σκοπών για παραγωγικότητα της πολιτείας πάνω από τους παράγοντες της άρτιας οικογενειακής δομής. Παρ' όλο που θα ρθει μία μέρα που η πολιτεία θα πληρώσει στο πολλαπλάσιο την εφαρμογή αυτής της πολιτικής, για να διορθώσει τα αποτελέσματά της. Αλλά τότε θα είναι αργά. Όπως είναι αργά και για πιά καλά οργανωμένες χώρες που εφαρμόσαν όμως αυτήν την πολιτική (με συνέπεια την τοξικομανία την παιδική και γενική εγκληματικότητα, την αναρχία κ.λπ.).

4. Χάσμα γενεών. Βλέπουμε το παιδί όλο και περισσότερο να απομακρύνεται από την προηγούμενη γενιά, μέχρις ότου η απόσταση γίνει αγεφύρωτη και έκπληκτοι οι γονείς κάποια μέρα πληροφορούνται «τέρατα και σημεία» για το παιδί τους από την αστυνομία, από το περιβάλλον ή και από αυτό το ίδιο. Τότε βέβαια κατηγορούν και μέμφονται άλλους.

5. Εδώ αναφέρουμε έναν από τους πρωταρχικούς παράγοντες, την διαλυμένη οικογένεια, ιδιαίτερα με παιδιά μικρής ηλικίας. Ο παράγοντας αυτός έχει πάρει μεγάλη έκταση, επειδή οι γάμοι γίνονται ευκολότερα και το ίδιο εύκολα διαλύονται, μια και οι αρχές που διατηρούσαν τα δεσμά του γάμου παρά τη δυσαρμονία των συζύγων εξασθενίζουν. Τέτοιες αρχές ήταν η δυσμενής κριτική του περιβάλλοντος, η δυσκολία που έφερνε η εκκλήση και άλλοι.

Στις μικρές ηλικίες, τα παιδιά δεν νοιώθουν κανέναν από τους λόγους του διαζυγίου, που το θεωρούν επιθετική πράξη «καποστερήσεως» εναντίον τους. Η κατοπινή «αγκίστρωση» που κάνει ο γονέας που «κέρδισε» και η συναισθηματική καταπίεση που ασκεί στο παιδί στη συνέχεια προσθέτουν ακόμα ένα παράγοντα.

6. Η κρίση της καταναλωτικής κοινωνίας: Ο άνθρωπος της καταναλωτικής κοινωνίας βουλιαγμένος σε μία πλημμυρίδα αγαθών, έχει ξεπεράσει από καιρό πιά το σημείο της «οριακής ωφέλειας» έπαθε κορεσμό. Γι' αυτό δέχεται την αφθονία και τις ανέσεις, που του προσφέρει η τεχνολογική επανάστασή μας, όλο και με μεγαλύτερη αδιαφορία και με ανία. Η κατανάλωση έπαψε να του δίνει χαρά. Νοιώθει κενό. Βασανίζεται από υποσυνείδητη δυσφορία. Είναι ανικανοποίητος και δυσαρρεστικός. Αρχίζει να μισεί. Να μισεί την κοινωνία που ενώ του προσέφερε τα πάντα στον υλικό το-

μέα σε αντάλλαγμα του στήρησε τα πάντα στον τομέα των ιδανικών. Ψάχνοντας να βρει μία πίστη, ένα καινούργιο θεό, κάποιο «ανώτερο σκοπό ζωής», πέφτει θύμα ιδιότυπων θρησκευτικών δοξασιών με φανατικούς «πιστούς» μέχρι θανάτου (περίπτωση Γουινέας), γίνεται μέλος ορκισμένων αναρχικών ομάδων με Σαμφωνική νοοτροπία («συναποθανέτω μετά των άλλοφύλων») ή τέλος αναζητά κάποιον «άλλο τρόπο ζωής» μέσα από τα φάρμακα για να γίνει έτσι ένας υποψήφιος μετανάστης για τον άλλο κόσμο.

7. Μία άλλη αιτία πρέπει να αναζητηθεί στο φτηνό πνεύμα της εποχής.

Πράγματι στη Δύση όπως λέει και ο J. EVOLA «ενοθεύθη η υψηλή αντίληψη περί ζωής δράσεως και αγωγής και η κίνησις αυτή της πτώσεως ονομάσθη πρόοδος». Τα ναρκωτικά έγιναν μόδα³ και η μόδα δύσκολα αντιμετωπίζεται. Έτσι πολλά παιδιά οδηγήθηκαν στα ναρκωτικά από μία τάση για μίμηση και επίδειξη. Η άποψη αυτή βρίσκει την επαλήθευσή της περισσότερο στην επαρχία, όπου πολλοί νέοι κάνουν χρήση ναρκωτικών για να ξεπεράσουν το πλέγμα του επαρχιωτισμού και να φανούν πιά «πρωτεύουσιάνοι».

8. Το οργανωμένο έγκλημα που κινείται σε ένα επίπεδο ανώτερης επιχειρηματικής δράσης, που θα το ζήλευε και η πιά μεγάλη πολυεθνική εταιρεία. Η εξάπλωση των ναρκωτικών συντελείται βάσει ενός επιχειρηματικού σχεδιασμού και κάθε τόπος αντιμετωπίζεται σαν μέλλουσα αγορά που προσφέρεται για την διάθεση του προϊόντος.

9. Πολλές χώρες (Τουρκία, Ταϊλάνδη, Ινδία, Ν. Αμερική, Πακιστάν κ.λπ.) καλλιεργούν τα φυτά εκείνα (μήλων η υπνοφόρος, ερυθροξύλο κόκκας) απ' τα οποία παράγονται οι διάφορες τοξικές ουσίες σε τεράστιες μάλιστα εκτάσεις με την ανοχή αν όχι με την συνδρομή του επίσημου κράτους. Οι καλλιέργειες αυτές φέρνουν τεράστια έσοδα που τα έχουν μεγάλη ανάγκη οι υπανάπηκτες ή οι αναπτυσσόμενες αυτές χώρες. Πολλές φορές μάλιστα εκμεταλλεόμενοι αυτή την «ιδιαιτερότητα» κάνουν και πολιτικούς εκβιασμούς (π.χ. Τουρκία προς Αμερική) για να πετύχουν πολιτικές και οικονομικοστρατιωτικές διευκολύνσεις.

10. Τα πολιτικά αίτια είναι ακόμα πιά σκοτεινά. Ξέρουμε ότι είναι συμφορόν για τα απανταχού πολιτικά κατεστημένα η διάδοση των ναρκωτικών, γιατί έτσι μαθαίνεται η επαναστατική διάθεση των λαών. Είναι επίσης γνωστό ότι κάθε ιμπεριαλιστική διείσδυση συνοδεύεται με ταυτόχρο-

νη διάδοση των ναρκωτικών, για να μειωθούν οι αμυντικές ικανότητες των υποταγμένων λαών (π.χ. πόλεμος του Οπίου)⁴. Τέλος είναι γνωστές οι διασυνδέσεις της μαφίας με «δημοφιλή» και «ευηπόληπτα» πρόσωπα που δρουν στον πολιτικό και οικονομικό χώρο διαφόρων Δημοκρατικών (sic) κρατών.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(1) Για τους Μύθους γύρω από το χασίς βλέπε το βιβλίο του Ν. Τσιλιχρή-στου σελ. 52 έως 57.

(2) Κατά τον Ι. Ν. Θεοδωρακόπουλο «η ζωή του σύγχρονου ανθρώπου χαρακτηρίζεται από ότι γενικώς ονομάζουμε πρόοδο. Πρόδος είναι η διαδικασία εκείνη, όπου πάντοτε και κατ'ανάγκη το μεταγενέστερο σημείο μιας σειράς μορφών και δημιουργημάτων είναι καλύτερο από το προγενέστερο. Ετσι το σύγχρονο άροτρο είναι καλύτερο από το προηγούμενο, το παλιότερο. Η πρόδος όμως αυτή περιορίζεται και ισχύει μόνο μεσα στον τομέα της τεχνικής και δεν περιλαμβάνει ούτε τον τομέα της ηθικής, ούτε τον τομέα της αισθητικής. Τόσο στην ηθική όσο και στην αισθητική ζωή του ανθρώπου δεν δυνάμεθα να είπωμεν ότι κατ'ανάγκη το μεταγενέστερο είναι οπωσδήποτε καλύτερο από το προγενέστερο. Ακριβώς εδώ έγκειται μία από τις βαθιές αντινομίες στη ζωή του σύγχρονου ανθρώπου, ότι δηλαδή, ενώ η πρόδος στην τεχνική και μηχανική σφαίρα της ζωής του είναι αναμφισβήτητη, στην ηθική και αισθητική σφαίρα ο σύγχρονος άνθρωπος παρουσιάζει μεγάλη ακαταστασία, ασυνέπεια και κάποτε μειωμένη αξιοπρέπεια. Ο σύγχρονος άνθρωπος ενώ από το ένα μέρος προοδεύει, δηλαδή επιστημονικώς και τεχνικώς, από το άλλο μέρος, δηλαδή από τη μεταφυσική του και εσω-

τερική πνευματική του πλευρά είναι φτωχός ή μάλλον θα έλεγα ότι έχει γίνει ανάπειρος. Επίσης ο σύγχρονος άνθρωπος είναι μεταφυσικώς άστεγος. Όταν όμως ο άνθρωπος παύσει να έχει μεταφυσικές τάσεις, τότε χάνει την ορμητικότητα μεγάλων έργων και θεσμών. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχει περιθώρια δημιουργικής ζωής, δεν είναι δυνατόν να δημιουργήσει υψηλά και μεγάλα έργα, όπως είναι η μεγάλη τέχνη και η υψηλή θρησκεία. Γεγονός είναι ότι από την ζωή του σύγχρονου ανθρώπου λείπει η μεγάλη λυτρωτική τέχνη, όπως λείπουν και τα μεγάλα συγκλονιστικά θρησκευτικά βιώματα, τα οποία άλλοτε δημιουργήσαν στην Ανατολή την Βυζαντινή και στη Δύση την Γοτθική Τέχνη. Ο σύγχρονος άνθρωπος εν αντιθέσει προς τον ποιητικό άνθρωπο του Μεσαίωνα κατασκευάζει μόνο μηχανήματα και εργοστάσια, τα οποία δεν απαιτούν μεγάλη και υψηλή φαντασία και έμπνευση αλλά γίνονται μόνο με αυστηρούς υπολογισμούς...»

(3) Ο Ο. Spengler παρατηρεί «Παρακολουθούμε όλες τας εκθέσεις τας συναυλίας, το θέατρο και δεν συναντώμεν παρά ευσυνείδητους «μπαλωματήδες» και θορυβώδεις βλάκας, οι οποίοι ευχαριστούνται με το να παράγουν κάτι δια την αγοράν, κάτι που θα γίνει της «μόδας» εις το κοινό, δια το οποίον η τέχνη, η μουσική και το δράμα έχουν προ πολλού παύσει να είναι πνευματικά ανάγκαια».

(4) Στην Ευρώπη είχαμε το φαινόμενο της Αγγλίας που επίσημα σαν Κράτος τροφοδοτούσε με όπιο τους Κινέζους, χρησιμοποιώντας την ισχύ του πολεμικού ναυτικού της για εκβιασμό. Το όπιο η Αγγλία το έπαιρνε απ την αποικιοκρατούμενη Ινδία μέσω της αγγλικής εταιρείας «FAST INDIA COMPANY». Οσο το εμπόριο με την Κίνα γινόταν πιο προσοδοφόρο τόσο

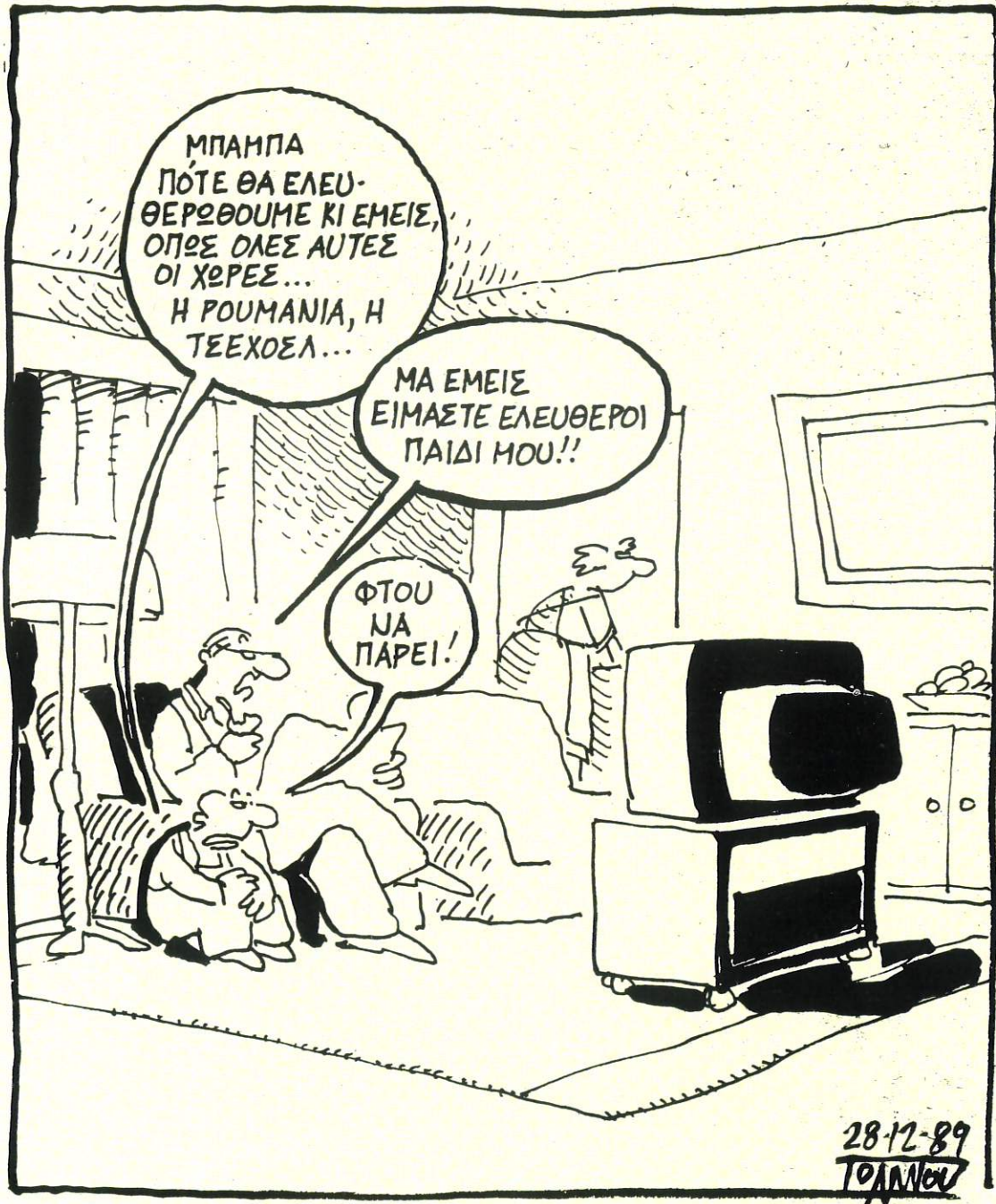
ο εκβιασμός της εταιρείας στους Ινδούς πρίγκηπες μεγάλωνε με αποτέλεσμα να εκμεταλλεύεται ολόκληρη την παραγωγή όπιο της Ινδίας. Η Κίνα αντέδρασε βίαια στο τεράστιο πρόβλημα της οπιομανίας που το δημιούργησε η Αγγλία, κι έτσι έχουμε τον πρώτο πόλεμο του Οπίου το 1839. Η Αγγλία έστειλε ισχυρότατο στόλο που απόκλεισε την Καντώνα και στο τέλος κατάληξε στην άνευ όρων παράδοση των Κινέζων (1842). Οι Κινέζοι αναγκάστηκαν να δεχτούν άνευ όρων την εισαγωγή Ινδικού Οπίου για όφελος των Αγγλων. Η αντίδραση όμως συνεχίστηκε και αποκορυφώθηκε στα 1856 όταν το πλήρωμα ενός καραβιού με αγγλική σημαία αιχμαλωτίστηκε και εξαναγκάστηκε να παραδώσει ένα φορτίο με όπιο που μετέφερε λαθραία. Εξοργισμένοι οι Αγγλοι βομβάρδισαν το μέγαρο του Κινέζου Διοικητή. Στην Αγγλία επεκράτησε πολιτική αναταραχή από την «βεβήλωση της Αγγλικής σημαίας από τους βάρβαρους Καντωνέζους». Οι Αγγλοι για άλλη μια φορά αναγκάζουν τους Κινέζους να δεχτούν την εισαγωγή του όπιο, περιλαμβάνοντάς το στο «ελεύθερο εμπόριο». Με τέτοια μέσα οι Αγγλοι εδραίωσαν το μεγαλύτερο, το πιό αποτελεσματικό και το πιό προσοδοφόρο εμπόριο ναρκωτικών που υπήρξε ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η πώληση του όπιο στην Κίνα αυξήθηκε σημαντικά: από 60.000 κιβώτια στα 1860 έφτασε τις 90.000 στα 1870 και στις 105.000 στα 1880. Τα έσοδα που προέρχονταν από το όπιο, αποτέλεσαν την μεγαλύτερη πηγή πλούτου για την κυβέρνηση της Αγγλίας (Lawrence Ratna: Η πολιτική της Τοξικομανίας, από το βιβλίο του Ν. ΤΣΙΛΙΧΡΗ-ΣΤΟΥ σελ. 39, 40).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΕΡΓΙΑΝΝΗΣ

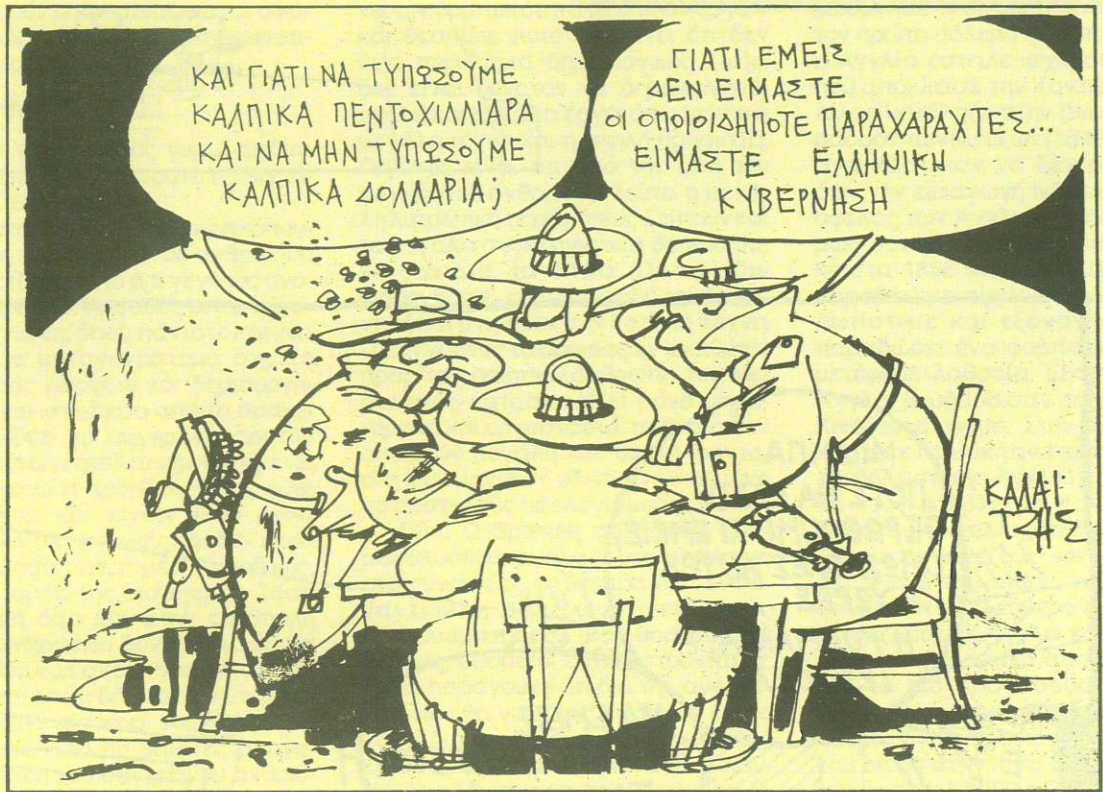
«Τελικά ας το πάρουμε απόφαση: Στην περίοδο αυτή της πολιτικής ιστορίας της Ελλάδας, οι εκλογές έχουν γίνει τα λύτρα που πληρώνουμε εμείς οι πολίτες στους άρχοντές μας. Λύτρα στη θέση εμπράκτων τύψεών μας, που τους αφήσαμε τέτοιου είδους άρχοντες να καθορίζουν τις τύχες μας».

Από τον «Οικονομικό Ταχυδρόμο»!!

**Ενάντια
στο σύστημα
της παρακμής**

Του ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Αν ο Φεμινισμός χαρακτηρίζει ένα κίνημα που οδήγησε την γυναίκα στην κατάκτηση μιας θέσης ισότιμης μ' εκείνη του άνδρα, χαρακτηρίζει ταυτόχρονα και την αμείλικτη αντίρροπο δύναμη που εξανάγκασε χιλιάδες γυναίκες να καταπνίξουν ασυνείδητα με τον πιο ελεεινό τρόπο τα πρωταρχικά τους φυσικά ένστικτα, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις. Χωρίς ταυτόχρονα να συνειδητοποιήσουν ότι φέρουν οι ίδιες την ευθύνη απέναντι σε όλες τις υπόλοιπες γυναίκες για τον τραγικό ογκώδη συρμό που δημιούργησαν διαστρεβλώνοντας την πραγματική σημασία της χειραφέτησης.

Αυτό το κίνημα, προσπάθησε να απελευθερώσει την γυναίκα από τους καταδυναστευτικούς θεσμούς που επικρατούσαν σε βάρος της, χωρίς ωστόσο να της εξασφαλίσουν οι νόμοι του ένα αξιοπρεπές και ακέραιο μέλλον, γεννοβόλησε αδιάντροπα μια νέου τύπου γυναίκα. Μια γυναίκα που μέσα από την υπερβολή των διαγραφών της και από την υιοθεσία ενός ακατάλληλου τρόπου ζωής και μιας ανάρμοστης συμπεριφοράς, χαροπαλεύει ανάμεσα στη Σκύλα της άδηλης πόρνειας και την Χάρυβδη της αστικής ευδαιμονίας...

Η αστική ευδαιμονία, ένα φαινόμενο των μεταπολεμικών χρόνων στις αναπτυγμένες χώρες, μαστίζει ξέφρενα και την Ελληνική κοινωνία και είναι τόσο ευχάριστη, όσο και απατηλή. Μακάρι δε να ήταν μόνο ευχάριστη γιατί θα ήπιθμούσαμε να την βιώσουμε όλοι, και δεν θα υπήρχε το κίνητρο για την αντίδραση στην δράση της.

Το απατηλό στοιχείο είναι, ω-

στόσο, σαφές στους κόλπους της αστικής κοινωνίας, παρέχοντας στη γυναίκα δυνατότητες που ήταν αδιανόητες μερικά χρόνια πριν. Το ζειν αντικαταστάθηκε από ένα υπερβολικό ευζείν που θεωρήθηκε η φυσική εξέλιξη του πρώτου. Παράλληλα, τα ανταλλάγματα που απαιτή-

θηκαν από την σημερινή Ελληνίδα έγιναν αντιληπτά πολύ αργά και αφού έχει πλέον βρεθεί σε μια παγίδα άνευ προηγουμένου.

Θεμέλιος λίθος της ηθικής και ψυχικής κατάρρευσης στο όνομα της υλικής ψευτο-ευημερίας είναι, με τρόπο απόλυτο και αποτελεσματικό ο πειρασμός.

Αυτό το στοιχείο έπαιζε καθοριστικό ρόλο από καταβολής κόσμου στις βαθύτατες ψυχικές λειτουργίες και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατόν να παραλείψει να χρησιμοποιήσει σήμερα την ανταγωνιστική ιδιοσυγκρασία της γυναίκας, την φιλαρέσκεια και την ανασφάλειά της, την ευαισθησία και την σκληράδα της. Άλλωτε εντείνοντας μερικά από αυτά τα χαρακτηριστι-

κά έως του σημείου της υπερβολής και άλλοτε εκμηδενίζοντας τα υπόλοιπα καταρακώνοντας την ίδια της την υπόσταση.

Κι αυτό γιατί ο πειρασμός, με την πλατύτερη έννοια του όρου, κατάφερε να της προσφέρει πολύ κακά υποκατάστατα προσωπικής επιτυχίας και μάλιστα κατά τέτοιο τρόπο που να θεωρούνται από τις ίδιες ευεργετικά και γνήσια.

Η όλη εικόνα της σύγχρονης Ελληνίδας, ιδίως εκείνης των νεωτέρων γενεών, φανερώνει την κάθετη πτώση του δείκτη αντίστασης και αντοχής της απέναντι στις αντιξοότητες της ζωής, σε μια κοινωνία Κακίας, όπου το κακό ταυτίστηκε με την αυτοέκφραση και το καλό με την φυγοπονία...

Συνηθισμένη από παράδοση και οδηγούμενη από την μεσογειακή της κράση να κρατάει μια στάση ζωής απέναντι σε όλους και όλα, δυστυχώς δύσκολα καταφέρνει να μην ενδώσει στον πειρασμό, ιδίως όταν αυτός είναι έντεχνος. Σ' αυτήν την περίπτωση ο πειρασμός κατορθώνει να παραβιάσει την μυστική κερκόπορτα των συλλογισμών της κι αυτοί με την σειρά τους, ενώ βρίσκονται αδιάκοπα εκτεθιμένοι σε μια σωρεία από καινούριους πειρασμούς, συνδυάζονται με έναν πρωτάκουστο μιμητισμό και μετασχηματίζονται στην περίφημη υπερκαταναλωτική συμπεριφορά. Μια συμπεριφορά για την οποία ευθύνονται τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που ορθότερα θα ήταν να ονομάζονται Μέσα Μαζικής Επίδρασης, χωρίς ωστόσο να γίνεται λόγος για τους ηθικούς αυτουργούς που χειρίζονται αυτά τα μέσα.

Η μέση Ελληνίδα βρίσκεται σήμερα μπροστά σε μια απίστευτη ποικιλία προϊόντων του ίδιου είδους αλλά και κάθε είδους ταυτόχρονα και λαχταρά ενδόμυχα να απολαύσει όσα περισσότερα προλάβει στο διάστημα μιας ζωής, από το ακριβό έως το ακριβότερο, από το πιο μικρό έως το μεγαλύτερο, από το πιο προσωπικό έως το πιο απρόσωπο, τόσο γι' αυτήν την ίδια, όσο και για τα παιδιά της, που είναι οι προεκτάσεις της. Συγχέοντας έτσι ανεπανόρθωτα την προαίρεση με την αναγκαιότητα και ταυτίζοντας την φαινομενική αυτή ευημερεία με την ίδια τη ζωή.

Οι συνέπειες που συνεπάγονται από την υπερκαταναλωτική συμπεριφορά είναι ολέθριες για την οικονομική κατάσταση του μέσου Έλληνα, που αργά ή γρήγορα αδυνατεί να ανταποκριθεί στις ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις τόσο τις δικές του, όσο και της οικογένειάς του. Κι αυτό γιατί τα μηνύματα που οδηγούν στην υπερκατανάλωση καλύπτουν δυστυχώς όλες τις ηλικίες σε όλους τους τομείς, κατασκευάζοντας παράλληλα ανθρώπινα πρότυπα. Η μη εργαζόμενη μητέρα πολύ σύντομα αποτελεί παθητικό για την οικονομία της οικογένειας και συχνά υποχρεώνεται εκ των πραγμάτων να μεταμορφωθεί σε μια θαυμαστή και άθλια ανθρωπομηχανή, που επιπροσθετικός της σκοπός είναι να συνεισφέρει κι εκείνη χρήματα για μια υποτιθέμενη καλύτερη διαβίωση, πολλαπλασιάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο τις φροντίδες της και τις ανησυχίες της. Από αυτή τη στιγμή και μετά αρχίζει ένας φαύλος κύκλος αγωνίας και παραλογισμού.

Το άγχος για τις εργασίες που θα έπρεπε να είχαν τελειώσει, η υπερένταση και η κούραση, η φυσιολογική νευρική λειτουργία επιπρόσθετα κατά διαστήματα λόγω βιολογικών ενοχλήσεων ή λόγω ηλικίας, η διαδεδομένη κατάχρηση ορισμένων ουσιών (καπνός, οινόπνευμα, υπνωτικά) που προσβάλλουν το νευρικό σύστημα, κατέστρεψε την οικογενειακή γαλήνη.

Τέλος, η κακή διατροφή που ακολούθησε την κατάργηση του γεύματος - εστίας σύσφιξης

των σχέσεων και φύλακα αξιών της Ελληνικής κοινωνίας - μαζί με την εγωκεντρική διάθεση που δημιουργείται και ενισχύεται προοδευτικά απονεκρώνουν την κατανόηση μεταξύ των μελών της οικογένειας αποδυναμώνοντας τη σχέση τους, με αποτέλεσμα τα μέλη να είναι αδύνατον να απολαύσουν τα αγαθά που επιθυμούν.

Οι περισσότερες οικογένειες, κάτω από αυτές τις ασφυκτικές συνθήκες και κατόπιν αλληπάλληλων εσωτερικών και εξωτερικών συγκρούσεων, κυριολεκτικά διαλύονται είτε άμεσα, με την έκδοση ενός πανηγυρικού διαζυγίου, είτε έμμεσα κατακυλώντας μια κατηφόρα αποσύνθεσης με άμεσο ηθικό αντίκτυπο και στους γονείς και στα παιδιά τους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι μεγαλύτεροι σταθμοί στην ιστορία του γυναικείου αυτού κινήματος ήταν η απόκτηση του δικαιώματος του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, και το δικαίωμα της επιλογής και διακοπής κυήσεως, όσον αφορά τομείς σεξουαλικής και κοινωνικής φύσης, δικαιώματα που εκφυλίστηκαν κι αυτά αφού τίποτε σχεδόν δεν αντιστέκεται στις εξοντωτικές αποσυνθετικές δυνάμεις που κυριαρχούν την εποχή μας.

Η αγωνιώδης ψηφοθηρική διάθεση των πολιτικών κομμάτων αποκάλυψε προς μεγάλη αποστροφή όλων των σκεπτόμενων ανθρώπων, ότι ο ολοένα αυξανό-

μενος γυναικείος πληθυσμός είναι απαραίτητος για την επιβίωση μιας δημοκρατίας κίβδηλης που στερείται πνεύματος.

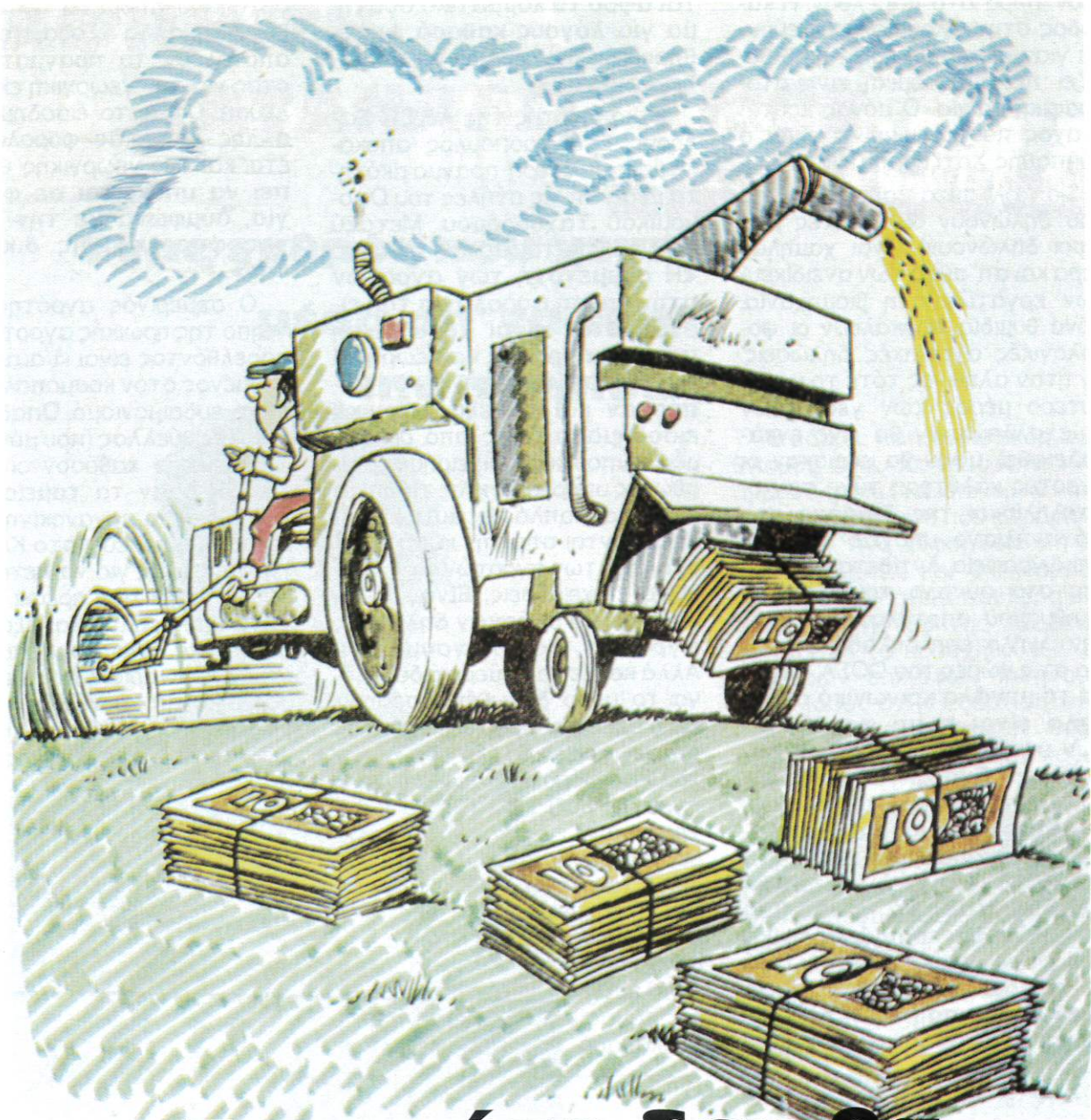
Δεν είναι δυνατόν να μην αναφερθούμε επίσης στην εκρηκτική επανάσταση που σημειώθηκε στην σεξουαλική ζωή της γυναίκας χάρη στην πειραματική ιατρική γενετική - που δεν γνωρίζει ιερα και όσια - με την κατασκευή και διάθεση αντισυλληπτικών μεθόδων που διαταράσσουν συθέμελα το ορμονικό της σύστημα και με την επιστημονική δυνατότητα της διακοπής της κύησης κατά τους πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης με μια ανεκτική νομοθετική κάλυψη, που οδηγεί τις γυναίκες ακούσια και σωρηδόν σε μια ιδιόμορφη οργανική και ψυχική περιπέτεια, τα δε σκοτωμένα έμβρυα - εκτρώματα - τα σκορπούν (;) σιωπηλά προς άγνωστες κατευθύνσεις και για την εξυπηρέτηση άγνωστων σκοπών.

Ερχεται γρήγορα η στιγμή που Ελληνίδα γυναίκα και μητέρα θα συνειδητοποιήσει πόσο διαβολικά την εκμεταλλεύθηκαν οι ηγέτες των σύγχρονων καιρών και θα αντιληφθεί ότι σε κάποιο σημείο της πορείας του, το Φεμινιστικό κίνημα εκτροχιάστηκε αφήνοντας κενή τη θέση, όπου θα ακτινοβολήσει η ίδια, η γυναίκα, με τρόπο αυθόρμητο και αυτόματο, σε μια κοινωνία Αρετής που της αρμόζει και την περιμένει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΡΥΣΟΥ

Του ΝΤΟΥΒΑΗ από το ΕΘΝΟΣ

Εως πότε δεν θα φορολογούνται τα μεγάλα αγροτικά εισοδήματα;

Η εικόνα του φτωχού και εξαθλιωμένου αγρότη έχει ξεπεραστεί. Την φτώχεια σήμερα τη βλέπεις στα μεγάλα αστικά κέ-

ντρα και όχι πλέον στον αγροτικό χώρο. Το βιοτικό επίπεδο και η εισοδηματική θέση του μεγαλύτερου μέρους του αγροτικού

πληθυσμού έχει ανέβει σημαντικά, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Η απειλή και ο ξεριζωμός που κάποτε μάστιζαν την αγροτιά, ανή-

κουν τώρα στο παρελθόν. Η κάθοδος στην πλούσια πρωτεύουσα για μιά «καλύτερη τύχη» θυμίζει παλαιά κωμική κινηματογραφική ταινία. Ο μόνος κουτόβλαχος που έχει μείνει είναι ο συμπαθής Χατζηχρήστος...

Παρ' όλ' αυτά τα εισοδήματα που δηλώνουν οι αγρότες μας (όσοι δηλώνουν) είναι χαμηλότερα και απ' αυτά των ανειδίκευτων εργατών στη βιομηχανία. Μόνο θυμιάδα προκαλούν οι φορολογικές αγροτικές δηλώσεις. Αν ήταν αληθινές τότε το μεγαλύτερο μέρος των γεωργικών εκμεταλλεύσεων θα είχε εγκαταλειφθεί, αφού θα εύρισκαν οι αγρότες καλύτερη τύχη σαν υπαλληλίσκοι της δεκάρας στο πιό ανήλιαγο υπόγειο φοροτεχνικό γραφείο. Αντίθετα οι αγρότες στο σύνολο του ενεργού πληθυσμού αποτελούν το 28%, την υψηλότερη δηλαδή αναλογία στις χώρες του ΟΟΣΑ. Σήμερα το μεγάλο κοινωνικό σκάνδαλο είναι η μη φορολογία των υψηλών αγροτικών εισοδημάτων. Ένα κοινωνικό σκάνδαλο κατά των συνταξιούχων. Αγρότης έγγαμος με δύο παιδιά και ακαθάριστο εισόδημα 7.500.000 δραχμών, δηλαδή σχεδόν καθαρά 4.000.000 δραχμών δεν πληρώνει καθόλου φόρο, ενώ του μισθωτού με το ίδιο εισόδημα το μισό σχεδόν του παίρνει η εφορία. Όμως το σκάνδαλο συνεχίζε-

ται αφού το κομματικό σύστημα για λόγους καθαρά ψηφοθηρικούς δεν τολμά να πειράξει κανέναν.

Ο καθηγητής της Α.Β.Σ.Π. Σωτήρης Θεοδωρόπουλος αποκάλυψε τη θλιβερή πραγματικότητα μέσα απ τις στήλες του Οικονομικού Ταχυδρόμου. Μεταξύ των άλλων τόνισε και τα εξής: **«Η συμμετοχή των αγροτών στην άμεση φορολογία του εισοδήματος είναι τόσο μικρή που θα μπορούσε να θεωρηθεί σχεδόν ανύπαρκτη. Αν δεν υπήρχαν και τα εξωγεωργικά εισοδήματα όπως από οικοδομές, εμπορικές επιχειρήσεις, μισθωτές υπηρεσίες κ.λπ. τα οποία είναι πολλαπλάσια αυτών που δηλώνονται από την κύρια απασχόληση των αγροτών τις γεωργικές επιχειρήσεις, Είναι αμφίβολο αν θα υπήρχαν δηλώσεις αγροτών φορολογουμένων.** Αλλά και με τα σημερινά δεδομένα το μέσο δηλωθέν εισόδημα και ο μέσος φόρος των αγροτών απέχει πάνω από έξη φορές από το μέσο φόρο των μισθωτών. Ο αγρότης μαζί με τα άλλα μέλη της οικογένειας του συμμετέχει με την εργασία του στη παραγωγή του γεωργικού προϊόντος. Όμως επειδή είναι ο ίδιος και εργαζόμενος και επιχειρηματίας συγχρόνως το καθαρό εισόδημα περιλαμβάνει τόσο το εισόδημα της εργασίας όσο και το κέρδος. Το καθαρό του εισόδημα είναι

αυτό που απομένει αν αφαιρεθούν τα άλλα έξοδα, τα οποία αποτελούν το πραγματικό κόστος για την γεωργική εκμετάλλευση. Όπως το εισόδημα κάθε άλλης εργασίας φορολογείται, έτσι και της γεωργικής θα πρέπει να υπόκειται σε φορολογία, σύμφωνα με την έννοια της φορολογικής δικαιοσύνης».

Ο σημερινός αγρότης κακέκτυπο της ηρωικής αγροτιάς του παρελθόντος είναι κι αυτός βουτηγμένος στον κοσμοπολίτικο αστικό ευδαιμονισμό. Οπαδός της ΕΟΚικής θύελλας (που μόνο αυτή «πληρώνει» καθόσον οι πολιτικοί άδειασαν τα ταμεία) αφού κλειδώσει το μηχανοκίνητο εξοπλισμό του οδεύει στο Κεφενείο της πλατείας για να πετάξει τεράστια ποσά στη πρέφα και στη κολτσίνα. Τρελός και έξαλος από ηδονές λόγω των επιμορφωτικών σεμιναρίων που πήρε παράλληλα απ το VIDEO, θα συνεχίσει τη διασκέδαση του στα σκυλάδικα της περιοχής ή της πόλης, όπου άδουν... ασυλίπτου κάλους καλλιτέχνιδες και καδενοφόροι καλλιτέχνες.

Ο ιδρώτας του γεωργού είναι τιμωτέρος απ τον ιδρώτα του πολεμιστού έλεγε ο Ησίοδος. Σήμερα ούτε αγρότες υπάρχουν ούτε όμως και πολεμιστές...

Γ.Π.

Επί 150 χρόνια ο Ροϊδης μας δείχνει τις πταίει...

«Αλλαχού τα κόμματα γεννώνται, διότι εκεί υπάρχουν άνθρωποι διαφωνούντες και έκαστος άλλα θέλοντες. Εν Ελλάδι συμβαίνει ακριβώς το ανάπαλιν. Αιτία της γεννήσεως και της πάλης των κομμάτων είναι η θαυμαστή συμφωνία μεθ' ης πάντες θέλουσι το αυτό πράγμα, να τρέφονται δαπάνη του δημοσίου. Αν υπήρχε λεξικόν της νεοελληνικής γλώσσης, νομίζομεν ότι ο ορισμός της λέξεως «κόμμα» ήθελεν είναι ο ακόλουθος: «Ομάς ανθρώπων ειδότην ν' αναγιγνώσκοσι και ν' ανορθογράψωσιν, εχόντων χείρας και πόδας υγιείς, αλλά μισούντων πάσα εργασίαν, οίτινες, ενούμενοι υπό ένα οιονδήποτε αρχηγόν, ζητούσι ν' αναβιβάσωσιν αυτόν δια παντός μέσου εις την έδραν πρωθυπουργού, ίνα παράσχη αυτοίς τα μέσα να ζώσι χωρίς να σκάπτωσι».

ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ**ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ****ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ**

**Ένας εχθρός που χτυπά
μέσα απ' τα τείχη
της πατρίδας.**

Ο σάπιος Καπιταλιστικός Διεθνισμός έχει δύο πρόσωπα. Το άμεσα πολιτικοοικονομικό δηλαδή το πρόσωπο που εμφανίζεται στην Ανατολική Ευρώπη όπου ο Πάππας και ο Γκορμπασώφ με τη βοήθεια των Εβραίων της Ευρώπης και της Αμερικής -κάτω από το πρόσχημα των ελεύθερων επιλογών- οδηγούν τους λαούς στην εξάρτηση των κολοσιαίων πολυεθνικών εταιρειών, αφού αυτές πλέον καθορίζουν τις τύχες του κόσμου. Σκοπός τους είναι, εφόσον ο Μαρξισμός χρησιμοποιήθηκε και απομυζήθηκε, η ενιαία οικουμενική κοινότητα. Όσο αμβλύνονται οι διαφοροποιήσεις των λαών τόσο διευκολύνεται η υποταγή τους. Το άλλο πρόσωπο του Διεθνισμού είναι έμμεσο και εμφανίζεται μέσα από το κολοσιαίο διαφημιστικό κύκλωμα. Κάτω απ το κάλυμα της διαφήμισης των προϊόντων, προπαγανδίζουν τα Εβραϊκά οικουμενικά μηνύματα της «ελευθερίας», δηλαδή της ασυδοσίας των πολυεθνικών, της «ισότητας» δηλαδή του ισοποδισμού και τέλος της αδελφότητας δηλαδή της καταθλιπτικής συνήπαρξης των λαών κάτω απ τις προσταγές ενός Μεγάλου Αδελφού, όπως θάλεγε και ο Οργουελ. Οι Εβραίοι διατήρησαν την ύπαρξη τους μέσα στους θυελώδεις αιώνες εφαρμόζοντας την πιό σκληρή ρατσιστική πολιτική. Η τακτική αυτή τους προστάτεψε από την αφομοίωση τόσο σε επίπεδο φυλετικό όσο και σε επίπεδο θρησκευτικό. Γνώστες, καλύτερα από κάθε άλλον, της σημασίας του ε-

ΛΟΥΤΣΙΑΝΟ ΜΠΕΝΕΤΤΟΝ: ο καθαρόαιμος εχθρός μας

νιαίου έθνους, προπαγανδίζουν σήμερα ακριβώς το αντίθετο για να υποδουλώσουν τους λαούς, μετατρέποντάς τους σε άμορφη μάζα χωρίς ιδιαιτερότητες. Φανατικοί φυλετιστές οι ίδιοι, όπως εξάλλου φαίνεται κι από τα ιερά βιβλία τους, χρησιμοποιούν την επιρροή τους στα μέσα μαζικής ενημέρωσης για να κηρύξουν ιδέες και θέσεις εκ διαμέτρου αντίθετες με τα πραγματικά πιστεύω τους. Ο σύγχρονος διεθνισμός - πολιτιστικός, οικονομικός, πολιτικός - είναι ένα κίνημα των Εβραίων εγκεφάλων που στόχο έχει τον παγκόσμιο ισοπεδωτισμό.

Στις μέρες μας ο κυριώτερος εκπρόσωπος της Διεθνιστικής προπαγάνδας, μέσω των διαφημίσεων, είναι το μίσθαρνο όργανο των καπιταλιστών, ο Ιταλός Λουτσιάνο Μπένετον. Τα 4.500 καταστήματα του αποφέρουν ένα τζίρο που ξεπερνά τα έξη

δισεκατομμυρια. Ο ίδιος μάλιστα δηλώνει για τις διαφημιστικές του επιλογές: «ποντάρω στην αναγκαιότητα αλλά και την ομορφιά των φυλετικών προσμίξεων, στο ζευγάρωμα όλων των φυλών και των εθνών της γης. Θέλω και εγώ να συμβάλω με τον τρόπο μου στην εκπλήρωση μιας πολυεθνικής αδελφότητας. Θέλω να καλλιεργώ ένα κλίμα παγκόσμιας ισότητας και παγκόσμιας αδελφότητας».

Οι επιχειρήσεις του αντιπαθέστατου Ιταλού γέμισαν τον κόσμο το και «UNION COLORS OF BENETON» κάνει καλά τη δουλειά του... Δεν είναι τυχαίες εξάλλου και οι δηλώσεις που έκανε για τον Σοβιετικό ηγέτη: «αν μπορούσα να ψηφίσω έναν ήρωα, θα διάλεγα τον Γκορμπατσώφ», για να του επιτραπεί στη συνέχεια να διαπραγματευτεί την διείσδυση της εταιρείας του στο έδαφος της ταραγμένης αυ-

τοκρατορίας.

Ο ρόλος των διαφημιστικών εταιρειών τόσο των Ελληνικών όσο και των ξένων, εξυπηρετεί τον Παγκόσμιο Διεθνισμό. Πουλημένοι όλοι οι Έλληνες διαφημιστές στο μεγάλο καπιταλιστικό κεφάλαιο ακολουθούν σε ιδέες τους Ευρωπαίους συναδέλφους τους. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του Γκυ Νταμπουλέ, διευθυντή στη Γαλλία της αμερικάνικης διαφημιστικής εταιρείας BSB: «Η αυριανή κουλτούρα θα είναι φτιαγμένη από διαφορετικές κουλτούρες. Αυτή θα είναι η δύναμή της. Μου αρέσει η ομορφιά των ανάμικτων εθνικοτήτων και βέβαια της βραζιλιάνικης μουσικής!»

Ο κίνδυνος είναι πλέον ορατός. Γι αυτό όσο είναι καιρός... έξω απ την ΕΟΚ των Εβραίων και των Καπιταλιστών.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

**Το «ΜΕΤΩΠΟ» αποτελεί τη μοναδική
αντισυμβατική φωνή μέσα στο
φιλελεύθερο χάος της πατρίδας μας.
Διαδίδοντάς το, ενισχύεις τη φωνή
που δεν θέλουν να ακούσουν.
Ενισχύεις τη φωνή που
«μαστιγώνει» το σύστημα της
παρακμής.**

ΦΙΟΝΤΟΡ Μ. ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΙ

Οι δαιμονισμένοι υπηρέτες του ισοπεδωτισμού
και η φοβερή μάστιγα της ημιμάθειας

• ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΣΟΠΕΔΩΤΙΣΜΟ

Το υψηλό επίπεδο των επιστημών και των ταλέντων είναι προσιτό μονάχα σε ανθρώπους με ανώτερες ικανότητες. Δε μας χρειάζονται οι ανώτερες ικανότητες! Αυτούς πρέπει να τους διώξουμε ή να τους αποκεφαλίσουμε. Να κόψουμε τη γλώσσα του Κικέρωνα, να βγάλουμε τα μάτια του Κοπερνίκου, να λιθοβολίσουμε τον Σαίξπηρ... Οι σκλάβοι πρέπει να είναι ίσοι.

• ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΜΙΜΑΘΕΙΑ

Η ημιμάθεια η τρομερότερη μάστιγα της ανθρωπότητας, χειρότερη απ τον λιμό, τον λιμό και τον πόλεμο. Η ημιμάθεια εμφανίστηκε μόλις τώρα στον αιώνα μας. Η ημιμάθεια είναι ένας τύρρανος πρωτοφανής στα χρονικά. Ένας τύρρανος που έχει τους ιερείς και τους σκλάβους του, ένας τύρρανος που τον προσκύνησαν όλοι με αγάπη και τυφλή πίστη, ένας τύρρανος που τρέμει μπροστά του κι η ίδια η επιστήμη και συμβιβάζεται επονίδιστα μαζί του

Ο διάσημος Γάλλος χαράκτης Γκράνβιλ το βλέπει με τον δικό του τρόπο.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

«..πόλεμος, πάντα πόλεμος με ξένους και δικούς μου, πόλεμος με την Αραπιά, πόλεμος με το Ρούσο, με το σκυλί το Βούλγαρο, με Φράγκους, με Ιβηρίτες, με βοριανούς, με δυτικούς, με ανατολίτες: πάντα μ'αδέλφια, με υποταχτικούς, με οχτρούς, με μπιστεμένους, με λογοθέτες, με σοφούς, με αρχόντους, με τους πρώτους απάνου στ'άρματα, με αγνούς, με δίβουλους, με κλέφτες, και με της βασιλείας μου τις δυο θεοσταλμένες πληγές, το Βάρδα το Φωκά και με τον άλλο Βάρδα: με χίλιους μύριους πόλεμος, και πόλεμος και μ' όλους. Κι ο αμολόητος πόλεμος κι ο πιο βαρύς αγώνας, του ίδιου εμένα ο πόλεμος μ'εμένανε τον ίδιο!»

Κωστής Παλαμάς
(Η φλογέρα του Βασιλιά-Λόγος Θ')

ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ

- Ο Ελληνικός λαός βυθίζεται καθημερινά μέσα στο τέλμα της καταναλωτικής υστερίας. Οι στόχοι του, τα ιδανικά του, υλικά στο σύνολό τους, προσδιορίζουν με μεγαλοπρέπεια τον εξατομικευμένο άνθρωπο της αστικής μικροζωίας.
- Ενώ, αγώνας δρόμου διεξάγεται ανάμεσα στο λαό μας για την απόκτηση και άλλων, πολλών άλλων αγαθών. Ενώ, γιγαντώνεται το πολιτικοϊδεολογικό αδιέξοδο της σύγχρονης Ελλάδας. Ενώ ο αποπροσανατολισμός θριαμβεύει οικοδομούμενος από τον αχρείο τύπο. Ενώ η διαφθορά και η εξαγορά συνειδήσεων έχουν γίνει καθεστώς νομοτυπίας. Ενώ τέλος μια άθλια κάστα ατόμων - πολιτικό μωσαϊκό κυριολεκτικά - καταληστεύει τον τίμιο μόχθο του απλού λαού: στην πιο Βόρεια μεριά της Ελληνικής γης μένει ακόμα καρφωμένη του τυράννου η σημαία, του Αλβανού.
- Το καθεστώς της συνθήκης της Γιάλτας είναι η σύγχρονη Ιερή Συμμαχία. Και αν τότε ο Εβραίος Μέττερνιχ δεν άφηνε να φουντώσει η Εθνική Επανάσταση, το ίδιο ισχύει και σήμερα σε πιο απόλυτο μάλιστα βαθμό. Ο κομματιασμένος Ελληνισμός, από το θλιβερό Status quo του 20ου αιώνα περιμένει τη λύτρωση.
- Παρ' όλ' αυτά ο νεο-έλληνας έχει άλλους στόχους άλλα ιδανικά: Δεξιώσεις, συνεστιάσεις, ταξίδια, κρουαζιέρες, συνθέτουν τον ηρωϊσμό των απογόνων του Λεωνίδα, του Μεγαλέξανδρου, του Παλαιολόγου, του Ανδρούτσου, του Παύλου Μελά. Χλιδή, χλιδή, χλιδή αυτή η άθλια βρώμα κατατρώνει το πνεύμα του σύγχρονου Έλληνα.
- Και από την άλλη μεριά, ένα βήμα από τα σύνορα της Γιάλτας, 400.000 Έλληνες λιώνουν και γονατίζουν από τον Αλβανό. Καταναγκαστικά έργα, φυλακίσεις, ξευτελισμός, φτώχεια είναι οι μόνιμοι σύντροφοι των Ελλήνων της αντιπέρα όχθης.
- Σήμερα που όλα θυσιάζονται στο βωμό της φιλελεύθερης οικονομίας δεν ευδοκιμούν, δε ριζώνουν οι Εθνικές διεκδικήσεις. Η Βόρειος Ήπειρος ξεχνιέται και πεθαίνει. Ο θρίαμβος του εκμποροκρατικού Πνεύματος είναι ο Προπομπός του αφελληνισμού.
- Το πρόσφατο ενδιαφέρον των δεξιών πολιτικών για το Βορειοηπειρωτικό δεν είναι προϊόν πατριωτικής σκέψης, αλλά προϊόν ψηφοθηρικής πρόθεσης. Όλα τα κόμματα σέρνονται πλέον από τα γεγονότα και πέρνουν θέσεις υπέρ του Βορειοηπειρωτικού.
- Έλληνα πατριώτη, πολέμησε την άρρωστη ευδαιμονιστική συνείδηση που προσπαθούν να σου εισάγουν. Δώσε τη μάχη για την Εθνική Αξιοπρέπεια, δώσε τη μάχη για μια μεγάλη και Ελεύθερη Ελλάδα.

ΑΓΩΝΙΣΟΥ ΤΩΡΑ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ Β. ΗΠΕΙΡΟΥ

Τα Αρχεία του Φόρεϊν Οφίς

ΓΡΙΒΑΣ: Θα κρεμάσουμε στα τσιγκέλια τους καπιταλιστές!

Παραθέτουμε μερικά αποκαλυπτικά αποσπάσματα απ τα αρχεία του Φόρεϊν Οφίς που αναφέρονται στο στρατηγό Διγενή, τον τελευταίο μεγάλο Έλληνα της μεταπολεμικής περιόδου. Εκτοτε ο πολιτικός και ο στρατιωτικός χώρος της πατρίδας μας άρχισε να κατακλύζεται από πλήθος μικρανθρώπων, πνευματικών νάνων και πολιτικών προδοτών. Η 21η Απριλίου όχι μόνο δε σταμάτησε τον κατήφορο αυτό μα και συνεργάστηκε με το ντόπιο και ξένο καπιταλιστικό κεφάλαιο. Τα αρχεία του Φόρεϊν Οφίς δημοσιεύτηκαν σε συνέχειες στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία τον Ιανουάριο του 1990.

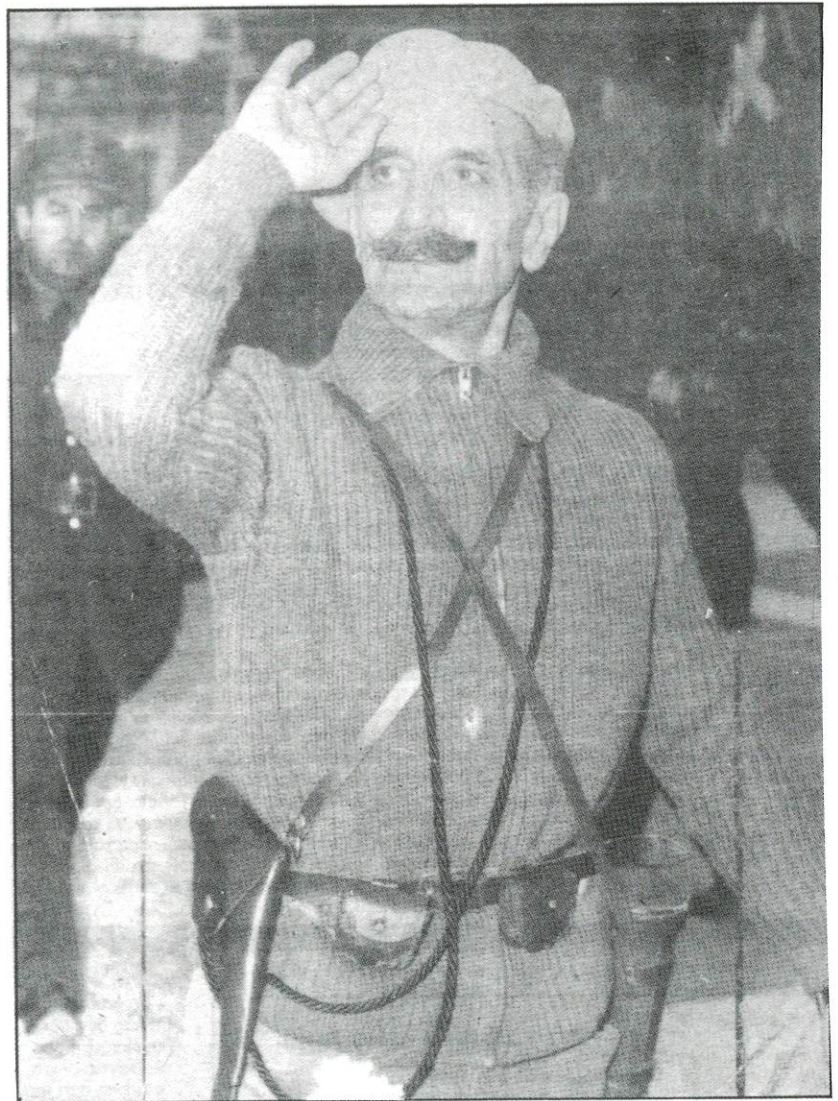
● Να απαλλαγούμε!..

Μπορεί ορισμένα ανώτατα στελέχη του Φ.Ο. να είχαν σοβαρότατες διαφωνίες ως προς το «σχέδιο Αβέρωφ» για την απομάκρυνση του Γρίβα, αλλά ο Βρετανός κυβερνήτης στην Κύπρο, Χιού Φουτ, με το άκρως απόρρητο τηλεγράφημά του (αριθμός: 289) της 23ης Φεβρουαρίου 1959, προτείνει στο βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών να το ξανασκεφτεί.

«Αν μπορούσαμε -γράφει- να απαλλαγούμε από τον Γρίβα μ' οποιονδήποτε άλλο τρόπο, εντάξει. Αλλά μου φαίνεται πως η μέθοδος που προτείνει ο Αβέρωφ, είναι η καλύτερη».

● Όχι σαν ήρωας

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως ο Ευάγγελος Αβέρωφ βρίσκεται σε εξαιρετικά δύσκολη

Ο Στρατηγός Γεώργιος Γρίβας (Διγενής).
Οι Άγγλοι δεν τον ήθελαν επί ουδενή στην Κύπρο

θέση λόγω της υπόθεσης της επιστροφής του Γρίβα από την

Κύπρο στην Ελλάδα. Τις πιο έντονες πιέσεις δέχεται από τους

Αγγλους, που κατ' ουδένα λόγο δεν θέλουν να φανεί ότι ο μέχρι πρότινος «τρομοκράτης και εγκληματίας» τυγχάνει υποδοχή ήρωα στην Αθήνα. Αλλά και τα κόμματα της αντιπολίτευσης, στην Ελλάδα, επικρίνουν έντονα τους σχετικούς με το Γρίβα χειρισμούς του θέματος. «Δεν είναι δυνατόν -λένε στον υπουργό Εξωτερικών- να επιτρέψουμε την ταπείνωση του Γρίβα, επειδή έτσι το θέλουν οι Αγγλοι!».

Πραγματικά, το Λονδίνο κάνει το παν για να πείσει την Ελληνική κυβέρνηση «αν είναι δυνατόν, να περάσει και απαρατήρητη ακόμα η άφιξη του Γρίβα στη Αθήνα».

● Ρήξη με Μακάριο

Επίσης, ο Γρίβας εκφράζει προς τον Μακάριο την οργή και δυσαρέσκεία του για τον τρόπο με τον οποίον η ελληνική κυβέρνηση αντιμετώπισε το θέμα των θυμάτων του Εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Στις 28 Ιουλίου, ο Γρίβας συναντήθηκε στο Πόρτο Χέλι με τον Νίκο Κρασιδιώτη, και του είπε:

«Δεν είμαι διατεθειμένος να τον παρακολουθήσω εις τον κατήφορο της προδοτικής συνεργασίας του μετά των Αγγλων, των Τούρκων και της Ελληνικής κυβερνήσεως. Ο Αρχιεπίσκοπος μετεβλήθη πλέον εις τυφλόν όργανον των εδώ κυβερνήτων, οι οποίοι εξεπούλησαν κυριολεκτικά την Κύπρον εις τους Αγγλους και τους Τούρκους. Δεν μπορώ να ταυτίσω την τύχη μου μαζί του. Ηλθε η ώρα να αναλάβω ανοικτόν πόλεμον εναντίον του Αρχιεπισκόπου».

● Αναχώρηση από Κύπρο

Ο Ευάγγελος Αβέρωφ εξηγεί στον Βρετανό πρέσβη, Ρότζερ Αλεν, ότι «κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατόν, αφού τα αισθήματα της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού είναι πολύ θετικά απέναντι στον Γρίβα και στην ΕΟΚΑ». Ακόμα παρά τις έντονες αντιδράσεις των Αγγλων, ο Αβέρωφ τους κάνει σαφές ότι «και στρατηγός θα χρισθεί ο Γρίβας, και θα παρασημοφορηθεί για τη συμβολή του στον αγώνα».

Τελικά έπειτα από πολλές διαβουλεύσεις και «συγκρούσεις», όλα ήσαν έτοιμα για την αναχώρηση του Γρίβα από την Κύπρο, στις 17 Μαρτίου 1959.

Όταν έφτασε στη Λευκωσία από την Αθήνα το αεροσκάφος που θα μετέφερε στην ελληνική πρωτεύουσα τον Γρίβα, ο Βρετανός κυβερνήτης της Κύπρου Χιου Φουτ, με το άκρως απόρρητο τηλεγράφημά του, αριθμός 483, προς το Φόρεϊν Οφίς, εκφράζει τη βεβαιότητα ότι «το αεροπλάνο ήταν το πρωθυπουργικό ή το βασιλικό» και ότι «επέβαινε σ αυτό κάποιο άγνωστο άτομο». Οι βρετανικές αρχές στην Κύπρο δεν κατάφεραν να μάθουν ποιο ήταν το άγνωστο άτομο, «που δεν βγήκε από το αεροπλάνο με το υπόλοιπο πλήρωμα μόλις προσγειώθηκε στη Λευκωσία», αλλά είχαν πληροφορίες ότι ήταν ή υπουργός ή μέλος της Ελληνικής βασιλικής οικογένειας.

Στην Αθήνα, ο Γρίβας έγινε δεκτός από την κυβέρνηση και το λαό ως εθνικός ήρωας. Λίγες μέρες αργότερα, με ειδικό νόμο, προήχθη σε αντιστράτηγο και με ψήφισμα της Βουλής των Ελλήνων ανακηρύχθηκε «άξιος της πατρίδος», ενώ ο βασιλιάς του απένειμε το Μεγαλόσταυρο του Γεωργίου Α'.

● Πολιτικός

Αλλά και στην Αθήνα ευρισκόμενος, ο Γρίβας εξακολουθεί να απασχολεί και να προβληματίζει τους Αγγλους, που φοβούνται μήπως αρχίσει να αναπτύσσει εκεί πολιτικές δραστηριότητες. Ο Αβέρωφ καλείται επειγόντως στη βρετανική πρεσβεία και όπως γράφει προς το Φόρεϊν Οφίς ο πρέσβης Ρότζερ Αλεν, ο Έλληνας υπουργός Εσωτερικών τον διαβεβαίωσε πως «προς το παρόν, ο στρατηγός δεν έχει πολιτικές βλέψεις και ασχολείται μόνο με την δημοσίευση των απομνημονευμάτων του».

Παρ όλα αυτά, οι Βρετανοί παρακολουθούν κάθε κίνηση και δραστηριότητα του Γρίβα στην Ελλάδα και, όπως αναφέρεται σε σχετικό απόρρητο έγγραφο του Φόρεϊν Οφίς, η βρετανική κυβέρνηση ενοχλήθηκε πολύ όταν

πληροφορήθηκε ότι το Πάσχα του 1959, ο Γρίβας επισκέφθηκε μαζί με τον τότε αντιπρόεδρο της κυβέρνησης, Παναγιώτη Κανελλόπουλο, 23 στρατιωτικές μονάδες, «όπου έγινε δεκτός ως ήρωας και εθνικός ηγέτης». Στις περιοδείες αυτές -γράφει η σχετική έκθεση του Φόρεϊν Οφίς - ο κόσμος, και κυρίως οι στρατιώτες, αγνόησαν πλήρως τον Κανελλόπουλο...

● Τσιγκέλια!

Στις 23 Μαΐου 1959, ο Βρετανός πρέσβης στην Αθήνα, Ρότζερ Αλεν, εστείλε το ακόλουθο, υπ. αριθμόν 1011/14/59, εμπιστευτικό τηλεγράφημα προς το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών, σχετικά με τις δραστηριότητες του Γρίβα στην Ελλάδα:

«... Πριν από λίγες μέρες, ο Γρίβας παραβρέθηκε σε ειδική τελετή για τη βράβευση μαθητών της Σχολής Χωροφυλακής. Έπειτα από την τελετή, ζήτησε να μάθει από τους δόκιμους ποια ήταν τα γενικότερα αισθήματα του κόσμου για την πολιτική κατάσταση στη χώρα.

Εκείνοι του είπαν πως υπήρχε μεγάλη δυσαρέσκεια και οργή στον κόσμο εναντίον των διαφόρων εμπορών που αποκομίζουν μεγάλα κέρδη, όχι με πολύ έντιμο και «καθαρό» τρόπο. Ο Γρίβας ρώτησε τότε τους δόκιμους αν υπήρχαν τσιγκέλια στα κρεπωλεία. «Υπάρχουν», του απάντησαν οι δόκιμοι, και τότε εκείνος είπε: «Θα κρεμάσουμε στα τσιγκέλια τους καπιταλιστές και κομμουνιστές». Τα λόγια αυτά έγιναν δεκτά με ενθουσιώδη χειροκροτήματα...».

Ο δημοσιογράφος Γεώργιος Δρόσος, που εργαζόταν τότε στο «Εθνος», είπε προς τον Βρετανό πρέσβη πως «ο Γρίβας μπορεί να καλλιεργήσει αισθήματα Εθνικοσοσιαλισμού ανάμεσα στον κόσμο και να ξεκινήσει μίαν επανάσταση - μπορεί, συμπλήρωσε, να γίνει ο Γρίβας ένας νέος ναζί».

- Το οικολογικό πρόβλημα είναι πολιτικό πρόβλημα
- Η υλιστική κοινωνία δεν καθαρίζεται ανατρέπεται

“ ΣΚΙΒΕ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟ,
ΠΕΤΑΞΕ ΤΟΝ ΑΜΟΙΑΣΤΟ ΧΙΤΩΝΑ
ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΤΑΪΡΙΑΣΕ
ΤΗΝ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΟΥ ΕΙΚΟΝΑ //.

ΚΟΣΤΗΣ ΤΡΑΛΑΜΑΣ

ΜΕΤΩΠΟ
Οικολόγων

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Το όνειρο που έγινε πραγματικότητα

Σαν αφιέρωμα στη μεγάλη Επανάσταση της φυλής μας δημοσιεύουμε αποσπάσματα απ' το βιβλίο του Γ. Παρασκευόπουλου «Απόψεις για το 1821 μέσα απ' τα απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη» ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Οι μεγαλύτερες στιγμές της Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους δεν είναι οι στιγμές που το έθνος ενωμένο και σφριγηλό δημιουργεί μεγάλα έργα και θαυμαστό πολιτισμό. Οι μεγαλύτερες στιγμές είναι αυτές που το έθνος υπόδουλο και καταρρακωμένο από τον κατακτητή κατάφερε να αγωνιστεί για να πετάξει το βάρος των 400 χρόνων βαρβαρής σκλαβιάς, διεκδικώντας ταυτόχρονα μία ηγετική θέση μέσα στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Το 1821 δεν έλαμψε ξαφνικά. Ήταν το αποτέλεσμα μακροχρόνιων αγώνων και βίαιων επαναστατικών κινήματων, που όλα δυστυχώς βιάστηκαν με αίμα Ελληνικό, είτε λόγω κακού υπολογισμού και ολιγωρίας είτε κατά ένα μεγαλύτερο μέρος λόγω της ξένης προδοσίας. Το παράδειγμα του 1770 είναι χαρακτηριστικό, παρ' όλα αυτά ο Ελληνισμός δεν πέθανε. Απλώς απέτυχε για άλλη μια φορά. Και όχι μόνον δεν απελπίστηκε από αυτήν την τραγωδία αλλά έχοντας πλέον αποκτήσει πάλι εθνική συνείδηση, ετοιμαζόταν για νέους αγώνες. Το 1821 άρχιζε πλέον να νατέλει...

Η Διεθνής όμως πολιτική κατάσταση στις αρχές του 19ου αιώνα δεν ήταν ευνοϊκή για την Ελλάδα. Οι τριγμοί της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν συχνοί και το φάσμα της διαλύσεως ήταν απειλή για το Διεθνές STATUS QUO. Οι ισχυροί επομένως άνδρες της Ευρώπης θα αντιστέκονταν στον διαμελισμό της. Η Ευρώπη εξάλλου μόλις είχε απαντήσει από τον τρόπο του Ναπολέοντα και της επαναστάσεως και δεν ήθελε νέες φασαρίες. Η Ιερή Συμμαχία ήταν στις δόξες της και ουδέποτε θα βοηθούσε μία Επανάσταση. Αντίθετα θα βοη-

θούσε τον Σουλτάνο.

Παρ' όλα αυτά κάποιες αόρατες δυνάμεις έσπρωξαν τον Ελληνισμό σε νέα εξέγερση μολονότι το Ευρωπαϊκό πολιτικό κλίμα ήταν σκοτεινό. Η ίδια η Φιλική Εταιρεία εξάλλου διέδιδε την ιδέα του υπαρκτού αλλά αόρατου αδελφού. Φαινόταν ότι και αυτό το εγχείρημα θα πλημμυριζόταν στο αίμα⁽¹⁾. Μιά νέα και ολοκληρωτική καταστροφή της άτακτης Ελλάδας, μια νέα προδοσία των ιταμών μεγάλων ετοιμαζόταν στα πολιτικά παρασκήνια της Ευρώπης. Αλλά λογάριασαν χωρίς τον... Ξενοδόχο. Τόση ήταν η φλόγα του μεγάλου και ενωμένου έθνους που δεν ήταν δυνατόν να σβύσει με όλα τα ποτάμια του κόσμου. Η Ελλάδα τότε ήταν ένα ηφαίστειο σε έκρηξη που η λάβα της έπνιγε καθένα που βρισκόταν στο δρόμο της.

Όλο το θλιβερό διπλωματικό κατεστημένο της εποχής, έβλεπε με έκπληξη τον Ελληνικό ξεσηκωμό, πως ήταν δυνατόν και επέτυχαν... Δεν ήξεραν όμως πως η μεγαλωσύνη των εθνών, δεν μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με το αίμα...

Βλέποντας μάλιστα οι Φαναριώτες ότι οι Διεθνείς πολιτικές συγκυρίες δεν βοηθούσαν τον Ελληνικό ξεσηκωμό και πιστεύοντας ότι πίσω από μια νέα επανάσταση κατά την αγωγή αυτή του 19ου αιώνα, θα ελόχευε πάλι μια προδοσία, όπως στην περίπτωση του 1770, έκαναν πίσω. Ετσι δημιουργήθηκε η πολυσυζητημένη αντίθεση των Φαναριωτών. Εκείνο το οποίο όμως δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό, είναι ότι οι Φαναριώτες είχαν προτείνει ένα μεγάλο ή καλύτερα, ένα μεγαλύτερο σχέδιο.

Η παρακμή της Τουρκικής Αυτοκρατορίας συνεχιζόταν με γοργό

ρυθμό. Η πολεμική ορμή είχε χαθεί και το ραχάτι, είχε γίνει τρόπος ζωής για το Ισλάμ, και όντας ανυπέβλητο εμπόδιο για τον εκσυγχρονισμό βοηθούσε στο να πέφτει σιγά - σιγά η αυτοκρατορία στα χέρια των Χριστιανών Ελλήνων.

Ετσι μέσα στην Πόλη, οι Έλληνες Φαναριώτες συνελάμβαναν την ιδέα της απορροφήσεως της Τουρκικής Αυτοκρατορίας απ' τους Έλληνες που, διεσπαρμένοι παντού, ήσαν ήδη οι φυσικοί πολιτικοί, πνευματικοί και οικονομικοί αρχηγοί. Οι αριθμοί φαίνονταν να τους δίνουν δίκιο: 10 Έλληνες της Αυτοκρατορίας ήσαν 10 περίπου εκατομ. και οι λοιποί Χριστιανοί (Σλάβοι - Αρμένηδες κ.λπ.) 10., ενώ οι Τούρκοι είναι ζήτημα αν ήσαν 8. Καθ' αυτούς, θα ήθελε να επαναληφθεί το θαύμα της απορροφήσεως των Ρωμαίων, ώστε δεν χρειαζόταν άλλες θυσίες, παρά μόνον αναμονή. Ετσι, αυτομάτως, οι Έλληνες θα ανασυστούσαν την Αυτοκρατορία, με την Βασιλεύρισα, σαν γα μην είχε γίνει τίποτε...⁽²⁾

Γεγονός είναι πάντως ότι το σχέδιο αυτό, πέρα από τα θετικά και αρνητικά του σημεία, φόβιζε τις καγκελαρίες της Δύσης αλλά τους έμεινε ο φόβος μόνο, γιατί δεν έμελε να εφαρμοστεί. Είχε πλέον φτάσει η 25η Μαρτίου και η αυλαία της ιστορίας άνοιξε, για να παιχτεί για μια ακόμη φορά μια νέα τελευταία πράξη: Ο αγώνας για την ελευθερία μιας αιωνίας φυλής...

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΗΣ

Μέσα στη Μεσόγειο, ένας μικρός αριθμητικά λαός, που έχει όμως σε αντιστάθμισμα να επιδείξει μεγάλη ιστορική παράδοση -οι ΕΛΛΗΝΕΣ- στενάζει κάτω από τον ζυγό του Τούρκου.

Η τυραννία και η σκλαβιά από την μεριά των Τούρκων, είναι ένα μέρος της αμοιβής και της εκδικάσεως του

χρεους που οφείλουν όλοι οι πολιτισμένοι λαοί, σ' αυτούς που δημιούργησαν Παρθενώνες και ύψωσαν τον άνθρωπο και την ελευθερία του σε κυρίαρχη θέση. Είναι η αμοιβή σ' αυτούς που μεταλαμπάδεψαν τα φώτα τους σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Στους στυλοβάτες του κόσμου.

Αιώνες ολόκληρους έμεινε φυλακισμένος ο λαός στα Τάρταρα. Αυτό το χρονικό διάστημα, στάθηκε όμως αδύνατο να του αλλοτριώσει την ψυχοσύνθεση, την συνείδηση της αξίας της Ελληνικής φυλής, την σημασία της φυλετικής καθαρότητας. Αυτό το χρονικό διάστημα στάθηκε αδύνατον να επισκιάσει το μεγαλείο των ελληνικών επιτευγμάτων ανά τους αιώνες.

Όταν πλέον έφτασε το όριο των καιρών, κανένας χαλινός δεν μπορούσε να συγκρατήσει την Ελλάδα, που επιθυμούσε να κυνηγήσει τον Τούρκο πέρα από την Κόκκινη Μηλιά, «άχρις ορίων Περσίας, εν τόπω καλούμενω Μονοδενδρίω».

Το ξέσπασμα της Ελληνικής Επανάστασης τον Μάρτιο του 1821, ήταν αποτέλεσμα της ωριμότητας του υποδουλωμένου στους Τούρκους και ποθούντος την ελευθερίαν του και αξιο αυτού Ελληνικού λαού, γράφει ο Κόκκινος.

Ο Ανώνυμος της Ελληνικής Νομαρχίας μας γνωρίζει ενδεικτικά τον τρόπο σκέψης των υποδούλων Ελλήνων: «Φευ, που είσαι, ελευθερία ιερά! που νόμοι! που νομοδότη! Όσον

γνωρίζομεν την αληθή σημασίαν σου, τόσον αυξάνει ο πόθος μας εις το να σε απολαύσωμεν. Εσύ είσαι η μήτηρ των μεγάλων ανδρών, συ ο στύλος της δικαιοσύνης, συ η πηγή της ευτυχίας. Ε, πόσον καλόν λείπει εκείνων όπου την υστερούνται! Ημείς δε, να ιερά ελευθερία, με τους οδόντας μας θέλομεν συντρίψει τα αλύτους μας, δια να τρέξωμεν προς απάντησίν σου. Είναι αδυνάτον αι ελληνικά ψυχαί να κοινηθούν πλέον εις την ληθαργίαν της τυραννίας. Ο λαμπρός ήχος των αρμάτων των πάλιν θέλει

ακουσθεί προς κατατρόπωση των τυράννων των, και ταχέως».⁽³⁾

Το 1821 ξεκινάει από τα βάθη του Βυζαντίου. Γενιές το προετοίμασαν στη συνείδηση των υποδούλων και γενιές κρατήθηκε και κρατιέται ζωντανό στη μνήμη των ελευθέρων Ελλήνων. Το Εικοσιένα είναι μαζί κατάληξη και αφετηρία της συνειδήσεως των Ελλήνων.

«Η εξέγερση του 1821 δεν προήλθεν από την υποκίνησην ωρισμένης κοινωνικής τάξεως, ούτε από την σύγκρουσιν οικονομικών συμφερόντων,

πολύν πληθυσμόν. Καταφαίνεται δε το εθνικόν ελατήριο εκ του γεγονότος ότι εις την Ελλάδα εξηγήθησαν όλοι. Και οι επί αριστοκρατικού κληρονομικού συστήματος στηριζόμενοι πλουσιώτατοι άρχοντες και οι έμποροι και οι πλοιοκτήται και οι οπλαρχηγοί, ακόμη και οι ευρισκόμενοι εις επαφήν με την τουρκικήν εξουσίαν -οι αρματωλοί και ο κλήρος εις όλην την ιεραρχίαν του- και οι πτωχοί άνθρωποι των πόλεων, επαγγελματίαι και εργατικοί, και ο αγροτικός πληθυσμός. Εξηγήθησαν όλοι όσσοι ήσαν Έλληνες».⁽⁴⁾

Οι διάφορες ελληνικές κοινωνίες που βρίσκονταν εντός και εκτός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, είχαν φτάσει σε ώριμη διάθρηψη και δόμηση, που συμβάδιζε σε πολλά σημεία με εκείνες των ελεύθερων πολιτικών ευρωπαϊκών κρατών.

Οι διάφορες κοινωνικές ομάδες είχαν σαν κοινό στόχο την διατήρηση του γένους (οικογενειακές κοινωνικές ομάδες), τη συντήρηση ηθικών αξιών και αντιλήψεων (θρησκευτικές κοινωνικές ομάδες), την ένοπλη αντίδραση και αντίσταση στη καταπίεζουσα άρχουσα τουρκική κοινωνία (αρματωλοί, κλέφτες), την παραγωγή και διάθεση οικονομικών αγαθών και υπηρεσιών (οικονομικές ομάδες), και τη στοιχειώδη πολιτική οργάνωση των ατόμων κατά κοινότητα, περιοχή, νησί

(κοινότητες).

Όλοι λοιπόν οι Έλληνες υπό τα όπλα, λέει γι αυτούς ο Μακρυγιάννης: «Είμαι και τώρα εις την πηρεσία, εις την οδηγίαν μου γενναίοι και αγαθοί αξιωματικοί Μισολογγίου με τον αγαθό και γενναίον αρχηγόν τους Μήτηρο Ντεληγιώργη, φρούραρχο εις τον αγώνα του Μισολογγίου. Είναι πολλοί γενναίοι και αξιοίτιμοι νησιώτες και Πελοποννήσιοι, αγαθοί αγωνισταί είναι Ρουμελιώτες. Είναι οι αγαθοί και φιλόπατροι νοικοκυραίοι και αξιωματικοί Αθηνών, όπου αγωνιζόμαστε εις

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ευτυχώς μόνο φυλακίστηκε...

ή από μίαν απλή κακοδαμονίαν, ούτε ως ανάγκη πολιτειακής μεταβολής, ούτε την επρόκαλεσε λαϊκή οργή εναντίον των ανικάνων, των κακών αρχόντων προς ύψωσιν εις την εξουσίαν άλλων καλύτερων, ή και φιλοδοξίαι δυναμικών ανδρών προς σφετερισμόν της εξουσίας.

Η Ελληνική Επανάσταση ήτο εξ ολοκλήρου ΕΘΝΙΚΗ και εστρέφετο εναντίον μεγάλης αυτοκρατορίας, η οποία όχι μόνον διέθετε πολλές στρατιωτικές δυνάμεις και ισχυρόν στόλον αλλ είχεν επί της αυτής χώρας

το κάστρο των Αθηνών και αλλού εις τους αγώνες της πατρίδος...»⁽⁵⁾

Οι στρατιωτικές ομάδες, αναπτύχθηκαν εκεί όπου η διαμόρφωση του ελληνικού χώρου πρόσφερε τις κατάλληλες συνθήκες (Ρούμελη, Κεντρική και Νότια Πελοπόννησος), εξασφάλισαν την διαμόρφωση της επαναστατικής ιδεολογίας και πράξεων ενάντια στην άρχουσα τουρκική κοινωνία. Στα πλαίσια των ομάδων αυτών αναπτύχθηκε και διατηρήθηκε η πειθαρχία, η εμπειρία του πολέμου, ο χειρισμός των όπλων, η αγωνιστικότητα, η αντοχή στις κακουχίες της φύσης και στα βασανιστήρια του κατακτητή.

Η συμμετοχή των κλεφτών και αρματωλών είναι έκδηλη σε κάθε φάση του αγώνα. Μέχρι τις αρχές της εκρήξεως της επανάστασης, έπαιρναν μέρος σε τοπικές ένοπλες συγκρούσεις. Ο κοινός εθνικός σκοπός και αγώνας, έδωσε την ευκαιρία σ αυτή τη γενιά των ανυπότακτων, να αξιοποιήσουν τις ικανότητές του γιατί γνώριζαν το έδαφος και τον χειρισμό των όπλων και να συμβάλλουν - ξεπερνώντας πολλές φορές τον ίδιο τους τον εαυτό - στην ιδέα της λευτεριάς.

Σ' αυτή την ένοπλη κλεφτουριά της ξηράς προστέθηκαν από την πρώτη στιγμή, τα πληρώματα των εμπορικών καραβιών του Αιγαίου, που ήταν εμπειροπόλεμα και γνώριζαν τη θάλασσα και τη χρήση του κανονιού και του μπουρλότου.

Μιά άλλη σπουδαία κοινωνική ομάδα, που είχε συσχετισθεί με την Ελληνική Επανάσταση, ήταν οι καραβοκύρηδες και ναυτικοί.⁽⁶⁾

Οι νησιώτικες κοινότητες επαναστάτησαν, παρ όλο που απολάμβαναν περισσότερη αυτονομία και πρόνοια, παρά το γεγονός ότι είχαν ακόμη και πολιτική εξουσία από την άποψη ότι μπορούσαν να επηρεάζουν τις αποφάσεις της Πύλης και του Καπουδάν - Πασά, με χρηματικά δασύματα και με τη συμμετοχή τους (καράβια και ναύτες), στο οθωμανικό ναυτικό. (Μόνο στην Υδρα υπήρχαν, στις παραμονές της Επανάστασης, 180 καράβια περίπου, που χρησιμοποιούσαν 5.000 ναυτικούς με δικαίωμα συνδιοικήσεως και μερίδιο στο συνολικό ποσό των 5.000.000 πιάστρων που απέφερε κατά μέσο όρο ετήσια το ναυτικό εμπόριο, όπως αποδεικνύεται από τα αρχεία της Υδρας και τη ναυτική της γομοθεσία των ετών 1804 και 1818).⁽⁷⁾

Σχετικό με την συμμετοχή των νησιωτών μας είναι το ακόλουθο απόσπασμα από τον Μακρυγιάννη: «Και διά την ευταξίαν, διορίζομεν τον Μακρυγιάννη κι έναν δικό μας Νυδραϊον, νάχουν ανθρώπους δικούς μας κι από

τους ξένους ν αγρυπνούν δια την ησυχίαν και τιμή μας. Και κινήθηκαν και πήγαν και πρόφτασαν την Σάμον κι αφάνισαν τον στόλον και χάθηκαν τόση Τουρκιά.»⁽⁸⁾

Η Επανάσταση ξεκινάει από τους Έλληνες εμπόρους, οι οποίοι είχαν στα χέρια τους αξιόλογη δύναμη. Ετσι αποφασίζεται από εμπόρους του εξωτερικού να αρχίσει ένας αγώνας ανεξαρτοποίησης. Η επιλογή των επαναστατικών διαδικασιών και η ιδέα της επανάστασης, οφείλονται στην εμπορική τάξη που δρούσε και αναπτυσσόταν σε ειρηνικά πλαίσια. Ας μην ξεχνάμε μάλιστα ποιοί ήταν οι εμπνευστές - αρχηγοί της Φιλικής Εταιρείας.

Τον ρόλο που διεδραμάτισε η τάξη των εμπόρων στην οργάνωση και διαξαγωγή της Επανάστασης, τον βλέπουμε μέσα από τα λόγια του στρατηγού: Αναχώρησα και πήγα σ έναν μεγάλο έμπορον πως ψωνίζω πράμα, να σηκώνω κάθε υποψία όσο να ξετάξω τα τρέχοντα εκεί, να μάθω. Αφού πήγα εις τ εργαστήρι του, άρχισε να μου κάνει τα σημεία της Εταιρείας. Τότε του είπα όσα εγώ ήξερα από την Ρούμελη και αυτός της Πελοπόννησος. Μου είπε: Του Κολοκοτρώνη στείλαμε κάμποσα χρήματα εις την Ζάκυνθο και ήρθε με καμμία τριανταριά ανθρώπους και είναι εις την Μάχη. Και άλλη ετοιμασίαν δεν έχομε.⁽⁹⁾

Στην Εκκλησία και στον Κλήρο, οφείλεται κατά ένα μεγάλο μέρος το αναλλοίωτο της Ορθοδοξίας και της Ελληνικής συνειδήσεως του υπόδουλου Έθνους. Κοντά στο Έθνος στάθηκε βοηθός και παρήγορος ο Πατριάρχης, ο ιερέας, ο καλόγηρος. Οι κληρικοί της Εκκλησίας, όπλισαν με όπλα ηθικά για να βροντήσουν ύστερα τα όπλα τα πολεμικά.

Όταν ο Τούρκος σκλάβωσε την χώρα μας, οι λόγιοι του γένους έφυγαν τρομαγμένοι και άφησαν στην πατρίδα το πνευματικό σκότος, που ήταν πολύ πιο επικίνδυνο και από του Τούρκου το μαχαίρι. Και έμεινε μόνος ο παπάς. Αυτός ο παπάς, μόνος και με μεγάλες θυσίες κράτησε άσβεστο το φως και την φλόγα πάντα αναμμένη μέσα στην Ελληνική ψυχή. Κατά τον αγώνα του 1821, έπεσαν γενναία μαχόμενοι ή μαρτυρικά σφαγιασθέντες 6.000 και περισσότεροι Έλληνες κληρικοί και μοναχοί. (Δηλαδή ενώ το 1453 ο κλήρος βοήθησε στην υποδούλωση, το 1821 βοήθησε στην απελευθέρωση κάτι είναι κι αυτό).

Από την τάξη του Κλήρου ξεπήδησε ο Αθανάσιος Διάκος, και έμεινε αθάνατος. Με το μαρτυρικό και ηρωικό του τέλος βοήθησε τους Έλληνες, δείχνωντάς του το δρόμο της θυσίας. Μεγάλη ήταν η προσφορά του πα-

τριάρχη Γρηγορίου του Ε, που δεν ήταν μόνο θρησκευτικός αρχηγός, αλλά και διπλωμάτης και πολιτικός. Ο απαγχονισμός του Γρηγορίου από τον Σουλτάνο, δημιούργησε το πρώτο ρήγμα στην τουρκική δυναστεία και παρασκεύασε την απελευθέρωση της Ελλάδας. Την φρίκη του Γένους για τον θάνατό του, αποδίδει και το δημοτικό τραγούδι του 1821:

Ποιός είδε τέτοια συννεφιά, ποιός είδε τέτοια αντάρα που τούτ' το χρόνο Πατάκωσε σ ανατολή και δύση, τον Πατριάρχη κρέμασαν, τον άγιο το Γρηγόρη, σαν νάτανε κατάδικος στις εκκλησιάς την πόρτα.

Εκεί που λειτούργαε και ευλόγαε το Γένους πλακώνουν οι Γενίτσαροι κι οι Οβρηοί αντάμα Κόπιασ αφέντη δέσποτα και διάβασε τα φιρμάνια, που λεν να σε κρεμάσουμε στις εκκλησιάς την πόρτα.

Δε σάρεσε να κάθεται στο θρόνο θρονιασμένος μα θέλησε

Ρωμαϊκό την Πόλι να τη φτιάσης...

Κληρικός και ο Γρηγόρης Δικαίος, βρίσκει παραδειγματικό θάνατο στο Μανιάκι. Ο καλόγηρος Σαμουήλ πολέμησε στο Σούλι και ανατινάχτηκε στο Κούγκι μαζί με τρεις τούρκους και τέσσερεις Σουλιώτες. Ο Γαβριήλ Αναςτασίου, ηγούμενος της μονής του Αρκαδίου, κατεβαίνει με το δαυλό στο χέρι σ έναν από τους υπονόμους να βάλει φωτιά στο μπαρούτι, για να μην πιαστούν ζωντανοί οι Έλληνες στα χέρια των Τούρκων. Όλοι τινάχτηκαν στον αέρα ενώ τα ερείπια της μονής καταπλάκωσαν πολλές εκατοντάδες Τούρκων. Δεσπότης Παλαιών Πατρών Γερμανός ιερουργεί και ευλογεί ο ίδιος τον αγώνα, εξομολογεί τους άνδρες και στην Ωραία Πύλη της Αγίας Λαύρας ευλογεί το άγιο λάβαρο της επανάστασης και μαζί με πολλούς καπεταναίους ξεκινά για να καταλάβει την Καλαμάτα.

Πολλοί ρασοφόροι μετείχαν στην Φιλική Εταιρεία και κατηχούσαν - κοινωνούσαν τους μελλοντικούς αγωνιστές. Όμως η μεγάλη προσφορά του Κλήρου δεν ήταν μόνο αυτές οι ονομαστές περιπτώσεις. Η βαθύτερη και ουσιαστικότερη προσφορά του και εκ των πραγμάτων αθόρυβη, μα λυτρωτική για το έθνος μας, ήταν τα θρυλικά πλέον κρυφά σχολεία.

Υπάρχουν όμως, μέσα σ αυτό το πλήθος του αγωνιζόμενου κλήρου και ρασοφόροι που δεν στάθηκαν αντίξοι των ιερών περιστάσεων. Ατομα θλιβερά, που συνειδητά ή ασυνείδητα, σμάχησαν με τον τούρκο δύναστη και με την επίδραση που ασκούσαν, κρατούσαν τον λαό μουδιασμένο. Η μοιρολατρική επίσης αντιμετώπιση της δουλείας, που καλλιεργού-

σαν μερικοί κληρικοί, έκανε μεγάλη ζημιά στον Αγώνα. «Ένας παπάς από τα χωριά της Θήβας ήταν φίλος των Τούρκων πολύ αγαπημένος κι έκανε τον άγιον εις τους Ρωμαίους και πήγαινε σε όλα τα ορδιά και πολιτείες και νησιά κι έβλεπε και μάθαινε όλα τα μυστικά των Ελλήνων και πάγανε και τα πρόδωσε των τούρκων. Κι από τις προδοσίες αυτηνού πολλοί Έλληνες σκοτώθηκαν από τους Τούρκους».⁽¹⁰⁾

Από αυτά τα γεγονότα καταπίστηκαν μερικοί κονδυλοφόροι και έβγαλαν γρήγορα και αβίαστα συμπεράσματα, μακριά από κάθε ιστορική δεοντολογία, ότι όλοι οι ρασοφόροι ήταν εχθροί του Έθνους. Η ιστορία τους διαψεύδει πανηγυρικά.

Τέλος, ένα άλλο τμήμα του Ελληνικού λαού, οι άνθρωποι των γραμμάτων, προπαγάνδισαν με πάθος την ιδέα της Επανάστασης. Στην ευόδωση των σχεδίων τους, συνέβαλλαν τα ελληνικά σχολεία που είχαν οι ίδιοι αναπτύξει με την βοήθεια των τεχνικών, των εμπόρων και του Κλήρου.

Οι εκδόσεις και μεταφράσεις Ελληνικών και ευρωπαϊκών βιβλίων, οι εφημερίδες και τα περιοδικά, δείχνουν ξεκάθαρα τον σπουδαίο ρόλο που έπαιξαν τα γράμματα, υπέρ της επαναστατικής διαδικασίας.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Τον Νοέμβριο του 1826 στη Αράχοβα, σημειώνεται μία περιφανής νίκη που είχε σαν αποτέλεσμα την αναζωπύρωση της Επανάστασης σε όλη τη Στερεά. Ο Καραϊσκάκης κατάφερε και εγκλώβισε τους Τουρκαλβανούς στην δύσβατη αυτή περιοχή, όπου με τα κεφάλια τους έφτιαξε πυραμίδα που έφερε την επιγραφή: «Τρόπαιον των Ελλήνων κατά των βαρβάρων», θυμίζοντας άλλες εποχές...

Τον Απρίλιο του 1827, έχουμε τα γεγονότα του Φαλήρου. Η μαύρη μέρα της 27ης Απριλίου, σημάδεψε καθοριστικά τον αγώνα. Το έργο του Καραϊσκάκη καταστράφηκε μέσα σε λίγες ώρες, από την αλλοπρόσαλλη πολιτική των Αγγλων αρχηγών. Η επανάσταση εξέπνευσε στη Στερεά.

Ο Ιμπραήμ πλέον είχε «ανοικτό δρόμο», εφαρμόζοντας μάλιστα και την «τακτική των προσκυνημένων», φέρνει νέα αναστάτωση στην παραπούσα επαναστατημένη Ελλάδα. Όμως για μια ακόμα φορά ο Γέρος του Μωριά σώζει την κατάσταση χτυπώντας «το μίasma της υποταγής».

Τελικά στις 8 Οκτωβρίου του 1827 οι μεγάλες Δυνάμεις αποφασίζουν⁽¹¹⁾ να δώσουν το ουσιαστικό τέλος στον Αγώνα με την ναυμαχία του Ναυαρίνου και να δημιουργήσουν λίγο αργό-

τερα το νέο Ελληνικό κράτος (Ιουλιανή σύμβαση). Τυπικά ο Αγώνας τελείωσε στις 12 Σεπτεμβρίου του 1829, στη Βοιωτία, στη μάχη της Πέτρας με αρχηγό τον Δ. Υψηλάντη. Έτσι ο Υψηλάντης τελείωσε αυτά που είχε αρχίσει ο αδελφός του Αλέξανδρος.

ΚΡΙΣΕΙΣ

Η Ελληνική Επανάσταση, ανεξάρτητα από την ορθότητα ή όχι του χρόνου εκδήλωσής της, σε σχέση με τις πολιτικές συγκυρίες της Ευρώπης, δημιουργήθηκε από χέρια και μυαλά Ελληνικά, ανεξάρτητα από κοινωνική και οικονομική θέση. Δεν είχε ταξικό ή άλλο ωφελμιστικό χαρακτήρα, εκτός από την ελευθερία της πατρίδας.

Δυστυχώς το μεγαλειώδες αυτό γεγονός έγινε βορά αφ ενός μεν των δολοφλοκιών και μηχανορραφιών «επιφανών ανδρών», με κυριώτερη αιτία την αχαλίνωτη αρχομανία τους, αφ ετέρου δε έγινε βορά των συνωμοσιών και των σκοτεινών σχεδίων των Ευρωπαϊκών πολιτικών αυλών.

Το διπλωματικό κατεστημένο της Ευρώπης διείδε ότι, η Ελληνική Επανάσταση - η οποία είχε φουντώσει και μαστίγωνε τον Τούρκο δυνάστη - αντίθετα απ'ότι συνέβαινε το 21, συνέφερε τα πολιτικοστρατιωτικά τους σχέδια. Σχέδια τα οποία ήθελαν μία διαλυμένη και μικρή τουρκική αυτοκρατορία.

Η Ελληνική όμως Επανάσταση δεν έπρεπε να λήξει επιτυχώς, συνέπεια μόνον της Ελληνικής αγωνιστικής πάλης, αλλά θα έπρεπε να είναι και συνέπεια της βοήθειας των συμμάχων, έτσι ώστε να χρωστάμε πολλά στους «φίλους συμμάχους», και η «συμπαραστάσή τους», να είναι αναγκαία. Μάταια ο «Ανώνυμος της Ελληνικής Νομαρχίας», συμβουλεύει: «Δια την αγάπην μας, στοχασθήτε το με προσοχήν. Μην σας πλανήσουν τα ταξίματα των επιτροπών και αποστόλων των ξένων βασιλείων. Αυτήνοι είναι τόσοι σκλάβοι, και δια να μετριάσουν την εντροπήν των, προσπαθούν να αυξήσουν τον αριθμόν των. Αυτοί δεν προσκυνούσι, ειμή τον βασιλέα των και τον χρυσόν. Μην στοχάζεσθε, ω αδελφοί μου, ότι κανείς από αυτούς θέλει θυσιάσει και τον χρυσόν και στρατιώτας, δια να διώξει τον Οθωμανόν και να μας αφήσει έπειτα ελεύθερους. Ω! κάλλιον ένας σεισμός ή ένας κατακλυσμός να μας αφανίσει όλους τους Έλληνας, παρά να υποκύψωμεν πλέον εις ξένον σκῆπτρον». Τελικά οι μεγάλοι ήθελαν όχι ένα κράτος, αλλά ένα ηθσιγενές κρατίδιο στην υπηρεσία τους.

Βέβαια, το ότι αποκτήσαμε αυτό το κράτος, ήταν αποτέλεσμα της Ελληνικής φλόγας για λευτεριά και δικαιο-

σύνη. Το 1827, αποτελεί ένα κοσμοϊστορικό γεγονός, τουλάχιστον για τα Βαλκανική δεδομένα.

Δυστυχώς όμως, το Ελληνικό Έθνος, ο Ελληνικός λαός, δεν ησύχασε. Νέους αγώνες έπρεπε να κάνει για να αποπνέξει την ξένη επικυριαρχία. Χαρακτηριστικό της ξενικής διείσδυσης και επιβουλής, είναι ότι τα πρώτα Ελληνικά κόμματα της πρώτης Ελληνικής βουλής, είχαν όλα ανεξαιρέτως, ονόματα ξένων κρατών: Γαλλικό, Ρωσικό, Αγγλικό... Η ξενική επιβουλή στην αποθέωσή της!

Ο Καποδίστριας ήταν ένα ευχάριστο διάλειμμα και μία νότα αισιοδοξίας για το μέλλον της Ελλάδας. Αλλά η πολιτική του ιδέα, δεν άρσε σε μερικούς... Και έμελλε να «αποχωρήσει» πολύ γρήγορα από την πολιτική σκακιέρα.

Εκτοτε, ακολούθησαν νέοι αγώνες που συνοδεύτηκαν από άφθονο αίμα Ελληνικό για την αποτίναξη του ζυγού και των υπολοίπων -όχι όμως όλων- υποταγμένων Ελληνικών εδαφών.

Κάθε σπιθαμή εδάφους πλέει σε αίμα Ελληνικό...

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

- 1: Περισσότερα για την Φιλ. Εταιρεία, βλέπε στο ομώνυμο κεφάλαιο
- 2: Βλέπε Ελληνισμός - Σιωνισμός, σελ. 70, 71
- 3: Βλέπε Ελληνική Νομαρχία, σελ. 59, 60
- 4: Βλέπε Ιστορία της νεώτερης Ελλάδος, Δ. Κόκκινος, σελ. 72
- 5: Βλέπε Απομνημονεύματα, σελ. 12
- 6: Περισσότερα για τις κοινωνικές τάξεις, βλέπε την Κοινωνιολογική Θεώρηση του 1821
- 7: Κοινωνιολογική θεώρηση του 1821, σελ. 54
- 8: Απομνημονεύματα, σελ. 111
- 9: Απομνημονεύματα, σελ. 23 - 24
- 10: Απομνημονεύματα, σελ. 88
- 11: Ηδη από το 1825, σαν επίσημος εκφραστής των Ελληνικών θέσεων ο εξοχώτατος Μαυροκορδάτος, παρακαλούσε τους ξένους να λύσουν το Ελληνικό ζήτημα με επέμβαση. Ένα μικρό κομμάτι του έγγραφου, όπως παρουσιάζεται στην «Γενική Ιστορία» των Ανδριόπουλου - Γρίβα, αναφέρει: «Το Ελληνικό Έθνος δυνάμει της παρούσης πράξεως θέτει εκτός εκουσίως την ιεράν παρακαταθήκην της αυτού ελευθερίας, εθνικής ανεξαρτησίας, και της πολιτικής αυτού υπάρξεως, υπό την μοναδικήν υπεράσπισιν της Μ. Βρετανίας» (σελ. 680). Δυστυχώς, εκεί είχαν φτάσει τα πράγματα...

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΔΙΑΝΟΗΤΗΣ

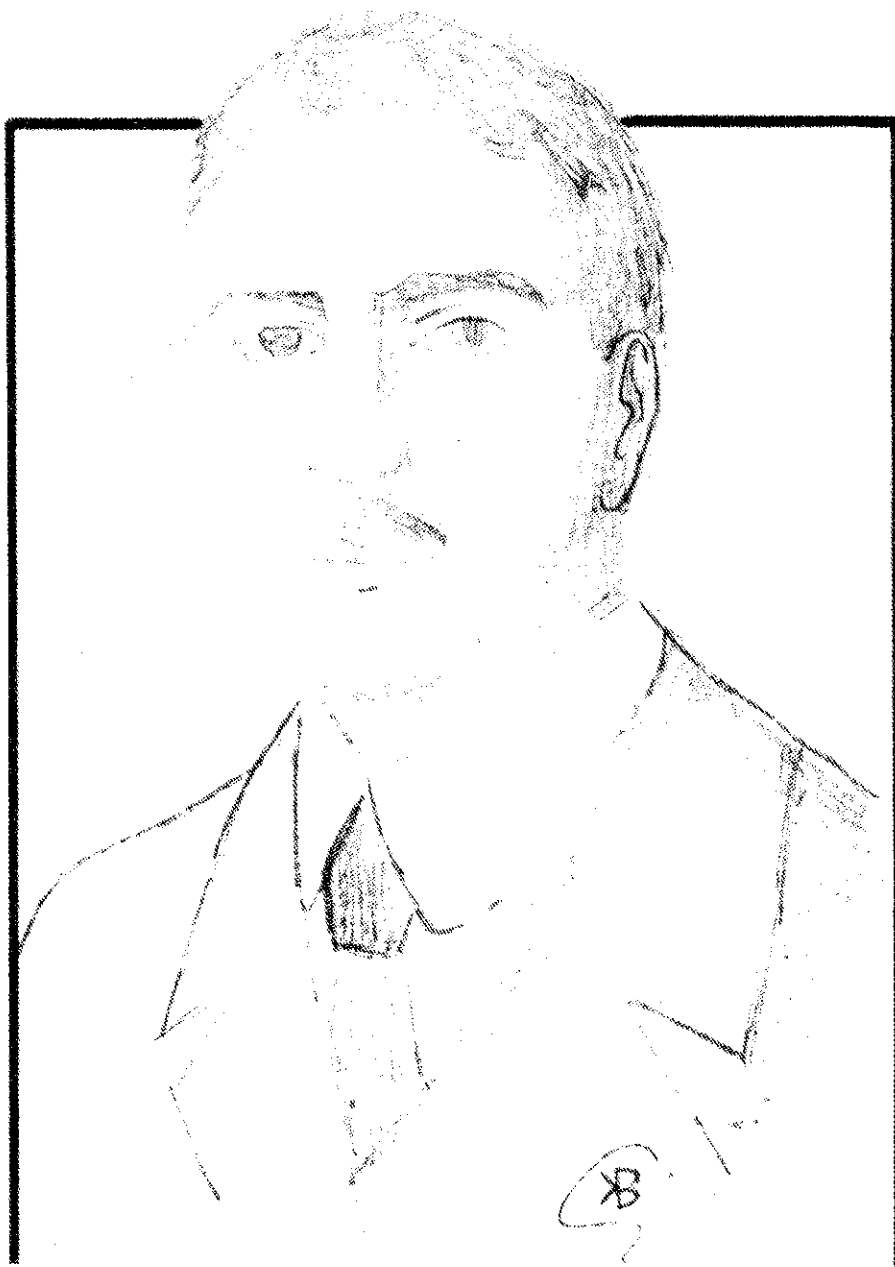
Στις μέρες μας η πολιτική, η τέχνη και γενικότερα, κάθε πεδίο επικοινωνίας ή έκφρασης χαρακτηρίζεται από παρακμή. Παρακμή που διαφαίνεται στα αποτελέσματα και εντοπίζεται σε πρόσωπα και λειτουργίες.

Η δημόσια ζωή του τόπου, γνωρίζει τη βασιλεία της μετριότητας και σταδιακά οι προβληματισμοί εθνικού-κοινωνικού περιεχομένου, γίνονται ολοένα και λιγότεροι. Είναι οι καιροί τέτοιοι, που κάθε πατριώτης, συγκλίνει τη σκέψη με σεβασμό και δέος, στον Ίωνα Δραγούμη.

Στο άρθρο αυτό, καταβάλλεται προσπάθεια να παρουσιαστεί το ανεκτίμητο έργο και να αναλυθεί, στο βαθμό που είναι δυνατό, η Σκέψη του μεγάλου νεοέλληνα διανοητή.

Η σύζευξη, της διανοητικής ενόρασεως της ζωής και των αξιών, με την αγωνιστική παρουσία στα κοινά, είναι πραγματικά μοναδική στην προσωπικότητα του Ίωνα Δραγούμη. Στις αρχές του αιώνα, ο ελληνισμός δίνει μάχη επιβίωσης στη Μακεδονία, η ανάγκη αφύπνισης του πληθυσμού, άμυνας και μαχητικής αντιπαραθέσεως είναι ζωτική. Ο Δραγούμης, νεαρός διπλωμάτης τότε εργάζεται, στην κατεύθυνση αυτή με ξεχωριστή επιτυχία. Ο φλογερός πατριώτης είχε δώσει, εξαιρετικά δείγματα ικανοτήτων.

Από τότε και μέχρι το τέλος της ζωής του, δεν έπαψε να εισηγείται μια πολιτική του Ελληνισμού, με

σαφείς προσανατολισμούς, ανατολική συγκροτημένη, προσαρμοσμένη στις ιστορικές και φυλετικές κα-

ταβολές, δυναμική ώστε να υλοποιήσει τις Ευρύτερες φυλετικές προσδοκίες.

Από το 1902 ως το 1915, σταδιοδρομεί στο διπλωματικό σώμα από το βαθμό του υποπρόξενου ως το βαθμό του πρεσβευτή. Η παρουσία του στο σώμα, τη δύσκολη εκείνη περίοδο, είναι πολύτιμη για τον αλύτρωτο ελληνισμό που εκτός των εχθρών του αντιμετώπιζε και μια αλλοπρόσαλη εξωτερική πολιτική από μέρους της πατρίδας.

Οι τοποθετήσεις, του Δραγούμη στο επίμαχο γλωσσικό Ζήτημα δείχνουν τη διορατικότητά του. Η εθνική ζωντάνια με όλη τη μεγαλοσύνη της, βρίσκεται στη γλώσσα. Ο Δραγούμης γνωρίζει και επανειλημμένα διατυπώνει στα κείμενά του την αναγκαιότητα, να υπάρξει επίσημη δημοτική γλώσσα απαλλαγμένη από ακρότητες που την καθιστούν αντιασθητική ή άλλες τάσεις που καταστρέφουν τους ετοιμολογικούς και γραμματικούς τύπους. Στα πλαίσια, της προσπάθειάς του αυτής συμμετέχει, με άλλους δημοτικιστές στη δημιουργία του «Εκπαιδευτικού ομίλου». Η πέννα του Ι. Δραγούμη είναι δόκιμη και προσανατολίζει πολλούς δημοτικιστές.

Η απέχθειά του προς τον ψευδοκλασικισμό, φανερώνεται στους αγώνες του για τη γλώσσα όπου βάλει ενάντια σ' όσους βλέπουν την Ελλάδα μόνο σαν ένδοξο παρελθόν και την υποβιβάζουν σε θέση μωσαϊκού αντικειμένου με την επικίνδυνη προγονολογία τους.

Τα άρθρα του στο «Νουμά» και στην πολιτική επιθεώρηση, είναι ξεκάθαρες εθνικιστικές πολιτικές τοποθετήσεις και προτάσεις. Η επέμβαση την «Συμμάχων» στηλιτεύεται, με τρόπο συγκλονιστικό, από το Δραγούμη ενώ διατυπώνεται παράλληλα η θαρραλέα εθνικιστική πρόταση. Στα έργα του «Ο ελληνισμός μου και οι Έλληνες» και «Ελληνικός Πολιτισμός» που είναι κύρια πολιτικά αλλά και λογοτεχνικά όπως η «Σαμοθράκη» το «Μαρτύρων και ηρώων αίμα» κ.α. Είναι διάχυτος εθνικισμός σε έξαρση. Θεμελιώνει θεωρητικά ο συγγραφέας τις σχέσεις ανάμεσα στον άνθρωπο

και το έθνος. Καθορίζει την αντικομφορμιστική αντίληψη του εθνικισμού-ελληνισμού που βρίσκεται σε κάθετη αντιπαράθεση μ' αυτό που αποκαλεί κοσμοπολιτισμό. Στον κοσμοπολιτισμό, βρίσκει ο Δραγούμης τη νοσηρή νοοτροπία και θεώρηση της ζωής, τον ευδαιμονισμό, τη μετριότητα τη καταστροφή κάθε δυνατότητας, ανέλιξης. θέτοντας πρώτο στην κλίμακα των αξιών το έθνος, το θεωρεί μόνο παράγοντα πολιτισμού. Η προσφορά του είναι ανεπανάληπτη σε μια εποχή που η ξενομανία και ο Διεθνισμός, απειλούσαν να εξοντώσουν κάθε λειτουργική εθνική διαδικασία.

Ο στοχασμός του, οδηγεί σε πολιτικά μοντέλα που υπάρχουν με γνώμονα την εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος.

«Το σύνταγμα και οι βουλευτές είναι μια αρρώστια» θα γράψει, προβάλλοντας θέση ενάντια στον κοινοβουλευτισμό, τη φαυλότητα και τις πολιτικές δομές που έκρινε ανεπαρκές και συχνά εθνοπροδοτικές. Τα κέντρα λήψης απόφασης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας οδηγούν το έθνος στο ραγιαδισμό και στην παραπέρα συρρήκνωση, σύμφωνα με την εθνικιστική αντίληψη.

Η ελληνοπρέπεια και η ελληνολατρεία του Δραγούμη, βρίσκουν θαυμαστή συμπόρευση, με τη σκέψη του άλλου μεγάλου διανοητή του νεοελληνισμού Περικλή Γιαννόπουλου. Είναι η ελληνική γη η αρχέτυπη αρμονία που γεννοβολούν ένα έθνος που προορίζεται να δημιουργεί πολιτισμό.

Οι προτροπές του Δραγούμη, σκιαγραφούν τη φυσιογνωμία του εθνικιστή που με ηρωική αντίληψη, κατά το διανοητή, πρέπει να επωμίζεται την ευθύνη της σωτηρίας του έθνους. Η αίσθηση του χρέους, η μεγαλοσύνη της αποστολής, η μοναδικότητα, είναι ιδιότητες που διαφοροποιούν τον εθνικιστή, από τον άνθρωπο που παθητικά παρακολουθεί την ιστορική εξέλιξη.

Τα κείμενα του Δραγούμη, πέρα από το στοχαστικό, έχουν σπουδαίο παιδευτικό περιεχόμενο που άξια ποδηγέτησε τη νεολαία της εποχής στις εθνικές αξίες και συνεχίζει να το κάνει.

Η διαχρονική πορεία του ελληνισμού ήταν παράλληλη με αυτή του πολιτισμού και είναι επιβεβλημένο να συνεχιστεί προς την κατεύθυνση αυτή που ανάλωσε τη ζωή του ο κορυφαίος διανοητής.

Μια ακόμη πτυχή της διανοητικής του προσφοράς είναι η μελέτη και ανάλυση των κοινοτήτων. Η κοινότητα για τον Δραγούμη είναι το κύτταρο όπου διασώζεται ο πολιτισμός σε κάθε έκφρασή του. Το μοντέλο διοικήσεως των κοινοτήτων, θεωρεί ο διανοητής υποδειγματικό, ενώ οι διαπροσωπειακές σχέσεις και η επικοινωνία σε όλες τις μορφές της, λειτουργούν σ' αυτήν κατά πρότυπο τρόπο. Οι κοινότητες, είναι φορέας συνέχισης της παράδοσης και πεδίο αναφοράς της Ελληνικότητας στην ύπαιθρο. Η επαναφορά στο κοινοτικό σύστημα είναι μόνιμη θέση του.

Η συμβολή του Ίωνα Δραγούμη στην εθνικιστική σκέψη, στην εθνική ζωή στη θεώρηση των αξιών του ελληνισμού και του πολιτισμού μέσα από μια προοδευτική όσο και παραδοσιακή οπτική, είναι σίγουρα σπουδαία.

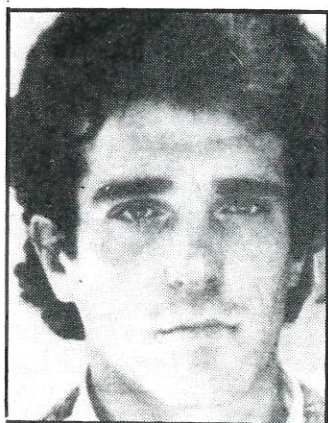
Καθώς, η πορεία του έθνους μας στον πολιτισμό και την κοινωνική εξέλιξη είναι αρνητική, καθώς το ήθος χάνεται και η αντίσταση στις δομές και στις πρακτικές της παρακμής χαλαρώνει, η προσωπικότητα του Δραγούμη πρέπει να γίνεται αρωγός για την καθοδήγηση της πολιτικής μας σκέψης.

Στα τέλη Ιουλίου του 1920, πορωμένοι Βενιζελικοί χωροφύλακες, δολοφόνησαν το Δραγούμη για να βαρύνει έτσι αιώνια η καταισχύνη τον πολιτικό κόσμο για το κλίμα που δημιούργησε.

Το έργο του είναι για τον ελληνισμό μια ανεκτίμητη κληρονομιά, μια σπουδαία υποθήκη.

Επιλογές και Κρίσεις

ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ ΤΟΝ 2ΧΡΟΝΟ ΓΙΟ ΤΟΥΣ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΗ...

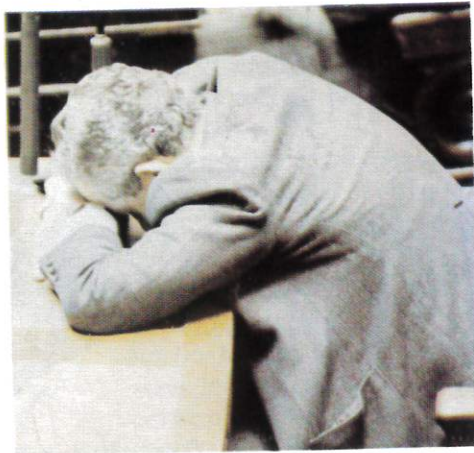
Δεν είναι ούτε Νέος, ούτε Γέρος, ούτε Λευκός, ούτε Μαύρος.
Είναι ο Μαϊκλ Τζάκσον το ερμαφρόδιτο σκουπίδι.

Οι «γονείς» – Χάροι

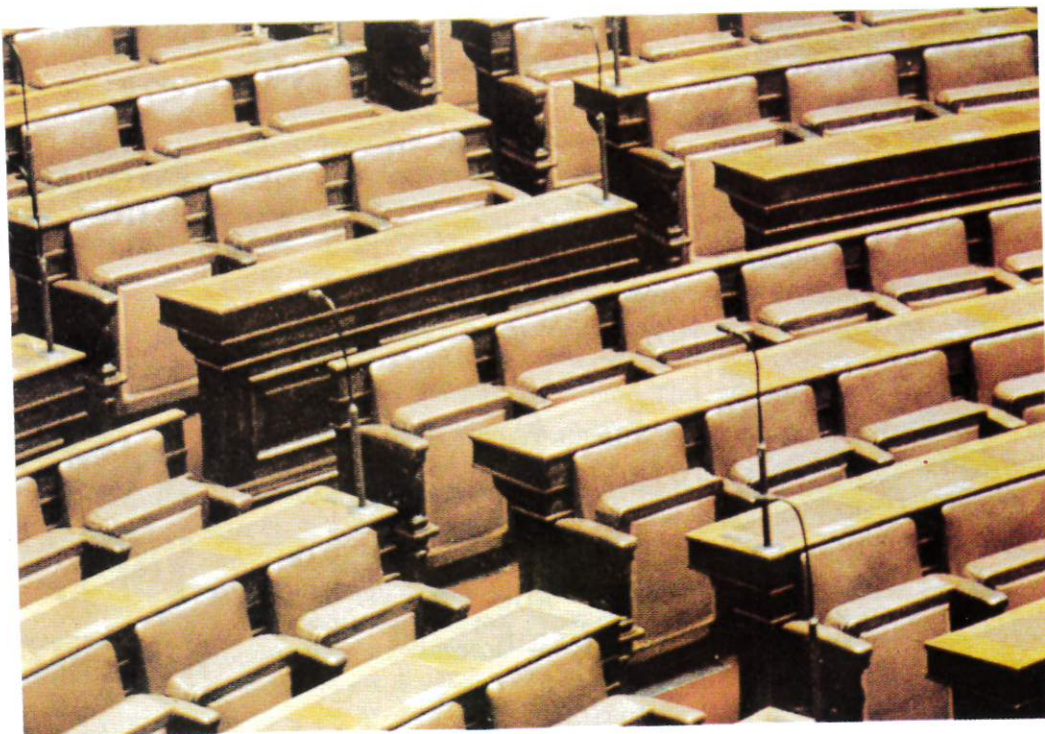
ΘΑ πιστεψετε κανεις οτι κανενας γονιος δεν θα μπορούσε να βλάψει ποτέ το παιδι του. Η τραγική ιστορία του μικρού **Ντάβιντ Μαράνο** θα έκανε τους περισσότερους να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους.

Ο 30χρονος **Τζιουζέπε Μαράνο** και η 26χρονη σύζυγός του **Αλεσάνδρα** συνελήφθησαν το Σάββατο στη Νάπολι από την αστυνομία, ενώ προσπαθούσαν να κάνουν στον 2χρονο γιό τους **Ντάβιντ** ένεση με ηρωίνη. Ποια θα μπορούσε να είναι η δικαιολογία – και τόσο σοβαρή – που θα ήταν δυνατόν να αιτιολογήσει μια τόσο αποτρόπαιη πράξη, έστω και σαν σκέψη; Σίγουρα καμιά.

Σ' αυτά τα ανθρωπόμορφα εξαβλώματα της Καπιταλιστικής Κοινωνίας, μόνο ένας **Καιάδας** τους αξίζει.

Η Βουλή σε λειτουργία...

Η Βουλή σε αργαία

Στο τεύχος του Ιανουαρίου Του PENTHOUSE μπορείτε να διαβάσετε:

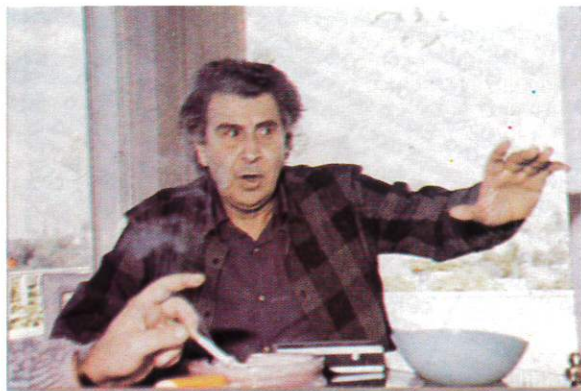
Μια συνέντευξη του κ. Πεπονί
στη σελίδα 66

Την Τσέρυλ και την Νιάρλν
στη σελίδα 82.

Μια συνέντευξη του κ. Θεωδω-
ράκη στη σελίδα 68 για τις πο-
λιτικές του επιλογές.

Την 19χρονη Λυν στη σελίδα 94.

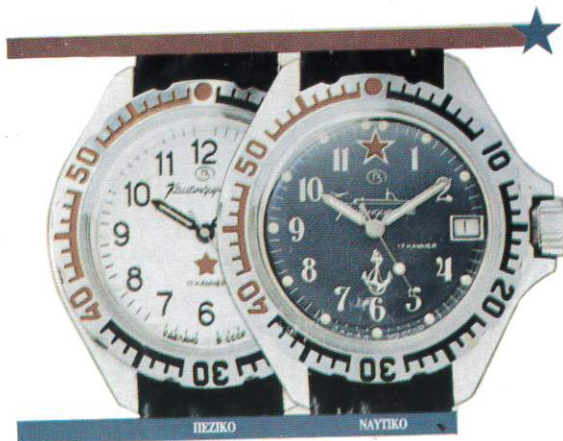
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ: MUSEUM
ΡΟΛΟΓΙΑ

ΒΟΣΤΟΚ

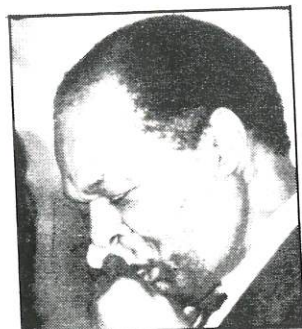
СССР

Η ώρα του Κόκκινου Στρατού!

Πράγματι η διαφημιστική αυτή καταχώρηση που δημοσιεύτηκε σ' όλα τα αστικά περιοδικά αναφέρει μια αλήθεια: Έρθει η... μαύρη ώρα του Κόκκινου Στρατού.

Ο δήμαρχος της κοκαΐνης

«ΓΥΝΑΙΚΑ – ΠΑΓΙΔΑ» ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΗΣ ΚΟΚΑΙΝΗΣ

... «ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ τη γυναίκα!». Το όνομά της Ρασίντα Μουρ και έπαιξε το ρόλο της «παγίδας» για το δήμαρχο της Ουάσιγκτον Μάριον Μπάρι, που συνελήφθη πριν λίγες μέρες για κατοχή κοκαΐνης.

Η 38χρονη Μουρ, τέως μοντέλο, «επιστρατεύθηκε» από το FBI για να παγιδεύσει τον 53χρονο μαύρο δήμαρχο της Ουάσιγκτον για τον οποίο υπήρχαν βάσιμες υποψίες για χρήση ναρκωτικών. Η Μουρ δέχτηκε να συνεργαστεί αφού και η ίδια αντιμετωπίζει κατηγορίες για χρήση ναρκωτικών στην Καλιφόρνια.

Παρά την αρχική του άρνηση, ο 53χρονος δήμαρχος τελικά παραδέχθηκε ότι κάνει χρήση ναρκωτικών και συντητριμμένος ειπε ότι θα ζητήσει βοήθεια για να θεραπευτεί.

ΤΥΠΟΣ της ΚΥΡΙΑΚΗΣ Κυριακή 28 Ιανουαρίου 1990

Η Ρασίντα Μουρ

Αυτό το έγχρωμο σκουπίδι έγινε Δήμαρχος της Ουάσιγκτον. Στη Μέκκα του Εβραϊσμού και του Καπιταλισμού, όλα είναι πιθανά.

Είναι γνωστό πως η Ουάσιγκτον εξαιτίας της τρομακτικής διάδοσης ναρκωτικών έχει μεταβληθεί σε πρωτεύουσα εγκληματος των ΗΠΑ.

Ο πληθυσμός της αποτελείται κατά 70% από μαύρους. Η περίπτωση του Μπάρι, που από τα καλυβόσπιτα του Μισισιπή ανέβασε στην εξουσία τους μαύρους στην Ουάσιγκτον κινδυνεύει να διχάσει τον πληθυσμό της, που έτσι κι αλλιώς ήταν χρόνια διηρημένος.

Ο Μπάρι όχι μόνο τυχαίος δεν είναι, αλλά είναι επικίνδυνος. Από το 1979, που κατέλαβε την εξουσία του έχουν απαγγελθεί σοβαρές κατηγορίες όχι μόνο για χρήση ναρκωτικών αλλά και για το λαθρεμπόριο τους, για διαφθορά, για σεξουαλικά όργια με πόρνες, για συμφωνίες ύποπτες στην αλυσίδα των παραιτησιογόνων.

Ω, περιφρονητές του σώματος. Αλήθεια, δεν μου είστε κανένα γεφύρι για τον υπεράνθρωπο.

Φ. ΝΙΤΣΣΕ

ΣΑΝ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΙΨΕΝ

Η μοίρα του επαναστάτη είναι η αντίδραση και η παραγνώριση έως ότου έρθει η ώρα και η στιγμή που θα δικαιωθεί από όλους. Η σοφή αυτή ιστορική διαπίστωση του Ιωάννη Μεταξά πριν από μισό και πλέον αιώνα πήρε σάρκα και οστά ξανά κατά το 1989. Όλες οι επαναστατικές εθνικιστικές δυνάμεις που παρουσιάζονταν σαν οι αποδιοπομπεύοι τράγοι της πολιτικής σκηνης γίνονται τώρα οι Κασσάνδρες της νεότερης ιστορίας μας. Η χρονιά του 1989, έτος πολύπλευρης και μεγάλης εθνικής κρίσης έπαιξε τον κύριο λόγο στην αναγνώριση και κοινή παραδοχή από όλους των δίκαιων αιτημάτων μας.

Η Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ "δημοκρατική χώρα" με τα τυπικά και ουσιαστικά χαρακτηριστικά των χωρών της δύσης. Το πολίτευμά της λειτουργεί με όλες τις άλλες εξουσίες ουσιαστικά υποτεγμένες σε μια κομματικοποιημένη και προσωποπαγή εξουσία, με μόνο επακόλουθο την κατάλυση της νομιμότητας, την αυθαιρεσία, τον αυταρχισμό και την ηθική διαφθορά.

Στα κόμματα εφαρμόζονται μέθοδοι σκηνοθέτη "δημοκρατικού συγκεντρωτισμού" που στραγγαλίζουν την ελεύθερη σκέψη και την κριτική, καταργούν τη ατομική ευθύνη και υποδουλώνουν τους εκλεγμένους από το λαό πληρεξούσιους στον "αρχηγό" και στην ανεύθυνη και ανεξέλεγκτη κομματική γραφειοκρατία που τον περιβάλλει, τον στηρίζει και στηρίζεται σε αυτόν.

Η "κοινωνία των πολιτών" τέλος, αυτό το κοινωνικό αριστούργημα της κλασικής αρχαιότητας, με αλλοτριωμένα μέλη και με δραστηριότητες καθυποταγμένες, στο τερατώδες γραφειοκρατικό κράτος έπαψε να λειτουργεί. Μεταβλήθηκε σε μια αδρανή και άμορφη μάζα ανθρώπων, οπαδών - ψηφοφόρων, φορολογουμένων - φοροφυγάδων που κάθε τόσο,

παγιδευμένοι στα "τερίπια" περιστρεφόμενων εκλογικών νόμων, καλούνται να προτιμήσουν τον "αρχηγό" μεταξύ ουσιαστικά ομοίων ή ομοιόμορφων υποψηφίων.

Φτάσαμε σε τέτοιο δε σημείο σαπίλας, ώστε όλο και περισσότεροι νέοι και δυνατοί άνθρωποι αναζητούν την θαλπωρή και τη σιγουριά στους κόλπους και στα δεσμά του κράτους - δυνάστη.

Ο φαύλος αυτός κύκλος πολιτών και πολιτικών, υποψηφίων και ψηφοφόρων στηρίχθηκε σε μια "ιδέα" και σε μια ιδεολογική κατεύθυνση με κύριο άξονα την δημοκρατία είτε "σοσιαλιστική" είτε "φιλελεύθερη".

Κάτω από αυτές τις συνθήκες εμείς καλούμε να παίξουμε το ρόλο του απελευθερωτή "Ηρακλή" που θα σπάσει τα δεσμά του κράτους δεσμωτή από τον δέσμο λαό - Προμηθέα.

Η κακίστη οικονομική κατάσταση, οι υπολειμματικές σε όλα τα επίπεδα των δημοσίων δραστηριοτήτων, και η ραγδαία πτώση της εθνικής μας αντοχής έναντι των ιμπεριαλιστών γειτόνων μας καθιστούν την αλλαγή γραμμής πλεύσης ως πρωταρχικής σημασίας αναγκαιότητα για την στοιχειώδη επιβίωσή μας.

Δεν θα υπάρχει τίποτε πιο συγκλονιστικό από το να γίνουμε μάρτυρες στον θάνατο του πιο ένδοξου και αρχαίου ανθρώπινου έθνους του Ελληνικού.

Για πρώτη φορά η ηθική παρακμή γίνεται στην ιστορία μας ιδεολογία και εθνική γραμμή. Η αθανασία του αρχαίου ελληνικού πνεύματος υπήρξε η μοναδική αιτία που δεν χαθήκαμε παρά τις μακρές περιόδους δουλείας από ανθρωπόμορφους κατακτητές.

Η σταδιακή θανάτωση αυτού του πνεύματος μέσα από την γελοιότητα, τον διασυρμό, την διαστρέβλωση που υφίσταται από τις κομματικές

σκοπιμότητες εκμοντερνισμού και δημαγωγίας των ψηφοφόρων, αποτελεί κύκνειο άσμα για την ιστορική μας εξέλιξη. Χωρίς ειλικρινά καμιά προσπάθεια εντυπωσιασμού μέσω λεκτικών υπερβολών μπορώ να διατυπώσω την διαπίστωση πως βρισκόμαστε στην χειρότερη φάση της ιστορίας μας.

Αν ξεχάσουμε γιατί θα πρέπει να είμαστε περήφανοι τότε δεν θα έχουμε και λόγο να είμαστε έθνος.

Μετά από ένα καπιταλιστικό κύκλο διακυβέρνησης της χώρας η πορεία μας μπήκε στη μεγάλη λεωφόρο της δύσης.

Μέσα σε 20 χρόνια αποκυρήξαμε κάθε είδους συμπαράσταση στους σκλαβωμένους αδελφούς μας και γίναμε τιμητές της τακτικής της υποχώρησης και της δουλικότητας σαν απαραίτητα στοιχεία για την διατήρηση της ειρήνης. Ποιούς όμως ωφελεί αυτή η ειρήνη. Ποιούς προστατεύει το ήπιο κλίμα; Ποιούς κυριολεκτικά λύνουν και δένουν σε καταστάσεις μαλθακότητας και ατονείας; Μα φυσικά οι ανήθικοι, οι ασεβείς, οι δειλοί, αυτοί που σε μια υγιή κοινωνία θα ήταν άχρηστοι.

Οι πολιτικάντηδες, από τους δεινόσαυρους και τους δελφίνους μέχρι τους "μαλιστανθρώπους" θυσιάζουν τις ηθικές ηδονές της ιστορικής αναγνώρισης προς χάριν των επαγγελματικών τους στόχων. Αυτοί που θυσιάζουν τα πάντα για να φτάσουν με Μακιαβελική νοοτροπία στην προσωπική ανάδειξη. Εξαπολύουν μύδρους με απέραντο πνεύμα χυδαιότητας κατά των αντιπάλων τους αλλά και αν οι φιλοδοξίες τους το επιτάσσουν, ξεχνούν τα πάντα και τάσσονται με τους πρώην εχθρούς τους. Χλευάζουν, χυδαιολογούν, ειρωνεύονται κάθε τι που μπορεί να τους θυμίσει την κύβδηλη αξία τους ή μάλλον την αβάσταχτη ελαφρότητα της ύπαρξής

τους. Αυτή είναι η σημερινή θλιβερή πολιτική πραγματικότητα και το 1992 έρχεται να σφραγίσει αυτή την κατάσταση.

Η παγερή αδιαφορία, η εγκληματική ανικανότητα η συνεπής ηττοπάθεια και δουλοπρέπεια του συνόλου της πολιτικής ηγεσίας μας προκαλούν μαύρα συναισθήματα. Πότε επίτελους θα πάμε μπροστά; Ούτε ανακίνωση κυβερνητική δεν βγήκε για

τους βορειοειπηρώτες για να μην θιγεί η Αλβανική κυβέρνηση. Σε δύο χρόνια φυσικά δεν θα έχουμε καν το δικαίωμα να συζητάμε για ενθοπρεπείς λύσεις διότι ο πόλεμος θα είναι ο απαγορευμένος καρπός της Εβραιόδουλης ΕΟΚ.

Πώς είναι δυνατόν να έχουμε προοπτικές ή ελπίδες όταν εκτελούμε με τόσο χυδαίο τρόπο την εθνική μας συνείδηση. Πώς μπορούμε να

ελπίζουμε όταν πλέον δεν πιστεύουμε;

Το μαρτύριο του εξευτελισμού σε διεθνές επίπεδο είναι συνεχώς αυξανόμενο. Θλίψη, λύπη και παράπονο για όλους τους αλύγιστους πατριώτες που προσπάθησαν τόσο πολύ να μην κατακυλισουμε. Ίσως σε λίγο οι τελευταίοι υπερήφανοι θα καρτερούν την τελική καταστροφή ως λύτρωση, σαν τραγικοί ήρωες του κιν...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΘΗΝΑ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1990

Καταγγέλλουμε την ανοιχτή πρόκληση της Αγκυρας η οποία υποκινώντας μέσω των γνωστών πρακτόρων της το μουσουλμανικό στοιχείο της Θράκης, επιχειρεί να αναζωπυρώσει τις εδαφικές βλέψεις της έναντι της Ελλάδας κατά παράβαση κάθε κανόνα διεθνούς δικαίου. Η φυλάκιση των Σαδίκ και Σερίφ δεν αποτελεί παρά μια σπασμωδική κίνηση της πολιτικής ηγεσίας της χώρας μας η οποία επιμένει να εθελοτυφλεί και να μην αντιλαμβάνεται το μέγεθος του προβλήματος. Θεωρούμε ότι η τουρκική απειλή δεν εξουδετερώνεται με πράξεις απελπισίας που λαμβάνονται στο βωμό μικροκομματικών σκοπιμοτήτων και μιας πατριδοκάπηλης τακτικής, αλλά αντιμετωπίζεται με την υιοθέτηση μιας θαραλλέας Εθνικής πολιτικής. Το απόστημα της "μειονότητας" πρέπει να σπάσει, πριν ο πολύποδός του εξαπλωθεί επικίνδυνα στον κοσμό της Ελληνικής Θράκης. Ηρθε πλέον η ώρα για την εκρίζωσή του. Η προειδοποιητική φωνή των ακριτών μας δεν πρέπει να αγνοηθεί, αλλά αντίθετα να γίνει το σάλπισμα για την αφύπνιση του Ελληνισμού.

Το "ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ" χαιρετίζει τη δυναμική αντίθεση των εθνικιστών της Θράκης, στα ύπουλα σχέδια της Αγκυρας και στις πολιτικές ερωτοτροπίες της υπόλογης για εθνική μειοδοσία Μ. Δαμανάκη, με τους Μουφτήδες της Κομοτηνής, και καλεί όλο τον Ελληνικό λαό σε επαγρύπνηση.

Σήμερα, θρηνούμε τον πατριώτη Αγγ. Σολακίδη, που κακοποιήθηκε από κάποιον πράκτορα της Αγκυρας. Αυτό ήταν το πρώτο αίμα. Το δεύτερο - αν υπάρξει - θα είναι και το οριστικό...

ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΕΞΩ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Η ΘΡΑΚΗ ΗΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Η ανακοίνωση στάλθηκε στις ημερήσιες εφημερίδες. Μα η... δημοκρατική ευαισθησία τους δεν τους επέτρεψε να την δημοσιεύσουν.

Σ' όποια εποχή και ν' ανατρέξουμε οι Δημοκράτες πάντα ίδιοι είναι. Ο φιλελευθερισμός δεν ξεχνά ποτέ να μας δείχνει πόσο ελεύθερος είναι.

Σοφεν/χάουερ

Σκέψεις και αποσπάσματα.

Α. Για την τέχνη

Η μουσική δεν εκφράζει ποτέ τα φαινόμενα αλλά μόνο τη μύχια, την εσώτερη ουσία των φαινομένων, το πράγμα καθαυτό που υπάρχει πίσω από κάθε φαινόμενο, δηλαδή αυτή καθαυτή τη θέληση. Έτσι λοιπόν δεν εκφράζει μια ειδική ή συγκεκριμένη χαρά, μια ωρισμένη θλίψη, ή οργή, ή ευχαρίστηση, ή κατάσταση πνευματικής γαλήνης, αλλά εκφράζει τη χαρά, τη λύπη, την οδύνη, τον τρόμο, την παραφορά, την ευχαρίστηση, τη γαλήνη και άλλες πολλές παρόμοιες καταστάσεις, χωριστά παρμένες, αυτές καθαυτές, αφηρημένα στη γενική ουσία τους, ξέχωρα από κάθε ειδική αφορμή ή περίσταση.

Εν τούτοις παρ όλη της αυτή την αφηρημένη αιθεριότητα μπορούμε και τη νιώθουμε στην εντέλεια.

Η εύρεση της μελωδίας, που μας φανερώνει όλα τα κρυφά μυστικά της θέλησης και της ανθρώπινης ευαισθησίας είναι κατόρθωμα του δαιμόνιου. Η δράση του δαιμόνιου εδώ είναι πιο αισθητή απ ό,τι είναι οπουδήποτε αλλού, πιο αυθόρμητη και πιο ελευθερωμένη από κάθε συνειδητή προαίρεση. Πρόκειται για αληθινή έμπνευση. Η ιδέα στην προκειμένη περίπτωση, δηλαδή

η εκ των προτέρων γνώση των αφηρημένων και των θετικών πραγμάτων είναι ολότελα στείρα όπως και σε κάθε άλλη μορφή της Τέχνης. Ο μουσικοσυνθέτης μας φανερώνει την πιο ενδόμυχη ουσία του κόσμου και εκφράζει τη βαθύτερη σοφία με γλώσσα που το ανθρώπινο λογικό δε μπορεί να τη νιώσει. Ομοια δηλαδή όπως ένας υπνοβάτης δίνει φωτισμένες αποκρίσεις για πράγματα που όταν είναι ξύπνιος δεν τα ξέρει καθόλου.

Το εσώτερο νόημα, το ανέκφραστο της μουσικής, εκείνο που μας γεννάει μια λιγόζωη και παροδική οπτασία κάποιου παραδείσου που μας είναι γνώριμος αλλ απρόσιτος συγχρόνως εκείνο που νιώθουμε στο άκουσμα μιας μελωδίας μα δε μπορούμε να εξηγήσουμε, οφείλεται στην ικανότητα πούχει η μουσική να δίνει φωνή στα πιο βαθιά κι απόκρυφα σαλέματα της υπόστασής μας, πέρα από κάθε πραγματικότητα και συνεπώς χωρίς οδύνη.

Έτσι όπως υπάρχουν μέσα μας δύο θεμελιώδεις συναισθηματικές καταστάσεις: μια της χαράς ή τουλάχιστον της φαιδρότητας κι άλλη της θλίψης ή τουλάχιστον της μελαγχολίας, έτσι

έχει και η μουσική δύο αντίστοιχους γενικούς τρόπους τονικότητας, τη δίεση και την ύφεση (δηλ. το μείζοντα τρόπο και τον ελάσσονα τρόπο), και σχεδόν πάντοτε παίρνει για βάση τον ένα ή τον άλλο.

Δεν είναι όμως παράξενο, αλήθεια, να υπάρχει ένα μουσικό σημείο, η ύφεση, που ενώ δεν είναι θλιβερό ούτε στην ουσία του ούτε κατά συνθήκην, εν τούτοις να έχει τέτοια εκφραστικότητα ώστε κανείς να μη μπορεί να γελαστεί; Απ αυτό μπορεί κανείς εύκολα να συμπεράνει πόσο βαθειά εισχωρεί και φτάνει η μουσική μέσα στην εσώτερη φύση του ανθρώπου και των πραγμάτων.

Στα βορεινά μέρη, που η ζωή των ανθρώπων περνάει μέσα από δύσκολες συνθήκες, και ιδίως στους Ρώσους, κυριαρχεί η ύφεση ακόμα και στην εκκλησιαστική μουσική.

Το *allegro** σε ύφεση συνηθίζεται πολύ στη γαλλική μουσική και είναι χαρακτηριστικό: δίνει την εντύπωση ανθρώπου που χορεύει με παπούτσια που τον στενεύουν.

Στη μουσική του Μπετόβεν, οποιαδήποτε συμφωνία του, διακρίνουμε κάτω απ τη φαινο-

μενική αταξία και σύγχυση που επικρατεί, μια αξιοθαύμαστη τάξη. Πρόκειται για μανιασμένη μάχη που καταλήγει τελικά στην πιο ωραία συνδιαλλαγή. Εχουμε κι εδώ το *regum concordia discors** μια πιστή και πανοραματική εικόνα της ουσίας του κόσμου, που κυλάει μέσα στο διάστημα δίχως βιασύνη μα και δίχως ανάπαυση, μέσα σ έναν αφάνταστο κυκεώνα από αναρίθμητες μορφές και που ωστόσο χάρη σ' αυτόν ακριβώς το σάλο και τον κλυδωνισμό της μάζας του μπορεί κι ακολουθεί την κανονική τροχιά του.

Ταυτόχρονα όμως μέσα στη συμφωνία εκφράζονται όλα τ ανθρώπινα πάθη και συναισθήματα: χαρά, λύπη, έρωτας, μίσος, τρόμος, ελπίδα και παρουσιάζονται σ άπειρες αποχρώσεις και παραλλαγές, ωστόσο πάντοτε in abstracto (αφηρημένα) χωρίς τίποτε να μπορεί χαρακτηριστικά να τις ξεχωρίσει τη μια απ την άλλη. Πρόκειται για την καθάρια μορφή, την αύλη που μοιάζει με τον κόσμο των αγγέλων που πλανιούνται μέσα στο διάστημα δίχως κορμιά.

Υστερα από πολλή σκέψη μου πάνω στην ουσία της μουσικής μπορώ να σας συστήσω να την απολαμβάνετε αυτή την τέχνη όσο περισσότερο μπορείτε γιατί είναι η πιο εξαιρετική κι υπέροχη απ όλες τις τέχνες. Δεν υπάρχει άλλη τέχνη που να μας επηρεάζει περισσότερο, που να μας εγγίζει βαθύτερα και να επενεργεί πάνω μας πιο άμεσα απ τη Μουσική. Κι ο λόγος είναι γιατί μόνο η Μουσική μας φανερώνει πιο άμεσα και πιο καθαρά την αληθινή ουσία του κόσμου.

Όταν ακούμε υπέροχες κι ωραίες αρμονίες, είναι σα να παίρνουμε με ένα πνευματικό λουτρό.

Μας καθαρίζουν από κάθε βρωμιά, από κάθε κακία κι από κάθε προστυχιά. Η Μουσική ανυψώνει τον άνθρωπο σ' αιθέρια ύψη και τον συντονίζει με τις πιο ευγενικές σκέψεις που μπορούν να περάσουν απ το υλικό μυαλό του. Κι αισθάνεται τότε ο άνθρωπος τι αξίζει ή μάλλον τι θα μπορούσε ν' αξίζει.

Συχνά, όταν ακούω μουσική, παίζει η φαντασία μου με τη σκέψη πως η ζωή όλων των ανθρώπων κι η δική μου ακόμα δεν είναι άλλο τίποτε από ονειροπολήσεις κάποιου αιώνιου πνεύματος, ονειροπολήσεις και καλές και κακές, που κάθε θάνατός τους είναι κι ένα ξύπνημα.

* Σ.τ.Μ. Allegro, ιταλικός μουσικός όρος. Αναφέρεται στο χρόνο και το ρυθμό και σημαίνει «γρήγορα».

* Σ.τ.Μ. Φράση από μια Επιστολή του Ρωμαίου ποιητή Οράτιου, που έζησε τον 8ον αιώνα π.Χ., κι έγραψε τις περίφημες Ωδές του. Το ελληνικό νόημα είναι: των πραγμάτων ομόνοια είναι η διχόνοια. Δηλ. εκείνο που κάνει τον κόσμο και μονοιάζει είναι η διχόνοια

Η μουσική δεν εγεννήθη δια να εκφράση τας μορφάς του ορατού κόσμου αλλά την μεταφυσικὴν ουσίαν του κόσμου και ὅτι, ἐνῶ ὅλαι αι ἄλλαι τέχναι συνδέονται με ἕνα πραγματικόν αντικείμενον, η μουσική χωρὶς να αναπαριστάνη ἕνα ιδιαίτερον πράγμα, μας ομιλεῖ απ' εὐθείας εἰς την ψυχὴν.

Αρθούρος Σοπενχάουερ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Να ζει κανένας μέσα στον κίνδυνο, να τι είναι η μεγαλύτερη απόλαυση της ζωής.

Η τραγωδία του Φρειδερίκου Νίτσε είναι ένα μονόπρακτο δράμα: Πάνω στη σύντομη σκηνή της ζωής του δε φανερώνεται κανέν άλλο πρόσωπο εκτός απ' αυτόν τον ίδιο. Σ' όλες τις πράξεις της τραγωδίας αυτής, που μοιάζει με χιονοστιβάδα που γκρεμίζεται ορμητικά, αυτός ο ερημίτης μαχητής βρίσκεται μονάχος κάτω απ' το μανιασμένο ουρανό του πεπρωμένου του: κανέναν δεν έχει κοντά του, κανένας δεν τον αντισκόφτει - καμιά γυναίκα δεν πραιώνει με την τρυφερή της παρουσία την τεταμένη ατμόσφαιρα. Το κάθετί ξεκινάει μοναδικά απ' αυτόν κι αυτός μοναδικά δέχεται τον αντίχτυπό του: οι λιγοστές μορφές που, στην αρχή, βαδίζουν μέσα στον ίσκιο του, συνοδεύουν με βουβές χειρονομίες έκπληξης και τρόμου το ηρωικό του εγχείρημα και σιγά-σιγά αποτραβιούνται, όπως μπροστά στον κίνδυνο. Ούτε ένας μόνο άνθρωπος δεν τολμάει να διακινδυνέψει την πλήρη είσοδο στον εσώτερο κύκλο αυτής της ειμαρμένης: ο Νίτσε μιλάει πάντα, παλεύει πάντα, υποφέρει πάντα μόνο για τον εαυτό του. Σε κανένα δεν απευθύνει το λόγο του και κανένας δεν του απαντάει. Και, το φοβερότερο ακόμα, κανένας δεν τον ακούει.

Σ' αυτήν την τραγωδία - με τον μοναδικό ηρωισμό του Φρειδερίκου Νίτσε, δεν βρίσκονται ανθρώπινα όντα, ούτε συμπαραστάτες, ούτε τοπίο, ούτε ντεκόρ, ούτε κοστούμια: παίζεται, όπως λέμε, στο κενό διάστημα της ι-

δέας. Βασιλεία Νάουμπουργκ, Σορρέντε, Σιλς - Μαρία, Γένουα, τα ονόματα αυτά δεν είναι τα ονόματα της αληθινής κατοικίας του Νίτσε, απλ' απλά οι πέτρες που δείχνουνε τα χιλιόμετρα στο μάκρος του δρόμου, που τον πέρασε με φλογερό πέταγμα - ψυχρά μονάχα παρασκήνια κι άχρωμα χρώματα! Αληθινά, ο διάκοσμος της τραγωδίας αυτής είναι παντοτεινά ο ίδιος: η απομόνωση, η μοναξιά, αυτή η φριχτή μοναξιά, η χωρίς λόγο κι αντίλογο, που σκεπάει τη νιτσεική σκέψη πάνωθε και γύρω σαν αδιαπέραστος γυάλινος κώδωνας, μοναξιά χωρίς λουλούδια και φως, χωρίς μουσική, χωρίς ζώα, χωρίς ανθρώπινα όντα, μοναξιά ακόμα και χωρίς Θεό: η νεκρή κι απολιθωμένη μοναξιά ενός πρωτόγονου κόσμου προγενέστερου και μεταγενέστερου από κάθε εποχή. Κείνο όμως που κάνει το κενό του και τη θλίψη του τόσο τρομαχτική, τόσο φοβερή και ταυτόχρονα τόσο παράδοξη, είναι το ακατανόητο γεγονός, πως αυτή η ερημική μοναξιά, αυτός ο παγετώνας βρίσκεται, μιλώντας μεταφορικά, ανάμεσα στη νέα Γερμανία που πάλλεται κι αντηχεί απ' τους σιδηρόδρομους και τους τηλεγράφους, απ' τις κραυγές και τους θορύβους, στο κέντρο μιας κουλτούρας με νοσηρή, άλλωστε, περιέργεια, που κάθε χρόνο σκορπίζει στον κόσμο σαράντα χιλιάδες τόμους, που κάθε μέρα μελετάει χίλια - δυο προβλήματα σ' εκατό πανεπιστήμια, που, κάθε μέρα, δίνει τραγωδίες σ' εκατοντάδες θέατρα και που, παρ' όλα αυτά, δεν ξέρει τίποτα, δε μαντεύει τίποτα και δε νοιώθει τίποτα απ' αυτό το

φοβερό πνευματικό δράμα που ξετυλίγεται στο ίδιο της το περιβάλλον, στον πιο εσώτερο της κύκλο.

Γιατί, ακριβώς, στην πιο μεγαλύτερη στιγμή της στιγμής, η τραγωδία του Φρειδερίκου Νίτσε δεν έχει ούτε ένα μάρτυρα στον γερμανικό κόσμο. Στην αρχή, όσο μιλάει απ' το ύψος της καθηγητικής του έδρας και τον καταυγάζει το φως του Βάγνερ, ο λόγος του προκαλεί ακόμα κάποια προσοχή, όσο όμως βυθίζεται στα βάθη του εαυτού του, και κατεβαίνει στους βυθούς του χρόνου, βρίσκει ολοένα και λιγότερη απήχηση. Ο ένας ύστερα απ' τον άλλον, οι φίλοι, οι ξένοι σηκώνονται τρομαγμένοι, στη διάρκεια του ηρωικού μονολόγου, πτοημένοι απ' τις ολοένα αγριότερες μεταμορφώσεις, απ' τις παντοτινά φλογερότερες εκστάσεις του φιλοσόφου και τον αφήνουνε φριχτά μονάχον πάνω στη σκηνή της μοίρας του. Σιγά - σιγά ο τραγικός ηθοποιός αρχίζει ν' ανησυχεί βλέποντας πως μιλάει απόλυτα στο κενό: υψώνει τη φωνή του ολοένα πιο πολύ, φωνάζει και χειρονομεί πιο πολύ, ολοένα για ν' ακουστεί κάποια αντίρρηση. Εφευρίσκει, για να τη συζεύξει με το λόγο του, μια μουσική - μουσική πηγαία, μεθυστική, διονυσιακή - κανένας όμως δεν τον ακούει. Καταφεύγει σε κωμικότητες, σε μια εκβιασμένη, διαπεραστική και δηκτική ευθυμία: μεταχειρίζεται ευλύγιστη φράση ποικίλωντάς την με κάποιο αλαφρό σκώμμα, μόνο για να προσελκύσει, μ' αυτές τις τεχνητές ευχαριστήσεις, ακροατές στο τρομερά σοβαρό του Ευαγγέλιο: κανένας όμως δεν κουνιέται να τον

χειροκροτήσει. Τέλος επινοεί έναν χορό, χορό σπαθιών και τραυματισμένους, καθημαγμένους, αιμόφυρτους, εκτελεί μπροστά στο κοινό την καινούργια του θανάσιμη τέχνη: κανένας όμως δεν μαντεύει τη σημασία των αστείων του φωνασκιών, ούτε το μέχρι θανάτου τρωμένο πάθος που υπάρχει σ' αυτή την προσποιητή ελαφρότητα. Χωρίς ακροατές και χωρίς καμιά απήχηση τελειώνει μπροστά στ' άδεια καθίσματα το εξαιρετικότερο πνευματικό δράμα που προσφέρθηκε στην παραγμένη εποχή μας. Κανένας δε γυρίζει, ούτε ακόμα αδιάφορα, το βλέμμα του σ' αυτόν, όταν η παλλόμενη πάνω στην ασφάλινη αιχμή της σβούρα των σκέψεών του πηδάει μεγαλόπρεπα για τελευταία φορά και τέλος πέφτει, εξαντλημένη κατάχαμα - «νεκρός μπροστά στην αθανασία».

Αυτή η κατάσταση της απομόνωσης με τον εαυτό του, αυτός ο τρόπος του ν' αντιμετωπίζει μονάχος τον εαυτό του, είναι η βαθύτερη έννοια της τραγωδίας, που ήταν η ζωή του Φρειδερίκου Νίτσε: ποτέ τόσο μεγαλόπρεπη πνευματική πληρότητα, τόσο έντονο όργιο αισθήματος, δεν τοποθετήθηκαν απέναντι σ' ένα τόσο πελώριο κενό του κόσμου, απέναντι σε μια σιωπή τόσο μεταλλικά αδιαπέραστη. Δεν του δόθηκε κι αυτή ακόμα η εύνοια να συναντήσει σοβαρούς αντίπαλους: έτσι η δυνατότερη θέληση της σκέψης, «κλεισμένη στον εαυτό της», βρίσκεται υποχρεωμένη ν' αναζητήσει απάντηση κι αντίσταση στο ίδιο της το στήθος στην ίδια της την τραγική ψυχή. Όχι απ' τον κόσμο, μ' απ' τα σπαραγμένα ράκη του κορμιού του, αυτό το πνεύμα που η μοίρα του το κατάντησε μανιακό, βγάζει, σαν τον Ηρακλή, το χιτώνα του Νέσου, αυτόν τον πόθο που καταβροχθίζει, για να σταθεί γυμνό μπροστά στην υπέρτατη αλήθεια, μπροστά στον εαυτό του. Όμως, τι παγερό ρίγος γύρω απ' αυτήν την γύμνια, τι σιωπή γύρω απ' αυτήν την πρωτάκουστη κραυγή του πνεύματος, τι φοβερός ουρανός γεμάτος σύννεφα κι αστραπές, πάνω απ' «το φανάρι της θεότητας» που, τώρα που κανένας αντίπα-

λος δεν έρχεται να τον συναντήσει κι ούτε κι αυτός βρίσκει κανέναν, επιτίθεται καταπάνω στον ίδιο τον εαυτό του - «γνώστης του εαυτού του, άσπλαχνος δήμιος του εαυτού του». Σπρωγμένος απ' τον δαίμονά του πέρα κι απ' το πιο απώτερο όριο του όντος του,

Τρανταγμένος, αλλοίμονο! απ' άγνωστους πυρετούς,
Τρέμοντας μπροστά στα πικρά και παγωμένα βέλη της ψυχρότητας,
Διωγμένος από σένα, ω σκέψη!
Ανειπίωτος! Σκοτεινός! Φοβερός!
πισωδρομίζει κάποτε ριγώντας, με βλέμμα γεμάτο ακατανόμαστο φόβο, όταν νοιώθει πόσο η ζωή του τον έσπρωξε πέρα από κάθε τι το ζωντανό και πέρα από κάθε τι που έζησε. Όμως μια τόσο δυνατή ορμή δεν μπορεί πιά να πισωδρομίζει: με πλήρη εμπιστοσύνη και ταυτόχρονα με την έκταση της μέθης του εαυτού του, εκπληρώνει το πεπρωμένο του που του προμάντεψε ο αγαπημένος του Χαίλντερλιν - το εμπειδόκλειο πεπρωμένο του.

Το χωρίς ουρανό ηρωικό τοπίο, το χωρίς θεατές γιγαντιαίο δράμα, η σιωπή, η ολοένα εντονότερη σιωπή γύρω απ' την τρομερότερη μοναξιά του Νίτσε: θάπρεπε να την αποστραφεί σαν μια απ' τις πολυάριθμες αναίσθητες σκληρότητες της φύσης, αν ο ίδιος δεν την είχε δεχθεί εκστατικά, αν δεν την είχε διαλέξει κι αγαπήσει, αυτή τη μοναδική σκληρότητα, γ' αυτόν ακριβώς το μοναδικό της χαρακτήρα. Γιατί θεληματικά, με σαφέστερη επίγνωση, αφήνοντας κάθε εξασφαλισμένη ζωή, με το βαθύτερο τραγικό ένστικτο και προκάλεσε τους θεούς μ' αταίριαστο θάρρος, για «να δοκιμάσει ο ίδιος τον πιο ανώτερο βαθμό του κινδύνου, όπου μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος».

«Χαίρετε δαίμονες». Μ' αυτή τη φαιδρή κραυγή της ύβρεως κάποτε, μια χαρούμενη νύχτα, σαν τους φοιτητές, ο Νίτσε κι οι φιλόσοφοι φίλοι του επικαλούνται τις Δυνάμεις: την ώρα που γυρίζουν τα Ξωτικά, χύνουν απ' το παραθύρι τα ολόγιωμα με κόκκινο κρασί ποτήρια τους στους δρόμους της κοιμισμένης πολιτείας της Βασιλείας, - σαν σπον-

δή στους Αόρατους. Εδώ δεν έχουμε παρά μιαν αστειότητα της φαντασίας που την κεντάει κάποιο βαθύτερο προαίσθημα: οι Δαίμονες όμως ακούνε την επίκληση αυτή κι ακολουθούνε κείνον που τους προκάλεσε, ώσπου το παιχνίδι μιας νύχτας γίνεται η μεγαλόπρεπη τραγωδία μιας ειμαρμένης.

Κι όμως ποτέ ο Νίτσε δεν καταβάλλεται απ' τις τερατώδεις απαιτήσεις, που νοιώθει πως ακατανίκητα τον πιάνουν και τον παρασέρνουν: όσο σκληρότερα τον χτυπάει το σφυρί, τόσο πιο καθάρια αντηχεί ο χαλύβδινος όγκος της θέλησής του. Καί πάνω σ' αυτό το πυρακτωμένο απ' τη φωτιά του πόνου αμόνι, ατσάλωνεται, ολοένα και πιο σκληρά, σε κάθε δυνατότερο χτύπημα, ο λόγος που ύστερα θα θωρακίσει με μπρούντζο το πνεύμα του η «αρχή του μεγαλείου του ανθρώπου», αμορ φατι: να μη θέλουμε ν' αλλάξει τίποτε το γινόμενο στο παρελθόν, στο μέλλον, αιώνια: όχι μονάχα να υποφέρουμε την αναγκαιότητα, όχι ν' αποζητάμε να την αποκρύψουμε, αλλά να την αγαπάμε. Αυτό το θερμό και διθυραμβικό άσμα που απευθύνεται στις Δυνάμεις σκεπάζει την κραυγή της οδύνης του: κατάχαμα ριγμένος, νικημένος απ' τη σιωπή του κόσμου, κατασπαραγμένος απ' τον εαυτό του, καταβασανισμένος από όλες τις πίκρες του πόνου, ποτέ δε σηκώνει τα χέρια για να ικετέψει την μοίρα του να τον αφήσει επί τέλους «εν ειρήνη». Αντίθετα αποζητάει μιαν ακόμα μεγαλύτερη αγωνία, μια βαθύτερη μοναξιά, έναν πληρέστερο πόνο, τη σκληρότερη δοκιμασία που θα μπορούσε να βαστάξει η αντοχή του: κι αν υψώνει το χέρι του δεν το κάνει για να ξεφύγει, αλλά μόνο και μόνο για να δεθεί, ώστε στο τέλος ν' ακουστεί η θαυμασιώτερη προσευχή του ήρωα: «Ω θέληση της ψυχής μου, που σ' αποκαλώ μοίρα, συ πούσαι εντός μου, συ πούσαι πάνωθ' μου φύλαξέ με και κράτησέ με για ένα μεγάλο πεπρωμένο».

Λοιπόν, κείνος που ξέρει να παρακαλεί με τόσο μεγαλείο, πάντα εισακούεται.

Σ.Τ

Ειδική «επιτροπή έρευνας» δημιούργησε το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο σε μιά προσπάθειά του να εξερευνήσει και να καταπολεμήσει τα «περίεργα» φαινόμενα του φασισμού, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού στις χώρες - μέλη της ΕΟΚ, συνεχίζοντας το έργο του «αείμνηστου» Δ. Ευριγένη. Μάταιες οι προσπάθειες όμως...

Γιατί η **ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ** είναι το πλέον φυσικό και αυθόρμητο γεγονός που δεν επιδέχεται «ερμηνείες» από εβραιόδουλους πολιτάντηδες ούτε και μπορεί να πολεμηθεί, γιατί ο χείμαρρος της ασυγκράτητης Εθνικοσοσιαλιστικής οργής ενάντια στους διαφθορείς του Λευκού πολιτισμού δεν είναι δυνατόν να ανασχεθεί με την ανοδική του πορεία ούτε με όλα τα πλούτη της Εβραϊκής φυλής.

Σε αποσύνθεση βρίσκονται πλέον τα άλλοτε παντοδύναμα κομμουνιστικά κινήματα στην Ευρώπη. Οι κοσμογονικές εξελίξεις που ραγδαία σημειώνονται στις Ανατολικές χώρες μαρτυρούν ότι ο κομμουνισμός αποτελεί ανεπανάληπτο παρελθόν. Οσο

για τους εγχώριους μαρξιστές **ας μην ανησυχούμε. Αυτοί θεωρούν τα συμβαίνοντα στην Αν. Ευρώπη, καταρρίπτοντας κάθε όριο λογικής, σαν «προσπάθεια ανήψωσης του σοσιαλισμού».**

Τώρα που το καθεστώς Τσαουσέσκου αποτελεί παρελθόν, σπεύδουν σε αφορισμούς όλοι εκείνοι «οι... ηγέτες» που μέχρι χθές τον εξειθέαζαν σαν το ανυπέβλητο πρότυπο κυβερνήτη. Το «ίνδαλμα» του φιλειρηνικού κόσμου που άκουγε στο όνομα Νικόλαε Τσαουσέσκου πλέον απομυθοποιήθηκε από τους πρόσφατα θαυμαστές του. Αραγε κατά πόσο ήταν γνώστες των όσων συνέβαιναν στην Ρουμανία και αν ναι γιατί μεταβλήθηκαν τώρα σε όψιμους επικριτές του Ρουμάνου δυνάστη; Μήπως αυτή η τυχάρπαστη τακτική τους αποτελεί έκφραση της σιωνιστικής καθοδήγησης που υφίστανται και τα δύο πολιτικοστρατιωτικά μπλόκ; Να άλλο ένα απτό παράδειγμα ενδεικτικό του ότι οι εβραίοι ορίζουν το μέλλον των λαών.

Μιλάει ακόμη ο Λένιν στην ψυχή κάποιων από τα πλήθη;

Κατάφορη πρόκληση αποτελεί η εμφάνιση στην πολιτική κονίστρα γνωστών φυγόπονων και φυγόστρατων πλουτοκρατών, αμαυρωμένων με το ανεξίτηλα στίγμα της ευκαιριακής φυγής. Παραδείγματα τέτοια και «πρότυπα προς αποφυγή» δεν είναι δυνατόν να λείψουν βέβαια από την σημερινή αποσυντιθέμενη ελληνική κοινωνία. Την πρωτοκαθεδρία κατέχει ο τέως Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ Γ. Βουλγαράκης που απέφυγε την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων με το πρόσημα της συγγραφής μιάς «βαρυσήμαντης επιστημονικής διατριβής» στον τομέα της νομικής επιστήμης... Ακολουθώντας προφανώς, λόγω πολιτικοϊδεολογικής συμπίεσης, το παράδειγμα του πατριδοκάπηλου Εθνάρχη γνωστού και ως κουφού Εθνάρχη, απέδειξε καλύτερα από κάθε άλλον το πως εννοούν οι κοινοβουλευτικοί την φιλοπατρία. Από τον μακρύ κατάλογο των αστράτευτων, διακρίνεται ο γιός του «Εθνικά Υπερήφανο» τέως υπουργού Εθνικής Αμύνης Ι. Χαραλαμπόπουλου, ο γιός του Α. Κύρκου, ο βλαστός του «επιφανή» επιχειρηματία Χιόνη και του ναυάρχου Παππά, και έπονται πολλοί λιγότερο ή περισσότερο γνωστοί που αποτελούν το απάνθισμα... της δημοκρατικής Πολιτείας.

Είναι μοιραίο, το θέλει η κακοδαιμονία του έθνους μας ίσως, κάποιοι διαστροφείς του φυσικού και βιολογικού νόμου να γίνονται ζωντανές μαρτυρίες της κατάπτωσης και του ξεπεσμού της Φυλής. Ιδιαίτερα σκληρό είναι το χτύπημα όταν όλες αυτές οι νοσηρές μορφές προβάλλονται ως πνευματικοί εκ-

πρόσωποι του Έθνους ή ως επιφανείς καλλιτέχνες παίζοντας έτσι καθοδηγητικό ρόλο στην πορεία του.

Παραδείγματα δυστυχώς υπάρχουν πολλά. Ο αισχρός Ταχτσής χθες, ο διεστραμένος Βαλιανάτος σήμερα, κάποιοι άλλοι αύριο...

Δεν μπορεί όμως η διαφθορά και ο μαρασμός του λαού μας να συνεχίζεται. Απαιτείται βαθιά κοινωνική εξυγίανση αμέσως. Η καθαρτική τομή και η αποπομπή των σάπιων από τον υγιή κορμό του λαϊκού συνόλου δεν πρέπει να καθυστερήσει, είναι εθνική ανάγκη, **ΤΩΡΑ ΟΙ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΚΑΙΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ!**

Ο εβραϊόφιλος ρυπαρογράφος Φαίδων Γιαγκόζης ξανακτύπησε. Σε πρόσφατη έρευνα που δημοσίευσε στο περιοδικό «Εποπτεία» του μηνός Ιανουαρίου, παρουσιάζοντας τον γερμανοεβραίο πλουτοκράτη Στεφ. Βερτχάϊμερ, ξέσπασε σε ένα ανθελληνικό όργιο που θα το ζήλευαν και οι πλέον αδιάλλα-

τιμητικές για τον Ελληνισμό. Γιατί Ελλάδα δεν σημαίνει σπασμένα πιάτα και καλά τραγούδια, δεν είναι η χώρα του αστικού μεθοκοπήματος όπως ισχυρίζεται ο σιωνιστής, αλλά η Κοιτίδα και το Λίκνο του Πολιτισμού και του Ανθρωπισμού. Ενώ βέβαια αιτία της Ελληνοτουρκικής σύγκρουσης δεν είναι η διαμάχη για τον καφέ! που φαιδρά επικαλείται ο εβραϊόψυχος Βερτχάϊμερ, αλλά οι επεκτατικές βλέψεις των Μογγόλων. Είναι ένα αντιπάλεμα για τον Φυλετισμό και τον Πολιτισμό.

Καλό θα ήταν λοιπόν το εντεταλμένο όργανο των σιωνιστών, που ακούει στο όνομα Γιαγκόζης, να πάψει να υπεισέρχεται με τους εβραίους φίλους του σε θέματα που αφορούν τον ελληνισμό και τις παραδόσεις του. Γιατί η υπονομή έχει και τα όριά της...

Αν και περασμένη η είδηση, αξίζει να τονιστεί: Στο στόχαστρο έχουν βάλει οι σιωνιστές την χώρα μας προκειμένου να την μεταβάλλουν σε Διεθνές Κέ-

κτοι εχθροί του λαού μας. Προβάλλοντας τις απόψεις του Βερτχάϊμερ, δέχθηκε να παρουσιάσει απόψεις του συνομιλητή του που κρίνονται το λιγότερο υπο-

ντρο Τεκτονισμού! Η Α' Οικουμενική άλλωστε σύνοδος των Μασόνων που συνήλθε κατά τα τέλη Οκτωβρίου στην Ρόδο (από όπου είναι παρμένη και η παρα-

πάνω φωτογραφία) αποτέλεσε καθοριστικής σημασίας συνάθροιση για την λήψη αποφάσεων σχετικά με τους στόχους της Μασονίας στο μέλλον. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον επέδειξαν μάλιστα, για να φιλοξενήσουν την Σύνοδο στο Κάστρο της Αλλικαρνασού, οι Τούρκοι, γεγονός που ερμηνεύεται σαν προσπάθεια των προαιωνίων εχθρών να αποκτήσουν την ευμένια του διεθνή Ιουδαϊσμού.

Η Ελλάδα πατρίδα των ξένων εργατών. Μόνο αυτό τον τίτλο θα μπορούσε να έχει η είδηση που προέκυψε από έρευνα του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών και η οποία ακολουθεί:

Σε 2.000.000 άτομα ανέρχεται ο αριθμός των Ελλήνων που φυτοζωούν με πενιχρά εισοδήματα εξ αιτίας της επαγγελματικής απασχολήσεως αλλοδαπών στη χώρα μας. Για μια ακόμη φορά **ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ** για να μην μεταβληθεί απόλυτα η χώρα μας σε εργατάξιο αλλοδαπών εργατών.

Οπως τα εμπορεύματα για να διατεθούν επιτυχώς στην αγορά χρειάζονται την κατάλληλη προβολή, έτσι και η πολιτική της Ν.Δ. για να γίνει δεκτή από τις λαϊκές μάζες έχει ανάγκη από την ανάλογη διαφήμιση. Το τίμημα;

Μόνο 330.814.000 δραχμές όπως προκύπτει από έρευνα που διενέργησε εταιρεία δημοσκοπήσεων, **συγκαταλέγοντας την Ν.Δ. ως την τρίτη στη λίστα των πίο πολυδιαφημισμένων το 1989 επιχειρήσεων και εταιρειών.**

Είναι προφανές: Εχοντας τυφλωθεί οι «ιθύνοντες» της φιλελεύθερης παράταξης από τους «νόμους της αγοράς» περιήλθαν σε ένα διαφημιστικό παρο-

ξυσμό. Ανεξάρτητα από τα κέρδη που θα αποφέρει η τακτική αυτή στο «μαγαζί» της Ν.Δ. Θα διατυπώσουμε τη διαπίστωση ότι από τότε που εμφανίστηκε το εμπορικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι χάθηκε η αληθινή πολιτική.

Και μιά είδηση παρμένη από την πολιτική δράση του **ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ!** Τα πλέον ευμενή σχόλια προξένησε στον πατριωτικό κόσμο το φυλλάδιο που διαμοίρασαν μέλη του **Ε.Μ.** στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε τον Ιανουάριο για την **Β. ΗΠΕΙΡΟ.** Απέναντι στο υποκρι-

«Προσοχή στη δεξιά. Για μένα η δεξιά, είναι πιο επικίνδυνη από την αριστερά. Η δεξιά είναι εχθρός που έχει το πρόσωπο του «φίλου». Είναι αντίπαλος σ' αυτά που πιστεύουμε»

Α. Ντεγκρέλ

τικό ενδιαφέρον των αστών που περιορίζονται στη διεκδίκηση «καλύτερων συνθηκών διαβίωσης και ανθρωπίνων δικαιωμάτων» για τους αδελφούς μας Βορειοηπειρώτες, **ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ** παίρνει θέση ξεκάθαρη όσο και κατηγορηματική: **ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ.**

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Λίγο πριν σημάνει ο διαιτητής το τέλος του τελικού αγώνα στα 86 κιλά μεταξύ του Ρήγου και του Τσόγκα ακούστηκε η επίσημη φωνή της γραμματείας, μεσ απ τα megάφωνα να εμψυχώνει και να παροτρύνει τον αντίπαλο του μόνιμου πρωταθλητή Σ. Ρήγου, ταυτόχρονα όλο το γήπεδο (το κλειστό του

Ολυμπιακού Σταδίου) πάγωσε. Ο Ρήγος βέβαια νίκησε και αναδείχθηκε, όπως συνήθως, για άλλη μια φορά αδιαφυλονίκητος πανελληνιονίκης, όμως το ηθικό πρόβλημα παραμένει. Οι γνώστες του αθλήματος μας πληροφορήσαν ότι δεν είναι το μοναδικό παράδοξο φαινόμενο στο τζούντο ή αν θέλετε πίο... Ελληνικά «στο δρόμο της μη αντιστάσεως». Μας πληροφορήσαν πολλοί αθλητές και αθλήτριες ότι ο πρόεδρος της ομοσπονδίας φιλάθλων τζούντο (ΕΟΦΤ) κύριος Βασίλης Βουτσαράς έχει μαύρη ζώνη 7 DAN χωρίς ν αξίζει, μιά που ο ίδιος απονέμει κάθε τόσο τα DAN στον εαυτόν του. Παρατηρείται δηλαδή το κωμικοτραγικό φαινόμενο να είναι γραμμένο πάνω στο δίπλωμα το όνομα του Βασίλη Βουτσαρά σαν «αθλητή» και του Βουτσαρά σαν Πρόεδρου. Πρόεδρος είναι ότι θέλει κάνει σκεφτήκαμε εμείς... Ο ίδιος μάλιστα κύριος -όπως καταγγέλουν οι αθλητές- στη πρόσφατη Ολυμπιάδα της ΣΕΟΥΛ δεν βρισκόταν στους αθλητικούς χώρους και δεν παρακολούθησε ούτε ένα αγώνα τζούντο, γιατί επισκεπτόταν τα κορεάτικα πολυκαταστήματα.

Το τραγικότερο όμως όλων είναι ότι ο πρωταθλητής των 65 κιλών Δ. Μητρόπουλος για να εκπροσωπήσει επάξια τη πατρίδα μας στο σκληρό χειμερινό πρόγραμμα του 89-90 πήγε με δικά του έξοδα στην Ιαπωνία για προετοιμασία. «Οποιος τα βγάλει πέρα μεσ τη πατρίδα του JUDO είναι ήρωας και ο Μητρόπουλος στάθηκε όρθιος» μας είπε ένας βετεράνος του αθλήματος. Οι κόποι του σεμνού και φιλότιμου αυτού αθλητή του Εθνικού Γ.Σ. ανταμοίφτηκαν με τους εξής τίτλους: 3ος στα Βαλκάνια, 7ος στη Ευρώπη (πραγματοποιώντας τη καλύτερη εμφάνιση απ

όλους τους Έλληνες αθλητές) και για μια ακόμα φορά πρωταθλητής Ελλάδας σε ρυθμό μάλιστα προπόνησης.

Η φιλέσπλαχνη ομοσπονδία όμως συνέχισε τον μακάριο ύπνο της αδιαφορόντας για τις επιτυχίες του Έλληνα αθλητή. Ούτε τα έξοδα του υπερπόντιου ταξιδιού του κάλυψε, ούτε οδοιπορικά του δίνει, ούτε δωμάτιο να μένει στις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Τι άλλο πλέον μπορεί να πεί κανείς; Ίσως μόνο να αναλογιστεί πόσα χρήματα παίρνει ο τρίτος αναπληρωματικός της Γ κατηγορίας στο ποδόσφαιρο...

Το Μπάσκετ μας εκπροσωπεί επάξια σε παγκόσμιο επίπεδο, χωρίς να είναι και το μοναδικό άθλημα με Διεθνής επιτυχίες. Η πάλη και η Αρση Βαρών όπως είναι γνωστό έχουν αναδείξει πολλούς Ολυμπιονίκες, πρωταθλητές Ευρώπης και Μεσογειονίκες. Γαλακτόπουλος, Μηγιάκης, Χολίδης, Ηλιάδης, Κατσαϊδώνης, Γέροντας, Κωνσταντινίδης, Σιδηρόπουλος, Τσιτσάρης, είναι μόνο μερικοί απ

τους άξιους εκπροσώπους των δύο αυτών αθλημάτων. Η συμπαράσταση όμως της πολιτείας προς τα δύο αυτά αθλήματα είναι δυσανάλογη σε σχέση με τη προσφορά τους. Τα Ολυμπιακά μετάλλια εξαγοράζονται με ένα ταξί ή με μιά θέση σε κάποιο υπουργείο και μετά όλα ξεχνιούνται σαν να έκανε η πολιτεία το χρέος της επάξια για τη συγκεκριμένη τετραετία. Στην Ελλάδα αυτό λέγεται αθλητικός προγραμματισμός σε βάθος...

Όμως οι φαιδρότητες δεν σταματούν εδώ. Είναι αλήθεια ότι κατά καιρούς η γενική Γραμματεία Αθλητισμού διαθέτει υψηλά κονδύλια για την ενίσχυση των συλλόγων που καλλιεργούν με επιτυχία την Αρση βαρών και την πάλη. Και αντί η Διοίκηση των συλλόγων να διαθέτει ανάλογα τα χρήματα, ακολουθεί και εδώ τον ολέθριο νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Μπάσκετ ζητάει ο λαός; Μπάσκετ θα του πουλήσουμε. Και για να είναι ευχαριστημένοι οι παίχτες δώστους και τα χρήματα που λάβα-

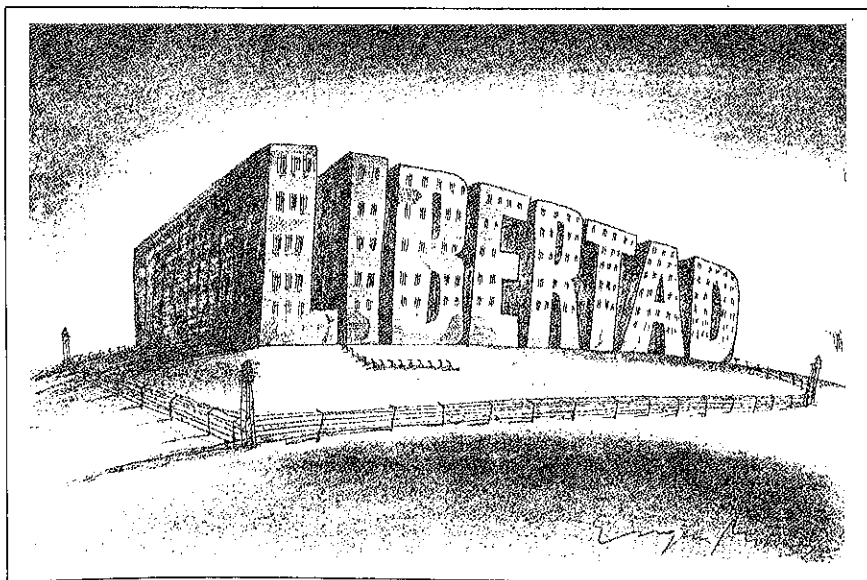
με απ τη Γ.Γ.Α. Η ανάπτυξη του Μπάσκετ δεν πρέπει να οικοδομηθεί σε βάρος των βαρέων αθλημάτων, δεν χρειάζεται τη «βοήθεια» ανεύθυνων και κομπλεξικών παραγόντων. Τέτοιου είδους βοήθεια καταστροφική φέρνει.

Πρόσφατα η Γ.Γ.Α. μοίρασε αρκετά εκατομμύρια στους πρωταθλητές συλλόγους της πάλης και της Αρσης βαρών, πιστεύουμε ότι αυτή τη φορά δεν θα πέσουν θύματα οι παράγοντες των καπιταλιστικών νόμων που καταδυναστεύουν τα βαρέα αθλήματα.

Και κάτι ενδιαφέρον. Ο τελευταίος παίκτης της τελευταίας ομάδας της Α2 κατηγορίας (που ουσιαστικά είναι η Β κατηγορία ωραιοποιημένη) έχει μισθό άνω των 50.000 μηνιαίως. Ξέρετε πόσα παίρνει ο πρωταθλητής των 100 κιλών (Ν. Σιράγγας) στο πρόσφατο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα της Αρσης Βαρών; Πάντως ένα πακέτο τσιγάρα και ένα καφέ αγοράζει για να πάνε κάτω τα φαρμάκια, όπως λέει και ο λαός...

ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΑ ΒΕΛΗ

Η ελευθερία που χαρίζει ο φιλελευθερισμός
Η ελευθερία που χαρίζουν τα μεγάλα αστικά κέντρα...

«Είμαι φιλελεύθερος και πιστεύω στις αξίες του φιλελευθερισμού. Πιστεύω ότι το σύστημα αυτό προσφέρει μεγαλύτερη ελευθερία, περισσότερη ευημερία και ασφάλεια όσο κανένα άλλο σύστημα. Δεν τίθεται λοιπόν θέμα επιλογής για μένα αν έπρεπε να επιλέγω. Υπάρχουν όμως και αρνητικές πλευρές στον φιλελευθερισμό που δεν μπορώ να τις αγνοήσω. Οι αδυναμίες του φιλελευθερισμού είναι πνευματικές. Στις φιλελεύθερες κοινωνίες οι πολίτες δεν θέλουν να υπηρετούν και να θέτουν ιδεώδη. Ούτε το κράτος κάνει κάτι τέτοιο. Υπάρχει λοιπόν ένα κενό, μέσα στο οποίο συνωθούνται καλά και κακά πράγματα, αλλά εκλείπει ο προβληματισμός και η γόνιμη σκέψη».

Φράνσις Φοκουγιάμα
(στέλεχος στο τμήμα προγραμματισμού του Σταιήτ Νηπαρντμεντ, διδάκτωρ του Χάρβαρντ)

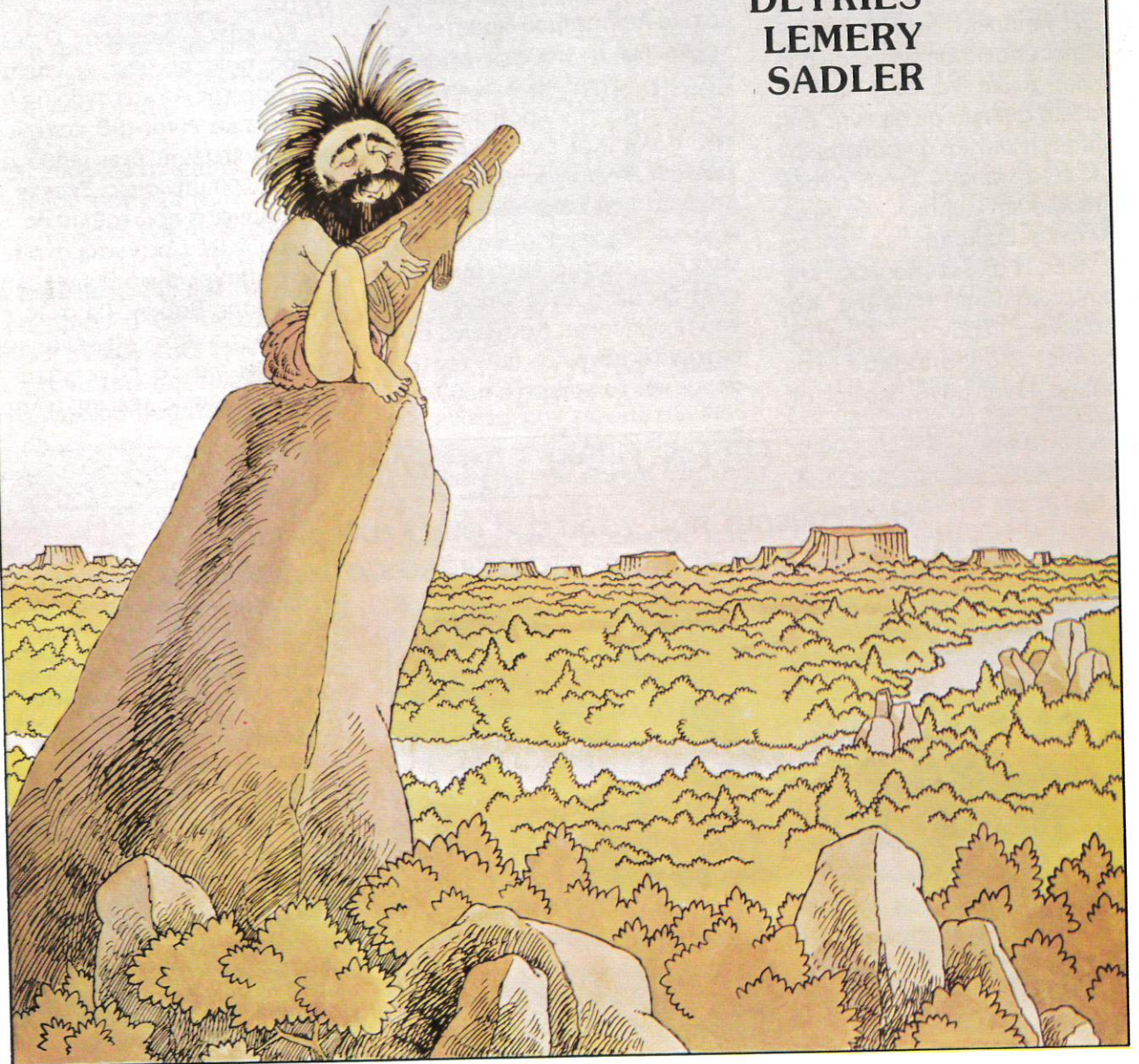
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μετάφραση: ΔΗΜΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ THE ΜΟΥΣΙΚΗΣ

DEYRIES
LEMERY
SADLER

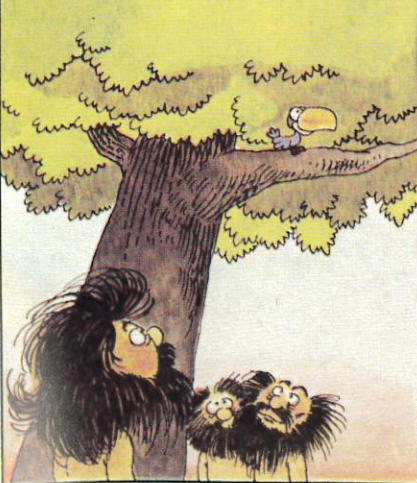

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΛΙΘΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΛΥΨΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ, ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΑΒΕΙ ΚΑΙ ΟΠΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΥΝΗΓΗ. ΤΟΤΕ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ
"ΜΟΥΣΙΚΑ" ΟΡΓΑΝΑ.

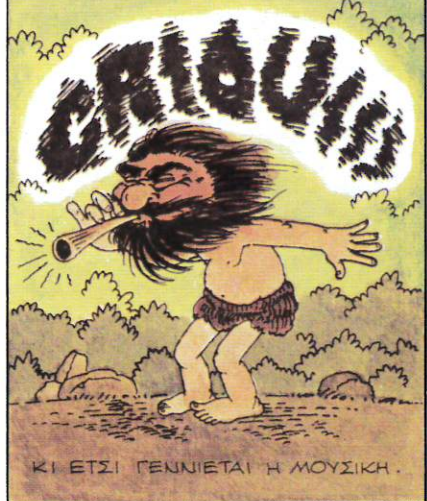

ΤΟ ΚΟΥΦΟ ΚΛΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΚΟΚΑΛΟ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΥΛΟΙ, ΤΟ
ΤΕΝΤΡΕΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΥΜΠΑ-
ΝΟ, ΚΑΙ Η ΧΟΡΔΗ ΤΟΥ ΤΟΣΟΥ
ΧΟΡΔΗ ΚΙΘΑΡΑΣ.

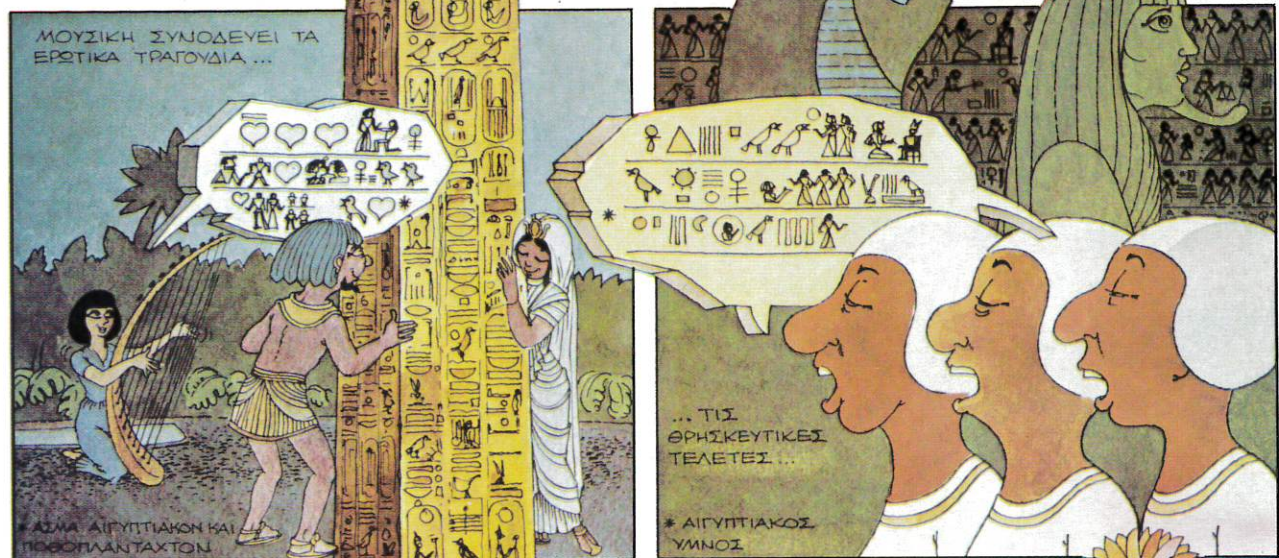
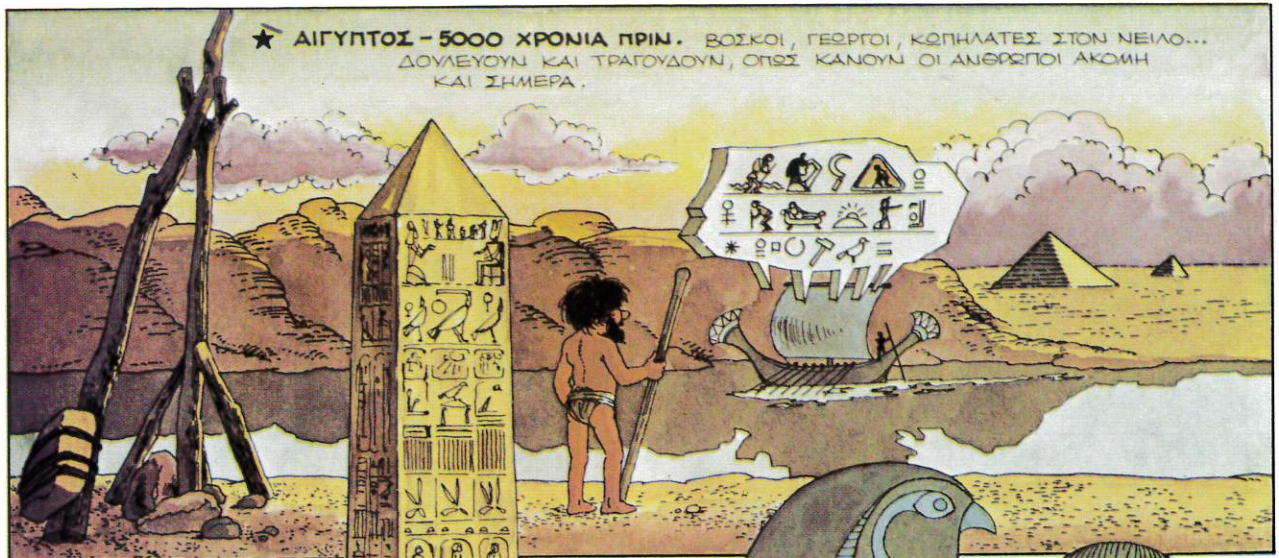
Ο ΠΡΟΤΟΓΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΚΟΥΕΙ
ΤΟ ΚΑΛΕΣΙΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ...

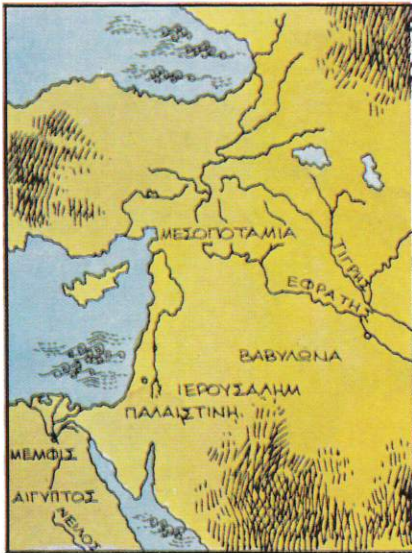
... ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙ ...

ΚΙ ΕΤΣΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ.

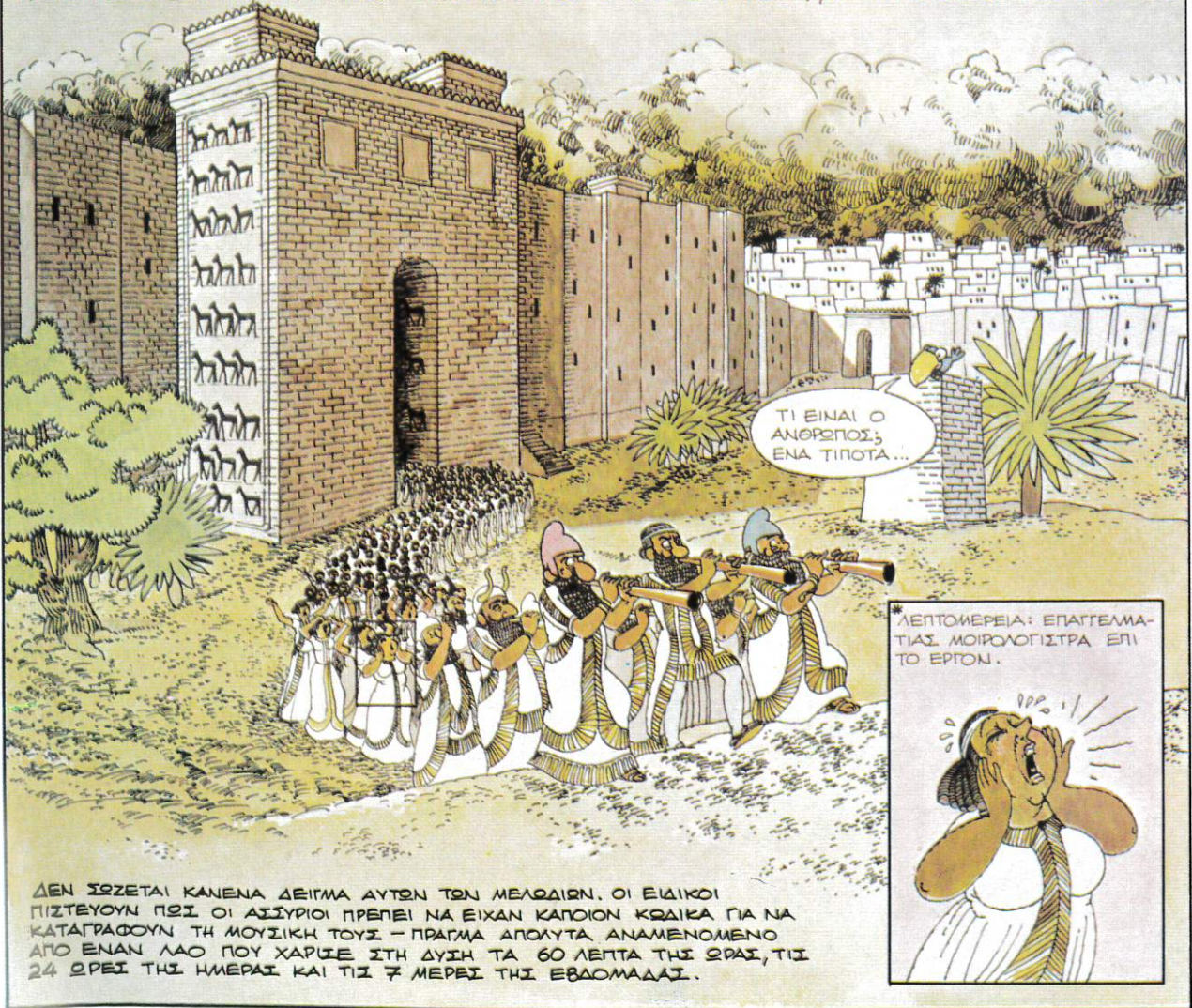

★ Ο συγγραφέας φαίνεται πως αγνοεί ότι η ύπαρξη των Ορφικών ύμνων χρονολογείται πολύ πέραν του 5.000 π.Χ. όταν ούτε Αιγύπτιοι ούτε Ασσυροβαβυλώνιοι υπήρχαν

ΕΔΩ ΒΛΕΠΕΤΕ ΜΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΩΝ ΣΟΥΜΕΡΙΩΝ... ΣΤΟ ΤΣΑΚΙΡ ΚΕΦΙ!
(ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΣΟΥΜΕΡΙΩΝ ΕΦΕΡΝΕ ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟ!) ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΙΣ ΛΥΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΥΛΟΥΣ (ΚΑΛΑΜΕΝΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΣΗΜΕΝΙΟΥΣ) ΠΟΥ ΣΥΝΘΕΔΟΥΝ ΤΩΡΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ... ΕΙΝΑΙ ΟΡΓΑΝΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥΣ.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ (ΑΣΣΥΡΙΑ): ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΚΗΔΕΙΑ. ΕΔΩ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ: ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ, ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΡΗΝΟΥΝ (ΚΥΡΙΣΙ ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ*), ΟΙ ΑΝΤΡΕΙ ΣΚΙΖΟΥΝ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥΣ.

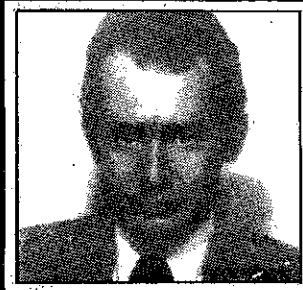
ΔΕΝ ΣΩΖΕΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ ΔΕΙΓΜΑ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΛΟΔΙΩΝ. ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΠΩΣ ΟΙ ΑΣΣΥΡΙΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΧΑΝ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥΣ - ΠΡΑΓΜΑ ΑΠΟΛΥΤΑ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΛΑΟ ΠΟΥ ΧΑΡΙΞΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΑ 60 ΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ, ΤΙΣ 24 ΩΡΕΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ 7 ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΚΑΤΑΣΗΤΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

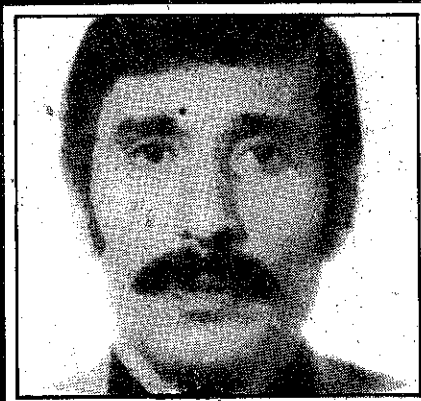
ΑΤΑΜΑΝ ΓΙΑΛΤΖΙΝ

ΑΚΤΑΣ ΟΝΤΕΡ

ΚΟΚΕΡ ΑΟΥΝΤΙΝ

ΝΤΟΥΝΤΑΡ ΤΟΥΜΕΡ

ΓΚΟΥΡΣΕΛ ΜΟΥΣΤΑΦΑ

ΝΟΥΡΙ

**ΔΙΕΙΣΔΥΟΥΝ ΣΑΝ ΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ,
ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΟΙ ή σΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ και
ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ και**

ΑΛΩΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ